

Song Diện Nam Sủng

Contents

Song Diện Nam Sủng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 1-2	4
3. Chương 2	5
4. Chương 3	8
5. Chương 4	11
6. Chương 5	18
7. Chương 6	25
8. Chương 7	29
9. Chương 8	38
10. Chương 9	44
11. Chương 10	47
12. Chương 11	50
13. Chương 12	54
14. Chương 13	62
15. Chương 14	69
16. Chương 15	73
17. Chương 16	76
18. Chương 17	81
19. Chương 18	84
20. Chương 19	88

Song Diện Nam Sủng

Giới thiệu

Edit:TieumanulkKết thúc:HEThể loại:Đam mỹ hiện đại,ngược tâm ngược thân tiểu thụLý Tĩnh Dao cải lên nút áo cuối c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-dien-nam-sung>

1. Chương 1

Trong sàn nhảy từng bóng người lóe lên dưới ánh đèn cùng nhạc rock lớn điếc tai,mặc sức uốn éo,mỗi động tác mãnh liệt đều giống như mang theo vô hạn mỹ hoặc, kích động lòng người.

Châm một điều thuốc, Phương Vật Viễn không hứng thú tựa tại quầy bar,hôm nay hẳn không thích khiêu vũ.

Bạn đi chung với hắn đã sớm tự tìm đến con mồi của mình, cùng người cô gái kia dính sát vào nhau, điên cuồng vũ động.

“Viễn, cậu không nhảy sao?”

Mã Kỳ Vĩ —— một trong những người bạn của hắn, xem dáng vẻ như đã nhảy mệt, cùng bạn nhảy chen chúc qua đám người đang nhảy đi tới bên cạnh Phương Vật Viễn.

“Không có hứng thú.” Phương Vật Viễn ngay cả lông mày cũng không giương lên.

“Không có hứng thú?” Mã Kỳ Vĩ giảm thấp xuống thanh âm. “Cậu chẳng lẽ không có chú ý tới, bên kia có bấu vật cá tính đang nhìn chăm chăm vào cậu sao? Nếu cậu đến mời cô ấy nhảy, đảm bảo tối hôm nay cậu có thể lên giường với cô ta.”

Phương Vật Viễn theo phương hướng Mã Kỳ Vĩ nói nhìn lại, quả nhiên thấy một cô gái đang nhìn hắn.

Bộ ngực rất tròn, hai chân thon dài, dung mạo xinh đẹp, chính là điển hình Mã Kỳ Vĩ thích.

“Nhìn dáng vẻ khát khao của cô ta nhìn cậu, các cậu đợi lát nữa có thể tìm một chỗ giải quyết.” Mã Kỳ Vĩ nhếch miệng cười mập mờ.

“Tớ thấy muốn tìm nơi giải quyết là cậu sao.” Phương Vật Viễn nhàn nhạt nói.

Mã Kỳ Vĩ cũng không phủ nhận, đưa tay ôm cô gái bên cạnh mới quen không bao lâu, cười nói: “Tớ xin lỗi không tiếp được nữa, cậu cũng nhanh lên tìm mục tiêu đi.”

Mã Kỳ Vĩ dự đoán quả nhiên không sai, cô gái kia không bao lâu liền chủ động đến gần.

Nghe tiếng nói dịu dàng hấp dẫn của cô gái kia, Phương Vật Viễn thật ra không có bao nhiêu cảm giác, từ mười ba tuổi bắt đầu bị nhiều cô gái đến gần quá vô số lần, cho nên hắn sớm miễn dịch với con gái.

Dung mạo của hắn kế tục từ xinh đẹp cuồng dã của mẹ, khó có thể hình dung trong tuần mỹ mang theo hơi thở chút tà ác khó có thể nắm lấy. Từ nhỏ đến lớn khuôn mặt này, để cho hắn tiếp cận con gái mọi việc đều thuận lợi —— mà một, hai năm, gần đây hắn lại phát hiện thêm, ngay cả đối với đàn ông cũng vậy, chỉ cần hắn nguyện ý, không có một người không bị hắn hấp dẫn dễ như trở bàn tay.

Bởi vì con gái rất dễ dàng tới tay, sau khi ném thử các mỹ nữ, rốt cục để cho hắn bắt đầu không còn hứng thú với con gái, đàn ông thì ngược lại, có thể làm cho hắn tận tình nhận thức cảm giác bắt được con mồi.

Hắn thích xem bọn họ giãy dụa ở bên lề luân lý đạo đức, nhưng cuối cùng vẫn phải nhượng bộ bị dáng vẻ

hắn hấp dẫn.

Khóe môi lặng lẽ câu hỏi nụ cười nhạt,cô gái sau khi nhìn thấy hắn mỉm cười,dừng lại nói chuyện,kính ngạc nụ cười kia tràn đầy mỉa mai hoặc,tim cô dần dần đập nhanh chóng.

“Cô muốn tiếp tục nói tiếp,hay là muốn đổi nơi khác?” Đứng thẳng người,Phương Vật Viễn miễn cưỡng vừa nói,hắn không muốn nữa nghe cô ta nói nhảm nữa.

“Đổi sang nơi khác.” Cô gái sau khi nghe lời của hắn,ngược lại lộ ra nụ cười mừng rỡ giống như là sợ hắn chạy trốn,dùng sức bám tay hắn.

Rời đi Pub,Phương Vật Viễn đưa cô đến khách sạn gần đây.

Khi đi vào thang máy, Phương Vật Viễn bị một người vội vã từ bên trong đi ra vừa vặn đụng phải.

Người kia tuổi chừng tương đương với hắn,con người sâu trong suốt,lộ ra khuôn mặt xinh đẹp nghiêm túc,cho dù lúc này quần áo xốc xếch,trên mặt tuấn tú chẳng những không có thất kinh,ngược lại lộ ra chút lạnh lẽo.

Người vội vã vội vã bỏ lại một câu: “Xin lỗi” cũng không quay đầu lại rời đi.

Bước chân Phương Vật Viễn bỗng nhiên dừng lại,bất giác quay đầu nhìn bóng lưng thiếu niên kia,đây là lần đầu tiên đối mặt,người vội vã liền đoạt đi tất cả sự chú ý của hắn,để cho hắn ấn tượng khắc sâu như vậy.

Hắn vẫn nhớ được,mới vừa rồi nhìn lướt qua,trên gáy trắng nõn thiếu niên kia gần đây dấu hôn.

Thiếu niên kia không giống như loại người thường ra vào khách sạn ——

Nhưng tiếp theo trong nháy mắt,khi hắn thấy người sau đuổi theo thiếu niên đi ra thang máy,hắn liền hiểu.

Cô gái bên cạnh lôi kéo tay hắn,muốn kéo suy nghĩ đi xa của hắn lại,đem thiếu niên kia nhét vào sau ô tô,Phương Vật Viễn cùng cô gái kia đi vào thang máy.

Cô gái chủ động đưa lên môi của mình,khát khao mút hôn Phương Vật Viễn, nhưng Phương Vật Viễn phân tâm liếc thấy đồ rơi trên mặt đất.

Đó là một búp da màu đen .

Là thiếu niên vừa rồi làm rơi sao?

Trong đầu hiện lên khả năng này, Phương Vật Viễn không chút suy nghĩ đẩy ra cô gái, nhặt lên cái bóp da kia.

Không để ý tới khuôn mặt không vui chau miêng của cô gái kia, Phương Vật Viễn thẳng mở ra bóp da.

Nhìn căn cứ chính xác trong bóp da, nhìn hồi lâu khuôn mặt Phương Vật Viễn chậm rãi giương lên nụ cười tràn đầy hứng thú, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua bức ảnh rõ ràng trên giấy chứng minh.

2. Chương 1-2

“Thiên Sứ Chi Dực” là gay bar nổi tiếng thành phố này, đẩy ra ra cánh cửa vẽ thiên sứ vây cánh, ở bên trong tối đen không nhìn rõ mọi người? Nhưng bức tranh hiện đại giả định tận tình gợi lên dục vọng chân thật sâu nhất trong cơ thể.

Một người đàn ông đi về phía quầy bar, nhìn thấy thiếu niên tựa tại bên quầy bar uống rượu, lộ ra nụ cười.

“Cậu —— chính là tiểu Dao sao.”

Thiếu niên ngẩng đầu thấy người kia đến gần, liếc mắt nhìn người đàn ông, gương mặt xinh đẹp để nghiêng, mang theo ánh mắt gian tà quyến rũ, để cho tim người đàn ông đập nhanh hơn.

Cao Vệ Di đã sớm nghe nói “Thiên Sứ Chi Dực” có một mỹ thiếu niên tên là “Tiểu Dao”, xinh đẹp, cuồng dã, như làn gió làm người ta không thể nắm được, người nào từng lên giường với hắn, không có một người nào không nhớ mãi không quên.

Cho nên mặc dù “Tiểu Dao” là người cao giá nhất lúc này, nhưng người tranh nhau lên giường với hắn vẫn như tre già măng mọc.

Vốn chỉ muốn đến xem một chút cái người tên Tiểu Dao tốt cùng là thần thánh phương nào, nhưng hiện tại Cao Vệ Di phát giác bản thân tràn đầy hứng thú với hắn.

“Đúng là tôi.”

Tiểu Dao rốt cục mở miệng. Người đàn ông này có mở miệng gọi hắn, có mục đích gì hắn đương nhiên biết rõ.

“Tôi muốn mua cậu một đêm.”

Tiểu Dao rốt cục hướng mặt về phía hắn, khuôn mặt tuấn mỹ nhìn là biết đầu độc lòng người, khiến cho Cao Vệ Di không khỏi ngừng hô hấp.

Tiểu Dao đánh giá người đàn ông này: Người hắn mặc tây trang, dung mạo coi như không tệ, người khách này của hắn coi như là hiếm thấy, người mua hắn hơn phân nửa là đàn ông trung niên sự nghiệp thành công, nhưng nhìn chất liệu tây trang, và khí chất hắn tỏa ra, người đàn ông kia quả thật có tiền mua một đêm của hắn.

Giương nhẹ môi thành độ cong mê người.

“Chỉ cần anh ra giá cao, tôi sẽ là của anh.”

Thanh âm dịu dàng tràn đầy hấp dẫn, không người nào có thể kháng cự lời mời như vậy.

Nhìn chằm chằm vào tròng mắt biếng nhác như mèo, Cao Vệ Di đột nhiên có loại cảm giác, nếu như có thể trải qua một đêm với hắn, bất kể tốn bao nhiêu tiền cũng đáng giá ——

“Tôi giống như loại người không trả nổi sao?” Cao Vệ Di cười.

3. Chương 2

Cao Vệ Di ôm tiểu Dao, mới bước vào trong thang máy khách sạn, tay đã không thể khắc chế sờ lên thân thể tiểu Dao.

Hai tháng trước, từ lúc hắn lần đầu tiên mua một đêm với Tiểu Dao, bắt đầu từ đó hắn tựa như trúng độc, làm thế nào cũng không quên tiểu Dao. Mua hắn nhiều lần nhưng Tiểu Dao giống như thuốc phiện, càng chạm vào hắn lại càng không cách nào ngăn chặn khao khát đối với hắn.

Hắn cắn vành tai tiểu Dao, tay đã bắt đầu cởi áo sơ mi tiểu Dao.

Hắn khát khao cắn nuốt da thịt tiểu Dao, mút hôn cổ và gáy hắn, cuồng nhiệt dục hỏa như ngọn lửa hừng hực thiêu đốt toàn thân.

Hắn hôn lên xa môi tiểu Dao, hành động này làm cho tiểu Dao vốn còn đắm chìm trong Cao Vệ Di vuốt ve, hai mắt mê ly đột nhiên tỉnh táo, hắn bắt đầu kịch liệt giãy dụa.

Nhưng Cao Vệ Di không có buông tay, vẫn mê muội cắn nuốt cánh môi tiểu Dao, hắn biết đây là cấm kỵ của tiểu Dao, ngay từ lúc bắt đầu lần đầu tiên giao dịch, tiểu Dao đã nói cho hắn biết, tùy tiện làm hắn ra sao cũng có thể, nhưng mà tuyệt đối không thể —— hôn hắn!

Nhưng càng không thể đụng vào cấm kỵ, càng như hủy hoại hấn, Cao Vệ Di không cho hấn giầy dựa, ngược lại càng ôm chặt hấn, tham lam hấp thu cánh môi mềm mại.

Tiểu xa đang kịch liệt giầy dựa quần áo bị xé vỡ, hấn cúi mặt đột nhiên nâng lên chân, công kích bụng Cao Vệ Di, Cao Vệ Di bị đau rất cực buông hấn ra.

“Tôi nói rồi, tuyệt đối không được hôn tôi!” Tiểu Dao giọng nói lạnh như băng, lúc này trông mắt mèo mang theo biết nhắc như kết tầng băng lạnh lẽo.

“Tiểu Dao, anh xin lỗi ——”

Cao Vệ Di che bụng, cổ nhẹn đau vội nói.

“Anh cảm thấy cần xin lỗi sao?”

Tiểu Dao giấu cột hỏi, hấn rõ ràng biết, đàn ông chẳng qua là nói qua loa mà thôi. Nếu hấn thấy có lỗi, sẽ không không nhìn hấn giầy dựa dùng sức lực bắt buộc hấn.

Cửa thang máy lúc này mở ra, nhưng tiểu Dao lại nhấn mã số lầu một, vẻ mặt thánh thót như cũ trong lúc này ý tứ đã rất rõ ràng.

“Tiểu Dao, đừng như vậy, anh chỉ là nhất thời cảm lòng không được ——”

Cao Vệ Di giải thích, hấn đã đợi thật lâu mới có cơ hội hôm nay, hấn tại sao có thể để cho hấn cứ như vậy rời đi.

“Tối nay, anh cho em số tiền gấp hai lần, em đừng đi!”

Tiểu Dao bán mình bất quá chỉ vì tiền, hấn tin tưởng chỉ cần đề cao giá tiền, tiểu Dao sẽ đón nhận.

“Không cần, sau này anh đừng đến tìm tôi!”

Tiểu xa cắn răng, nắm chắc quả đấm xoay người đi.

Những người này tất cả đều một bộ dáng, cho là mọi chuyện chỉ cần dùng tiền thì có thể giải quyết.

Cao Vệ Di thật không nghĩ tới, tiểu Dao thế nhưng nói được là làm được —— chỉ cần chạm đến cấm kỵ của hấn, giao dịch lập tức hủy bỏ —— hấn không phải là vì tiền bán đứng thân thể sao?

Cửa thang máy rốt cục lần nữa mở ra, tiểu Dao xoay người liền xông ra ngoài, bởi vì vội vàng cho nên ở cửa thang máy đụng phải người, hấn ngã đầu lên, vội vã nói xin lỗi, ngay cả người hấn đụng vào cũng không còn thấy rõ ràng, cước bộ không ngừng chạy về phía cửa.

Cao Vệ Di ngơ ngác một chút, hấn nhớ tới lời của tiểu Dao, nghĩ đến sau này không thể ôm tiểu Dao, trong lòng đột nhiên dâng lên một trận kinh hoảng.

“Tiểu Dao!” Hấn hô.

Mắt thấy tiểu Dao sắp rời khỏi khách sạn, hấn vội vàng đuổi theo đến trước, nhìn tiểu Dao ngồi lên xe taxi, hấn bối rối đập cửa sổ xe xe taxi.

Nhưng tiểu Dao thủy chung không quay đầu nhìn hấn một cái.

Rời khỏi khách sạn, Lý Tĩnh Dao lập tức xông lên xe taxi, đóng cửa lại, người đàn ông kia cũng đuổi theo đập lên cửa sổ thủy tinh.

“Tiểu Dao! Đứng!”

Ngoài cửa sổ người đàn ông không ngừng la.

“Lái xe.”

Không để ý tới người đàn ông ngoài xe, Lý Tĩnh Dao nói với tài xế.

Tài xế đạp xuống chân ga, xe thật nhanh chuyển động về phía trước? Bỏ rơi người đàn ông kia.

Lý Tĩnh Dao đưa tay dùng sức lau chùi dấu vết người đàn ông kia để lại trên môi, dùng sức đến muốn làm rách da đôi môi.

Trên môi loáng thoáng nếm thấy vị mặn, nhưng bị đàn ông hôn cảm giác buồn nôn nhưng thủy chung lưu lại trong đầu hấn.

Chịu đựng bụng xoắn lại, Lý Tĩnh Dao vẽ mặt tái nhợt nhìn ngoài cửa sổ.

Từ trước đây thật lâu đã phát hiện, hấn có thể chịu được bất kỳ một người đàn ông nào đụng chạm hấn, đối với hấn làm bất cứ chuyện gì, nhưng không thể chịu được một nụ hôn đơn giản.

Cho nên hấn lập thành cấm kỵ, hơn một năm này có những người giống như Cao Vệ Di thử qua chuyện này.

Chẳng qua chưa bao giờ một lần ngoại lệ, bị đàn ông hôn hấn cảm thấy buồn nôn.

Cho đến khó chịu trong dạ dày rất cực hòa hoãn, Lý Tĩnh Dao mới bắt đầu sửa sang lấy áo, kéo áo sơ mi xóc xếch lên, che dấu dấu hôn trên cổ .

Cài lên viên nút áo cuối cùng, Lý Tĩnh Dao cả người mỗi một không còn chút sức lực dựa vào lưng ghế.

Ngày qua ngày, vì kiếm tiền, hấn vào ban đêm ở thành phố này bán đứng thân thể mình, hấn thật không biết, cuộc sống như vậy đến tột cùng phảo kéo dài tới khi nào mới có thể dừng lại.

Nhưng chỉ cần một ngày hấn còn cần tiền, hành hạ sẽ vĩnh viễn nhìn không thấy tới điểm cuối.

Khi xe taxi ngừng lại, hấn muốn móc ra bóp da tới trả tiền, sắc mặt Lý Tĩnh Dao đột nhiên tái đi ——

Bóp da hấn, không thấy!

4. Chương 3

Gần vào giữa trưa, góc sân trường có ít người đến từ trường học bên cạnh, mấy thiếu niên trốn học đang tụ ở chung một chỗ.

Phương Vật Viễn dựa vào tường, từ trong túi áo cầm lên một điều thuốc, bên cạnh lập tức có người đưa cái bật lửa chuẩn bị đốt giúp hấn.

“Lần trước cô gái kia thế nào?”

Mã Kỳ Vĩ đứng bên cạnh hấn, cũng đốt cho mình một điều, cười hỏi.

Phương Vật Viễn nhún vai, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn không ra nguyên nhân gì.

“Không thể nào, người như vậy cậu còn không hài lòng?”

Mã Kỳ Vĩ kinh ngạc nhìn chằm chằm hấn.

Hấn còn nhớ được báu vật gợi cảm kia, chỉ nhìn cô ta cũng đủ để máu nửa người hấn chảy xuống. Nếu không phải cô có hứng thú với Phương Vật Viễn, hấn đã sớm bỏ ra cô gái bên cạnh.

“Không phải đều là con gái sao.”

Phương Vật Viễn phun ra nhàn nhạt khói trắng, nhàn chán nói.

Nghe lời của hắc Mã Kỳ Vĩ cũng chỉ có thể than thở.

Đã sớm biết ra ngoài quan hệ, Phương Vật Viễn bên cạnh chưa bao giờ thiếu phụ nữ, có thể đã sớm ném thử đủ loại kiểu dáng mỹ nữ, mặc dù đã sớm quen, nhưng nghe hắc nói cũng khó tránh khỏi có ghen tỵ!

Phương Vật Viễn đột nhiên đưa tay từ trong túi áo lấy ra một vật, Mã Kỳ Vĩ định thần nhìn lại, là một bóp da, nhưng không giống kiểu dáng Phương Vật Viễn thường dùng.

“Thay bóp da mới sao?” Mã Kỳ Vĩ thuận miệng hỏi.

“Không phải là nhặt được.” Phương Vật Viễn vuốt vuốt nó, đáp lại.

“Nhặt được? Bên trong có bao nhiêu tiền?” Mã Kỳ Vĩ cảm thấy hứng thú hỏi, đoạt lấy bóp da sắp bị Phương Vật Viễn nhét vào túi.

Đảo bên trong bóp da, Mã Kỳ Vĩ chỉ lo nhìn có tiền mặt hoặc thẻ tín dụng hay không, thì phát hiện bên trong chỉ có một tờ tiền giá trị, ngoài ra không có gì khác, hắc đem bóp da ném trả lại cho Phương Vật Viễn.

Chắc, một ngàn đồng mà thôi, muốn hắc lấy nó ra, hắc còn ngại lười.

“Cái loại này thôi bỏ đi, không bằng xem như mất.” Mã Kỳ Vĩ hậm hực nói.

“Các người ở nghiên cứu cái gì?” Hai người vốn là ở một bên hút thuốc lá thấy hai người bọn họ ở nghiên cứu cái gì, cũng đi theo bu lại.

“Viễn nhặt được một cái bóp da.....” Mã Kỳ Vĩ lời còn chưa nói hết, hai thiếu niên trong đó một đã động thủ đoạt lấy bóp da.

“Xem ra tối nay có chi phí say sưa.” Lâm Minh Phong cười quơ quơ bóp da, tiếp theo tựa vể mặt hưng phấn mở ra nó.

Sau đó, chính là vẽ mặt kinh ngạc.

“Cái gì đây, người này so với tớ còn nghèo hơn!”

Hắn mắng một câu, bóp da lại bị người khác cướp đi.

“Thật đúng là chỉ có một ngàn đồng!”

Trần Chí Minh chưa từ bỏ ý định lật ra hồi lâu, khi nhìn đến căn cứ chính xác đặt ở trong bóp da, mới thét lên:

“Đây là học sinh trường chúng ta nha, ở trường học nhặt được sao?”

Lâm Minh Phong nghe lời của hắn, đưa tới.” Niên đệ năm thứ hai, nhìn khuôn mặt này thật đúng như người nghèo trời sanh.”

Không có hứng thú liếc thẻ học sinh một cái, tầm ảnh phía trên thẻ học sinh, là một gương mặt bình thường, trong trẻo như nước, còn có gọng kính đen, nhìn làm cho người cảm thấy có chút âm trầm.

“Loại đồ vật này, xem như mất đi.”

Bọn họ vốn không phải là người đi làm việc thiện, cho dù biết bóp da là người trong trường học, bọn họ cũng không nhiều chuyện trả lại bóp da cho chủ nhân nó.

Nhưng Phương Vật Viễn đoạt lại bóp da trong tay Trần Chí Minh, làm ba người khác kinh ngạc không thôi.

“Vĩ, cậu không phải thật muốn trả lại ví tiền cho chủ nhân chứ?” Mã Kỳ Vĩ đứng thẳng người.

“Có gì không thể.” Phương Vật Viễn lộ ra nụ cười thản nhiên.

Ba người trợn mắt lớn tựa như đang nhìn quái vật nhìn chăm chăm Phương Vật Viễn. Quả thực không thể tin được, Viễn từ trước đến giờ với chuyện gì cũng thờ ơ.

“Viễn, cậu không phải là bị quái vật ngoài hành tinh nhập vào người chứ.” Trần Chí Minh thấy kỳ quái.

“Đúng vậy, cậu không sao chứ? Tinh thần rối loạn sao?”

“Khó có thể..... cậu có hứng thú với chủ nhân bóp da này phải không?” Mã Kỳ Vĩ trừng lớn hai mắt, nghĩ tới một lý do có thể.

Phương Vật Viễn cười cười, không có phủ nhận.

Mã Kỳ Vĩ đoạt lấy bóp da, cho là chủ nhân bóp da là mỹ thiếu niên nào để cho Phương Vật Viễn cảm thấy hứng thú. Nhưng mà nhìn khuôn mặt trên thẻ học sinh, bất kể là nhìn ngang hoặc dựng thẳng nhìn, hẳn cũng nhìn không ra người kia có điểm nào hấp dẫn người.

Ba người bọn họ cũng biết Phương Vật Viễn là nam nữ ăn sạch, chỉ cần rơi vào mắt, hẳn sẽ không chừa thủ đoạn nào đoạt vào tay, nhưng Phương Vật Viễn chọn không giống bình thường đa số đều là dung mạo tuấn mỹ trở lên, người trong tấm ảnh căn bản ngay cả tiêu chuẩn thấp nhất cũng không được!

“Không thể nào! Tiêu chuẩn của cậu bao giờ rơi xuống thấp thế, ngay cả loại này cậu cũng muốn!” Nhanh mồm nhanh miệng Lâm Minh Phong hét lớn.

Đem bóp da trả lại cho Phương Vật Viễn, ngay cả Mã Kỳ Vĩ cũng buồn bực không dứt.

“Viễn, hứng thú của ngươi thay đổi sao?”

Có phải hay không chơi chán mỹ thiếu niên, cho nên muốn thay đổi khẩu vị thử cái khác một chút?

“Có thể sao.” Thu hồi bóp da, Phương Vật Viễn khẽ mỉm cười, dập tắt thuốc, trong mắt lộ ra mừng rỡ phát hiện con mồi cực kỳ khó khăn phát hiện.

Chuông nghỉ trưa lúc này vang lên, Phương Vật Viễn xoay người rời đi.

“Cậu muốn đi đâu?”

“Lớp năm hai.”

Phương Vật Viễn không có quay đầu lại, miệng vừa nói đã rời khỏi tầm mắt bọn họ.

“Không thể nào, Viễn thật sẽ hạ thủ_ với người trong tấm ảnh?”

Ba người bọn họ đứng nguyên tại chỗ hai mặt nhìn nhau.

5. Chương 4

Lúc nghỉ trưa, trong phòng học, một ít học sinh tản đi, ngồi thành mấy nhóm nhỏ vừa nói chuyện phiếm vừa dùng bữa trưa.

“Tĩnh Dao,xảy ra chuyện gì vậy? Sắc mặt của cậu thật khó coi.” Câu hỏi này chính là người bạn thật là tốt của Lý Tĩnh Dao—— Kỷ Phong, con người trong vắt nhìn chăm chú Lý Tĩnh Dao trong đó tràn ngập quan tâm.

Lý Tĩnh Dao lấy lại tinh thần,nhìn Kỷ Phong cười, lắc đầu.”Tớ không sao, có thể do không ăn sáng, đói quá ...thôi.”

“Thuận tiện cầm lấy đi.” Quý Phong đem vật cầm trong tay chia ra đưa cho Kỷ Phong và Lý Tĩnh Dao.

Quý Phong và Kỷ Phong hai người từ nhỏ đã biết nhau còn là hàng xóm,cho nên tên đệm hoàn toàn giống nhau,rất tự nhiên trở thành bạn tốt.

Lúc Lý Tĩnh Dao vào lớp mười mới biết bọn họ,tiếp theo kết giao trở thành bạn thân.Đến khi biết bọn họ,hắn mới cảm thấy hắn sinh hoạt trong bóng tối có một tia ánh sáng.

Bởi vì có bọn họ hắn mới cảm giác mình là một học sinh trung học đệ nhị cấp bình thường,hắn có thể hoàn toàn phân chia học sinh trung học đệ nhị cấp Lý Tĩnh Dao, cùng ban đêm bán đứng thân thể kiếm tiền “Tiểu Dao”.

Song,nhưng bây giờ hắn lại bị mất bóp da,trong bóp da có chứng nhận học sinh của hắn. Hắn cũng đã từng trở về khách sạn tìm một lần,và hỏi người trong khách sạn,nhưng không ai nhận được bóp của hắn.

Hắn từng nghĩ tới có phải Cao Vệ Di nhận bóp của hắn, nhưng sau lại ở”Thiên Sứ Chi Dục” gặp lại được Cao Vệ Di,hắn chỉ lo mở miệng cầu xin hắn tha thứ,chứ không nhắc tới chuyện bóp da.Nếu hắn thật sự nhận được bóp da, tất nhiên sẽ cầm bóp da tới uy hiếp hắn, không thể nào không nói tiếng nào.

Nếu để cho trường học biết hắn buổi tối đi làm “Công việc”kia,bị xử phạt nghỉ học nhất định là tránh không khỏi,hắn không sợ nghỉ học,bởi vì thân phận học sinh này đối với hắn mà nói không có bất kỳ ý nghĩa gì,nhưng hắn sợ bị Kỷ Phong và Quý Phong biết,sợ hai người đó biết hắn bán xuân.

Hiện tại, hắn chỉ hy vọng người nhận được bóp da cái kia sẽ không lưu ý đến hắn căn cứ chính xác, sẽ không lưu ý địa điểm hắn làm rơi——

“Tĩnh xa, có người tìm cậu.”Bạn học ngồi ở hành lang bên cạnh hô.

Lý Tĩnh Dao ngạc nhiên ngẩng đầu,men theo thanh âm nhìn lại,phát giác đó là một người xa lạ hắn không biết .

Hắn rời khỏi chỗ ngồi, đi tới trước mặt người nọ.”Có chuyện gì không?”

“Tôi là giúp niên trưởng truyền lời,hắn bảo tôi chuyển cáo cậu,hắn nhận được bóp da của cậu,mời đến đỉnh

lầu sân thượng.” Người nọ có chút sợ nói xong, liền vội vàng rời đi.

Lý Tĩnh Dao cả người chấn động, làm sao cũng không có nghĩ đến, người nhất được bóp da là người cùng trường!

Như vậy,người kia phát hiện sao? Hắn không phải hoài nghi hắn tại sao đến nơi đó?

“Tĩnh Dao,người kia nói cái gì sao?” Quý Phong đi tới bên cạnh hắn. Hắn nhìn Lý Tĩnh Dao sau khi nghe lời của đối phương,còn đứng tại nguyên chỗ ngăn người, mới đi tới.

“Không, không có chuyện gì,tớ..... đi một chút.”

“Tại sao,cậu còn chưa ăn.”

“Tớ..... Đợi lát nữa sẽ trở lại.” Lý Tĩnh Dao cười cười,sau khi đợi Quý Phong an tâm rời bước trở về,hắn rời khỏi phòng học,đến tầng cao nhất trường học.

Đẩy ra cửa sân thượng.

Mở cửa ra,Lý Tĩnh Dao thấy một người đang dựa lưng về phía hắn,hai cánh tay vịn trên lan can, thỉnh thoảng phiêu một làn khói trắng, làm cho người ta không khó hiểu người kia lúc này đang hút thuốc lá.

Lý Tĩnh Dao đứng tại đó phía sau người đó định đi đến, người kia xoay người lại.

Người nọ có con ngươi đen như mực,khuôn mặt tuấn mỹ gian gian tà,trong miệng ngậm điếu thuốc,tóc đen tựa hồ bởi vì cạo mà rối,quần áo lộ ra vẻ xốc xếch không chui vào quần,ngược lại tăng thêm tính mỉa mai.

Lý Tĩnh Dao ngây ngốc,hắn biết người này,hắn là niên trưởng năm thứ ba —— Phương Vật Viễn, toàn bộ thầy giáo và học sinh trường này cơ hồ không có một người không biết hắn.

Phẩm tính bất lương,thường trốn khóa, làm loạn quan hệ nam nữ tại trường học,mặc dù như thế những nữ sinh ái mộ hắn vẫn tăng không giảm; hơn nữa,nghe nói cha hắn là lão bản của một tập đoàn tài chính,giúp khoản tiền lớn cho trường học,cho nên cho dù biết rõ hắn tổ bất lương, nhưng ngay cả Lão sư cũng không dám trêu chọc hắn.

Khó trách mới vừa rời vị bạn học truyền lời kia vẻ mặt kinh hoảng, thì ra là truyền lời giúp hắn.

Phương Vật Viễn không có ý mở miệng trước, Lý Tĩnh Dao không thể làm gì khác hơn là hỏi: “Niên trưởng, nghe nói anh nhất được bóp da của tôi?”

“Đây là bóp da của cậu?” Phương Vật Viễn lấy ra một bóp da, cười cười hỏi.

“Đúng vậy.” Lý Tĩnh Dao nhìn một chút, quả nhiên là thứ hắc mắt.

“Bóp da là tôi nhặt được, bắt quá ——” Thần sắc từ từ hiện lên một nụ cười, mỉm cười con mồi đã rơi vào bẫy rập

“Vậy nói cho tôi biết, người như cậu tại sao xuất hiện ở chỗ đó. Tiểu Dao.”

Phương Vật Viễn vô cùng khoái trá nhìn người trước mắt biến sắc tái mét, nhìn đáng dấp dềm hôm đó đụng vào người của hắn quả nhiên là tên nhóc này!

Đêm hôm đó, hắn trong thang máy nhặt được bóp da Lý Tĩnh Dao, lúc ấy vốn không chú ý, nhưng sau khi phát giác người trong bóp da học cùng học trường, hắn bắt đầu cảm thấy hứng thú với Lý Tĩnh Dao.

Hắn biết cho nên hắn từng đến đồng chí ở quầy rượu hỏi thăm quá “Tiểu Dao”, cho đến khi đó hắn mới biết được, “Tiểu Dao” ở nơi này vô cùng nổi danh, bởi vì hắn dung mạo xinh đẹp, cũng bởi vì hắn bản thân không chọn đối tượng, chỉ cần trả giá cao là có thể cùng hắn một đêm.

Hắn cơ hồ có thể xác định bóp da hắn là rơi khi hắn ra thang máy đụng vào hắn, chẳng qua hình trên thẻ học sinh, và người đêm qua nhìn sơ cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Thẻ học sinh là Lý Tĩnh Dao nhằm chán không hợp khẩu vị, nhưng “Tiểu Dao” kia xinh đẹp mịn màng hoặc lòng người, hai tướng mạo hoàn toàn bất đồng này, thật có thể là cùng một người sao?

Bởi vì câu đố bí ẩn cho nên hắn mới có thể cảm thấy hứng thú với Lý Tĩnh Dao. Cũng bởi vì muốn xác định bọn họ không phải cùng là một người, cho nên hắn mới đem cái bóp da này trả lại cho hắn.

“Tôi nghe không hiểu anh đang ở đây nói gì.” Lý Tĩnh Dao từ từ bình phục khủng hoảng trong lòng, phủ nhận nói.

Hắn tin tưởng Phương Vật Viễn chẳng qua đang suy đoán mà thôi, chỉ cần lên tiếng phủ nhận lời, có lẽ, có lẽ ——

“Người muốn phủ nhận cũng được, có lẽ tôi nên đem vật này giao cho nhân viên nhà trường thuận tiện nói cho bọn hắn biết, vật này là ở đâu nhặt được.” Phương Vật Viễn nhún vai, không sao cả nói.

“Anh——” Lý Tĩnh Dao siết chặt quả đấm, bắt buộc mình tỉnh táo. “Nếu như nói cho nhân viên nhà trường, anh cũng không có thể thoát bị phạt.”

Hắn tuyệt sẽ không làm vậy,nếu là hắn nói cho trường học, chẳng khác nào nói chính hắn ra vào khách sạn này,hắn cũng khó tránh khỏi tội khác.

Quả nhiên tên Lý Tĩnh Dao này hắn và bề ngoài của hắn hoàn toàn không hợp. Hắn còn tưởng rằng,hắn chỉ cần thêm chút uy hiếp,Lý Tĩnh Dao sẽ nói ra tất cả, biết điều một chút để hắn tùy ý hắn cầu xé.

Nhìn dáng dấp bên ngoài quả nhiên sẽ có người đánh giá thấp hắn.

“Vậy thì thế nào,trường học động được tôi sao?” Phương Vật Viễn không quan tâm cười.

Lý Tĩnh Dao biết hắn nói rất đúng sự thật, cho dù chuyện này thật bại lộ,cha của Phương Vật Viễn cũng có thể dùng tiền giải quyết hết thấy,nhưng không giống,hắn căn bản trốn tránh không được trách phạt trường học .

“Anh đến tốt cùng có ý đồ gì?” Lý Tĩnh Dao cắn răng nói.

“Nhìn dáng dấp cậu xem ra hiểu tình cảnh của mình.” Phương Vật Viễn nhếch môi lộ ra nụ cười thỏa mãn.”Vào một thời gian nào đó tôi sẽ trả cậu lại bóp da, cũng có thể không đem chuyện cậu bán thân nói cho nhân viên nhà trường ——” Phương Vật Viễn ngừng lại.

“Điều kiện là gì?” Lý Tĩnh Dao biết hắn nhất định có đoạn dưới,hắn nói nhiều thế tuyệt đối không thể có thể vô điều kiện bỏ qua cho hắn.

“Rất đơn giản,tôi muốn cậu. Bất kể là ban đêm tiểu Dao hoặc là ban ngày Lý Tĩnh Dao.” Phương Vật Viễn đáp án lại cực nhanh.

Lý Tĩnh Dao nắm chắc quyền vừa buông lỏng,hắn thẳng tắp nhìn chăm chăm hắn,ngay cả Phương Vật Viễn cũng có thể cảm giác được rõ ràng, sau lớp kính con ngươi kia đang thiêu đốt lên rừng rực lửa giận.

Cảm thấy hứng thú với tên nhóc này,không riêng gì bởi vì dáng ngoài,ngoại trừ muốn đoạt thân thể Lý Tĩnh Dao,ngoài ra hắn muốn làm nhất chính là kéo xuống mặt nạ ngụy trang bình thường lương thiện của Lý Tĩnh Dao.

“Tại sao muốn tôi? Ngươi hắn là không thiếu đối tượng.” Lý Tĩnh Dao dè nén tức giận hỏi.

“Không phải thiếu, nhưng giờ phút này tôi cảm thấy hứng thú với cậu.” Phương Vật Viễn nhún vai,trêu chọc Lý Tĩnh Dao đối với hắn mà nói,chẳng qua là trò chơi đuổi nhàm chán mà thôi.

Lý Tĩnh Dao đóng chặt lại môi, nếu như có thể cự tuyệt lời của hắn. Bán đứng thân thể,bị đàn ông đều là “Tiểu Dao” ban đêm,chứ không phải học sinh trung học đệ nhị cấp ban ngày bình thường Lý Tĩnh Dao,hắn không muốn ngay cả Lý Tĩnh Dao ban ngày cũng bị ô nhiễm!

Nhưng hắn có thể cự tuyệt sao? Hắn gánh chịu được hậu quả sau khi cự tuyệt sao?

Mắt thấy Lý Tĩnh Dao thật lâu không nói, Phương Vật Viễn giống như l đột nhiên nghĩ đến cái gì, mở miệng nói: “A, đúng rồi, tôi ở da bóp da của cậu thấy một tấm ảnh——” Vừa nói, hắn từ trong túi áo lấy ra một tấm hình lớn nhỏ ước chừng ba tấc.

Lý Tĩnh Dao đang nhìn đến tấm hình, máu trên mặt giống như trong nháy mắt rút hết, trở nên tái nhợt như tờ giấy.

“Người này nhìn dáng dấp rất ngay thẳng, hắn là người cậu thích sao. Nếu để cho người đó biết cậu ở đây bán mình ——” Phương Vật Viễn vuốt vuốt tấm ảnh trong tay, ngữ khí giống như là nói chuyện phiếm.

“Câm mồm!” Lý Tĩnh Dao đột nhiên đưa tay đoạt lấy hình, hành động thô lỗ cử động khiến cho Phương Vật Viễn kinh ngạc, nhưng hắn vẫn nhanh hiện lên nụ cười.

Chính là vậy mới có giá trị chinh phục.

Người trong tấm ảnh có dáng ngoài mãnh khảnh, tròn mắt trong suốt, nụ cười trên mặt giống như thiên sứ ngây thơ, nhu được có thể ấm áp lòng người.

Đó là Kỷ Phong, Kỷ Phong là bạn hắn—— nhưng cũng là người hắn yêu, cũng không dám yêu, cũng là người không thể yêu.

Nhìn tấm hình này, Lý Tĩnh Dao nhớ lại thời điểm hai người lần đầu tiên gặp mặt——

Đó là ngày đầu tiên lên trung học đệ nhị cấp, từ lần đầu tiên nhìn thấy Kỷ Phong, lần đầu tiên thấy nụ cười của hắn, hắn liền không cách nào khắc chế được bị hấp dẫn.

Kỷ Phong thuần khiết như Thiên Sứ, nụ cười sáng ngời đơn thuần kia để cho một thân bóng tối như hắn thấy được ánh mặt trời.

Bởi vì Kỷ Phong linh hồn của hắn mới có thể được cứu, hắn mới có dũng khí tiếp tục.

Nhưng bên người Kỷ Phong vĩnh viễn có một Quý Phong, hắn cũng biết là bởi vì bảo vệ Quý Phong, cho nên Kỷ Phong mới có thể giữ vững hắn đơn độc tinh khiết, hắn căn bản không cách nào can dự giữa hai người bọn họ.

Hơn nữa Lý Tĩnh Dao cũng không muốn để cho Kỷ Phong thuần trắng như tờ giấy bị người dơ bẩn như hắn lây dính, cho nên từ lúc bắt đầu, hắn đã buông tha, buông tha không biểu lộ, cũng buông tha Kỷ Phong.

Nhưng hần nhưng thủy chung chưa từng buông tha đoạn tình cảm này.

Hần trong bóng tối là chuyện hần không muốn nhất để cho Kỷ Phong biết đến!

Từ trong tấm ảnh ngẩng đầu,Lý Tĩnh Dao nhìn chăm chú người trước mắt,trong miệng thốt ra mấy chữ."Tôi đồng ý với anh."

Hần biết mình không có lựa chọn nào khác.

"Nhưng tôi có điều kiện." Lý Tĩnh Dao mặt không chút thay đổi nói tiếp.

"Điều kiện gì?"

"Nhưng tôi có điều kiện." Lý Tĩnh Dao mặt không chút thay đổi nói tiếp.

"Điều kiện gì?"

"Anh có thể đối với ta làm bất cứ chuyện gì,nhưng tuyệt đối không thể hôn tôi!"

Phương Vật Viễn nghe,nhún vai."Không thành vấn đề."

"Mục đích của anh đã đạt, bóp da có thể đưa tôi?"

Phương Vật Viễn đem bóp da cầm trong tay ném trả lại cho Lý Tĩnh Dao, đang lúc Lý Tĩnh Dao muốn xoay người rời đi Phương Vật Viễn lại gọi hần.

"Muốn rời đi sao? Đừng quên,khi người bắt được bóp da trong nháy mắt,giao dịch giữa chúng ta cũng đã bắt đầu." Phương Vật Viễn cười nói,trong mắt lộ ra tia sáng sắc thú.

Lý Tĩnh Dao nghe vậy,hoắc mắt xoay người,có chút không dám tin nhìn hần.

"Nơi này là trường học!" Hần sẽ không phải là muốn ở chỗ này chứ.....

"Vậy thì như thế nào." Lộ ra nụ cười chẳng để ý,hần nhìn Lý Tĩnh Dao đưa tay ra."Cậu phải biết,cậu không có quyền cự tuyệt."

Lý Tĩnh Dao mím môi giống như là đang nhìn mãnh thú rắn độc nhìn chăm chăm tay hần.

Song,hắn vẫn chỉ có thể đi về phía Phương Vật Viễn,đi về phía hoài bão của ác ma kia.

6. Chương 5

Tựa vào vách tường lạnh như băng,Lý Tĩnh Dao bởi vì vành tai bị khê cắn mà cả người cứng đờ.

Hắn là Lý Tĩnh Dao,không phải là”Tiểu Dao”,hắn sẽ không vì đàn ông vuốt ve mà có phản ứng.

“Thả lỏng một chút,hay là cậu sợ bị người ta nhìn thấy?” Phương Vật Viễn phát hiện phản ứng của hắn, khẽ cười nói.

Lý Tĩnh Dao cắn môi dưới,bất tuân nhìn chằm chằm hắn.

Chính là bởi vì hắn kháng nghị,cho nên Phương Vật Viễn mới có thể đem địa điểm hơi chút chuyển xuống,nhưng cùng là lầu chót,nhưng khác nhau duy nhất chính là địa điểm đối lại tương đối ít người đến mà thôi.

Nhưng căn bản không có gì khác biệt,nơi này vẫn có thể có người tới,còn có có thể bắt gặp bọn họ.

“Cậu không cảm thấy vậy mới kích thích sao? Tùy thời có người sẽ phát hiện chúng ta.” Tiếng nói trầm thấp rù rì nhẹ nhàng bên tai hắn, Phương Vật Viễn liếm láp cái cổ duyên dáng,thường thức da thịt của hắn.

Lý Tĩnh Dao nhắm mắt lại,chỉ có thể nắm chắc quả đấm, bắt buộc mình đừng đẩy ra hắn.

“Không muốn phản ứng sao?” Cảm giác được hắn không nói gì chống cự mình, Phương Vật Viễn ngược lại càng cảm thấy thật thú vị.

Hắn cũng là muốn nhìn một chút,đợi lát nữa là ai khuất phục trước:

Phương Vật Viễn cởi dây nịt ngang hông của hắn,tay đã thăm dò vào trong quần,chính xác không có làm tìm được phân thân Lý Tĩnh Dao không có phản ứng .

Ngón tay thuần thực hoạt động lên xuống,hắn biết rõ làm sao kích thích, làm sao người đó đạt được khoái cảm lớn nhất.

“Cởi nút áo của cậu.” Phương Vật Viễn ra lệnh nói.

Thanh âm của hắn để Lý Tĩnh Dao rốt cục mở mắt,hắn nhìn chăm chăm Phương Vật Viễn,tay chậm rãi cởi nút áo.

Phương Vật Viễn đột nhiên lấy mắt kiếng cản trở trên mặt hắn,thả vào trong túi áo mình.

“Cái này,tôi tạm thời bảo quản.”

Không có mắt kính che dấu, Lý Tĩnh Dao con ngươi thâm thúy phản xạ ngọn lửa, lại càng không có chút nào giữ lại hiện ra ở trước mặt hắn.

Lý Tĩnh Dao giận giữ,để cho Phương Vật Viễn ngược lại cười càng thêm vui vẻ,hắn sẽ chán con mồi không phản kháng,mà không thể nghi ngờ, Lý Tĩnh Dao đúng là đối tượng tốt khi đi săn.

Lý Tĩnh Dao áo rốt cục cởi nút áo cuối cùng mở rộng ra. Trên da thịt trắng nõn không tỳ vết lộ ra trái cây phấn hồng mê người,con ngươi đen của Phương Vật Viễn bởi vì nổi lên dục vọng mà trở nên thêm sâu đậm.

Hắn chợt cúi người chiếm lấy một viên phấn hồng động lòng người,rõ ràng cảm giác được thân thể Lý Tĩnh Dao run lên một cái.

Khi hắn nhẹ nhàng cắn đầu nhũ trong miệng trở nên găng gượng,bàn tay Phương Vật Viễn vuốt ve hạ thân Lý Tĩnh Dao thủy chung không có ngừng lại.

Ngón tay bám chặt chặt vách tường,mặt vách đá sỏi thô làm đầu ngón tay Lý Tĩnh Dao đau nhói, lý trí của hắn rõ ràng biết,hắn không nên phản ứng đối với một người đàn ông vuốt ve, nhưng theo Phương Vật Viễn từng cử động,”Tiểu Dao” thuộc về ban đêm từ từ hồi phục.

Thân thể “Tiểu Dao” quen bị đàn ông vuốt ve,thậm chí có thể từ đó đạt được khoái cảm,nhưng đồng dạng thân thể là Lý Tĩnh Dao —— vẫn như trước,bởi vì đàn ông chạm vào mà có phản ứng.

Phương Vật Viễn vén lên cảm giác,ý thức của hắn dần dần mơ hồ,cũng mơ nhạt đường ranh giới hắn cố ý phân chia Lý Tĩnh Dao và”Tiểu Dao” .

“Ồ.....” Cắn môi, Lý Tĩnh Dao đã sắp không cách nào khắc chế rên rỉ sắp ra khỏi miệng.

Lý Tĩnh Dao không thể tự khống chế ngẩng đầu lên,hắn muốn kháng cự phản ứng bản năng,nhưng cơ hồ bị một luồng khoái cảm bao phủ thân thể.

Ngón tay đang xoa không biết khi nào bị khoang miệng ấm áp thay thế,ấm áp mềm mại hoàn toàn nuốt sống phần thân hắn, đi theo chính là làm người ta hoa mắt liếm láp mút hôn lên nó.

Mãnh liệt kích thích, để cho Lý Tĩnh Dao lần nữa không thể ức chế, tiếng than nhẹ khàn khàn mê người thoát ra trong miệng của hắn, một lần lại một lần khuất phục ở Phương Vật Viễn vuốt ve.

“A!”

Thân thể một trận kịch liệt co giật, Lý Tĩnh Dao nhìn trong miệng người kia phun ra chất lỏng màu trắng.

Cấp tốc thở hổn hển, Lý Tĩnh Dao trong đầu trống rỗng, hắn đột nhiên không cách nào hiểu, hắn bây giờ là Lý Tĩnh Dao hay là “Tiểu Dao” ban đêm?

Phương Vật Viễn lấy ngón tay lay dính dịch của Lý Tĩnh Dao, không chút trì trệ trượt vào hậu đình Lý Tĩnh Dao, hắn ngửa đầu nhìn Lý Tĩnh Dao gương mặt đỏ hồng, vui vẻ nhìn con người trong suốt bị lay ***.

Sau khi xác định thân thể Lý Tĩnh Dao có thể thừa nhận hắn tiến vào, Phương Vật Viễn rút ra ngón tay, rút đi tro bụi nửa người dưới của hắn, cởi nút áo của mình.

Ý thức vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, Lý Tĩnh Dao nhìn đến động tác sau của Phương Vật Viễn thân thể cứng đờ, đột nhiên có loại vọng động muốn chạy trốn.

Trong lòng mơ hồ có loại cảm giác, nếu thật có quan hệ với Phương Vật Viễn, vậy có một thứ gì đó trong hắn, không bao giờ ... phục hồi như cũ.

Giống như nhận thấy được hắn lùi bước, Phương Vật Viễn nở nụ cười vô tình.

“Cậu cho rằng, cậu bây giờ còn có thể hối hận sao?”

“Anh——”

Lời của Lý Tĩnh Dao biến mất khi Phương Vật Viễn động tác kịch liệt, hắn nâng lên chân Lý Tĩnh Dao, đem nóng bỏng của mình để trước cửa vào mở rộng mãnh liệt động thân, hắn đã xem mình hoàn toàn đi vào trong cơ thể chắc chắn Lý Tĩnh Dao.

“Ô ——” Lý Tĩnh Dao thở hào hển, khó có thể tin chính là bởi vì động tác thô bạo mà sinh ra loại khoái cảm hoa mắt.

“Thân thể của cậu, quả nhiên là vô cùng quen đàn ông, không phải sao? Thân thể cậu cũng có cảm giác, đúng không?” Phương Vật Viễn cười chăm chú nhìn hắn, tàn nhẫn đâm vào tự ái y.

“Không phải là..... Như vậy!” Lý Tĩnh Dao lắc đầu, đây không phải là hắn, không phải là ——

“Phải hay không phải sẽ do thân thể của cậu trả lời.”

Phương Vật Viễn cúi đầu nói nhỏ bên tai hắn,thăng tấp chui vào trong đầu tiếng nói lẩm bẩm ấy như làm tê dại lý trí hắn.

Theo lời Phương Vật Viễn,Phương Vật Viễn thối lui khỏi cơ thể hắn,lần nữa hung hăng đâm vào trong người hắn, lặp lại nhiều lần kéo ra đưa vào,một lần so với một lần kịch liệt vận động dồn ép dục vọng của Lý Tĩnh Dao.

“A.....” Bật ra trong miệng là rên rỉ, mà không phải là đau khổ thở dốc, mỗi một lần thân thể và thân thể chạm vào nhau lý trí dần dần giảm đi.

Trong mơ hồ, Lý Tĩnh Dao nghe được thanh âm của thông tầng cao nhất bị đẩy ra,sau đó vang lên giọng một nam sinh.

“Ồ,anh có nghe được thanh âm gì không?”

Lý Tĩnh Dao ngừng lại hô hấp, biết có những người khác lên tầng cao nhất,nếu phát ra những tiếng vang khác bọn họ rất có thể bị phát hiện.

Nhưng Phương Vật Viễn không dừng lại động tác,ngược lại giống như cảm thấy sợ hãi của hắn rất thú vị,khóe miệng nhướng lên.

Cảm giác Phương Vật Viễn mỗi một lần xâm nhập thối lui khỏi,phân thân của hắn ma sát tạo thành khoái cảm, Lý Tĩnh Dao chỉ có thể dùng sức cắn môi dưới, không để cho mình phát ra bất kỳ thanh âm nào.

“Nơi này có người,cậu tạm thời dừng lại! Nhanh nhất về bao thuốc kia tránh có người thấy.”

“Ồ! Quái,ta rõ ràng nghe được có người.....”

Không bao lâu sau,hai người kia rời đi,cửa tầng cao nhất bị người đóng lại.

“Cẩn đến chảy máu,không muốn bị người phát hiện vậy sao?” Phương Vật Viễn như vô hạn thương tiếc hỏi, duỗi ra ngón tay,đẩy ra đôi môi Lý Tĩnh Dao cắn chặt, trên đầu ngón tay lấy dính vết máu của Lý Tĩnh Dao .

“Anh...anh ...này!” Lý Tĩnh Dao tức giận trừng mắt nhìn hắn, không thể tin được người này thế nhưng không sợ bị người phát hiện.

Phương Vật Viễn thu tay về,mê muội nhìn giọt máu đỏ tươi trên đầu ngón tay,sau đó chậm rãi đưa lưỡi

liếm đi. Một vị mặn đặc biệt của máu thấm vào đầu lưỡi.

Lý Tĩnh Dao kinh ngạc nhìn cử động của hắn, một luồng lạnh lẽo không biết từ đâu chui lên tim hắn, hắn bắt đầu hồi hận, hồi hận không nên đồng ý cuộc giao dịch này, hồi hận để cho người điên cuồng trước mắt ôm hắn.

Nhưng tiếp theo trong nháy mắt, Phương Vật Viễn đột nhiên bắt đầu động tác, không chút lưu tình đâm vào, như là cuồng phong bạo vũ cuốn lấy hắn, cũng cuốn lấy tất cả ý thức hắn.

Trừ biết thân thể nóng bỏng Phương Vật Viễn kích cường kéo ra đưa vào, hắn cái gì cũng không có thể suy nghĩ.

Cảm giác được nhiệt dịch nóng bỏng Phương Vật Viễn bắn ra trong cơ thể hắn, Lý Tĩnh Dao cũng cùng trong nháy mắt đạt tới cao trào.

“Đến bây giờ, cậu còn muốn phủ nhận thân thể của cậu đối với bất kỳ một người đàn ông nào sinh ra phản ứng?”

Phương Vật Viễn khinh miệt cười, rút ra khỏi cơ thể hắn, cũng buông Lý Tĩnh Dao ra.

Mất đi Phương Vật Viễn chống đỡ, cả người Lý Tĩnh Dao mềm nhũn không còn chút sức lực nào dựa vách tường trượt xuống mặt đất.

Lý Tĩnh Dao ngơ ngác nhìn Phương Vật Viễn lau đi dấu vết hoan ái trên người hắn lưu lại, rất nhanh, Phương Vật Viễn sửa soạn tốt chính mình, hắn cúi đầu nhìn quần áo xốc xếch của Lý Tĩnh Dao cười cười.

“Đây chỉ là bắt đầu mà thôi, Lý Tĩnh Dao.”

Nói xong, hắn đem mắt kiếng đặt trong túi áo ném trả lại cho Lý Tĩnh Dao ngồi đối diện trên mặt đất, không quay đầu lại rời đi.

Dịch nóng của Phương Vật Viễn chậm rãi chảy ra trong cơ thể hắn, trong nháy mắt Lý Tĩnh Dao chưa từng có một khắc cảm giác mình ti tiện bẩn thỉu như vậy.

Bản mình là chính bản thân hắn lựa chọn, mà hắn cũng chưa từng có hồi hận quyết định đó, nhưng đối với Lý Tĩnh Dao mà nói, bán đứng thân thể, bị đàn ông ôm, thủy chung là “Tiểu Dao” ban đêm, sẽ chủ động hấp dẫn đàn ông, bị đàn ông vuốt ve thỏa thích “Tiểu Dao”, mà không phải là hắn, Lý Tĩnh Dao chỉ là một học sinh trung học đệ nhị cấp bình thường.

Bởi vì chỉ có vậy, hắn mới có thể thuyết phục mình tiếp tục cuộc sống như thế, tiếp tục sắm vai hai người ban ngày và đêm tối hoàn toàn bất đồng.

Song, nhưng Phương Vật Viễn ôm hấn, không phải là "Tiểu Dao", chính là hấn. Mà tựa như Phương Vật Viễn khinh miệt hấn, hấn vẫn có phản ứng —— thân thể bản thủ quen bị đàn ông vuốt ve .

Phương Vật Viễn phá lời nói dối hấn dùng để gạt mình, cũng phá hủy liễu tự ái của hấn, nhớ lại hơn một năm nay tất cả thuộc về Lý Tĩnh Dao ban ngày, trong lòng hấn từ từ vỡ vụn.

Lý Tĩnh Dao cả người đột nhiên kịch liệt run rẩy lên, hấn không biết mình còn có thể thuyết phục mình đến lúc nào, thuyết phục "Tiểu Dao" không phải là hấn.

Lấy quần áo trong túi trên cao, rút xuống trước mặt hấn, nụ cười hôm nay của Kỷ Phong vẫn rực rỡ, thuần khiết chói lợi phát sáng.

Nhưng hấn làm sao cũng không cảm giác được ấm áp, rõ ràng là nụ cười gần trong gang tấc, nhưng cảm thấy khoảng cách thật xa, thật xa, như thế nào cũng đuổi không kịp, sợ không tới.

"Tiểu Phong ——"

Lý Tĩnh Dao nhẹ lẩm bẩm tên Kỷ Phong, trong lòng đau đến sắp không cách nào hô hấp, nhưng trong mắt ngay cả một giọt nước mắt cũng chảy không ra.

Nước mắt của hấn ngay từ lúc một năm trước, bị người đàn ông đầu tiên ôm đã chảy hết.

Mở mắt ra Lý Tĩnh Dao ngồi dậy, ngoài cửa sổ xuyên qua ánh sáng còn sót lại, chiếu cả phòng vàng rực.

Ngủ quên đến xế chiều.

Lý Tĩnh Dao nhìn chần giường màu trắng, cả phòng y tế im ắng, ngay cả thầy y tế cũng không hiểu đi đâu rồi.

Buổi trưa trở lại phòng học, hấn bữa trưa chỉ ăn vài miếng, Kỷ Phong bởi vì lo lắng rồi cùng Quý Phong hai người liên hợp lại bắt buộc hấn đến phòng y tế nghỉ ngơi.

Có lẽ là bởi vì sắc mặt hấn quá mức tái nhợt sao, mặc dù không phải ngã bệnh, nhưng thầy y tế để cho hấn ở lại phòng chăm sóc sức khỏe nghỉ ngơi.

Hiện tại đến thời gian tan lớp, qua không lâu nữa, buổi tối hấn chán ghét nhất sẽ tới.

Mặc dù trong lòng dù không muốn thế nào, Lý Tĩnh Dao biết, hấn không thể vĩnh viễn ở phòng y tế không rời đi.

Đang vén lên chăn giường chuẩn bị đi xuống,cửa phòng y tế được mở ra.

“Tĩnh Dao, có cảm thấy khá hơn chút nào không?” Người mở cửa là Kỷ Phong, hần nhìn đến Lý Tĩnh Dao đã đứng dậy, sau lộ ra nụ cười.

Lý Tĩnh Dao miễn cưỡng đáp lại Kỷ Phong một nụ cười.”Tớ không sao,cậu suy nghĩ quá nhiều rồi.”

“Sắc mặt cậu không tốt lắm, buổi tối hay là xin nghỉ đừng đi làm.” Kỷ Phong đi tới bên giường, phát giác trên mặt Lý Tĩnh Dao không có chút máu,nhíu lại lông mày nói.

“Tớ biết.” Lý Tĩnh Dao trong miệng đáp lời.

Kỷ Phong và Quý Phong đều biết hần buổi tối có đi làm,nhưng bọn họ không biết,hần đang làm công việc gì.

Kỷ Phong như nghĩ đến chuyện gì,mở túi sách, lấy ra một quyển bút ký.”Đây là tập của A Phong,cậu xé chiều không có lên khóa,cho cậu mượn đây.”

“Cậu sao chép xong chưa?” Nhận lấy quyển vở,Lý Tĩnh Dao hỏi.

Bởi vì Kỷ Phong chỉ cần đi học không tới mười lăm phút sẽ ngủ,cho nên vở của Quý Phong là bảo điển Kỷ Phong dựa vào cứu mạng.

“Cậu yên tâm đi, tớ đã chép xong.” Kỷ Phong cười nói.

“Đúng rồi, A Phong đâu?” Hai người bọn họ luôn cùng nhau về nhà,Quý Phong không nên bỏ lại một mình Kỷ Phong mới đúng.

“Nghe nói có một học muội tìm hần tỏ tình.” Kỷ Phong đáp,bởi vì ... chuyện này thường xảy ra, cho nên hần cũng quen.”Tớ đã để lại tờ giấy bảo hần đến đây tìm ta.”

Từ khi biết đến nay,bọn họ đều cùng đi cùng về,cho nên Kỷ Phong chưa từng nghĩ tới Quý Phong bỏ lại hần,có thể chút nữa Quý Phong sẽ tìm được hần.

“Đúng rồi, đợi lát nữa bảo A Phong đưa cậu trở về.”

“Không cần,tớ nói rồi tớ không sao.” Lý Tĩnh Dao cười lắc đầu cự tuyệt,nói giỡn: “Huống chi cậu là dân mù đường ngay cả xe buýt cũng không biết,nếu để cho một mình cậu trở về,tớ và A Phong nhất định lo lắng hơn. Cho nên hay là thôi đi.”

“Tĩnh Dao!” Kỷ Phong đỏ mặt lên nhưng không thể phản bác, bởi vì Lý Tĩnh Dao nói là sự thật.

Cửa vào lúc này bị mở ra. Tiến vào người quả nhiên là Quý Phong.

“Không có chuyện gì chứ?” Quý Phong hỏi Lý Tĩnh Dao.

“Ngủ đến trưa, dĩ nhiên không có chuyện gì.” Lý Tĩnh Dao vừa nói vừa xuống giường mặc xong giày.”Cám ơn sự quan tâm của các người,tớ đi trước.Hai người cũng mau trở về đi.”

“Tiểu Phong, đi thôi.”

Kỷ Phong đáp một tiếng, đi về phía Quý Phong, trước khi đi vẫn không quên lần nữa quay đầu lại dặn dò.”Nhớ sau về nhà phải nghỉ ngơi liền.”

“Dạ, được rồi ” Lý Tĩnh Dao cười đáp.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, nụ cười trên mặt Lý Tĩnh Dao từ từ thu lại, hắt thở dài một hơi.

Mặc dù hai người bọn họ thủy chung cho lẫn nhau chẳng qua là bạn bè, nhưng Lý Tĩnh Dao so với hai người bọn họ đã sớm nhận thấy, tình cảm của bọn họ đã không chỉ ... còn tinh khiết.

Quý Phong không có nhận thấy được, bất kể quen bao nhiêu con gái, hễ thủy chung cùng Kỷ Phong cùng đến cùng về, thủy chung đem nhu cầu Kỷ Phong đặt ở vị trí thứ nhất.

Kỷ Phong lệ thuộc vào và tín nhiệm Quý Phong, từ hành động có thể cảm giác được, đó đã sớm vượt phạm vi tình cảm bạn thân.

Sớm muộn sẽ có một ngày, bọn họ phát hiện, phát hiện tình cảm lẫn nhau .

Song, nếu thật có một ngày như vậy, đến lúc đó họ phải nên làm sao?

7. Chương 6

“Buổi tối muốn đi nơi nào?” Trần Chí Minh hỏi.

Ở bên cạnh trường học quán trà nhỏ, bốn người đang thảo luận buổi tối đi đến đâu chơi. Mặc dù đã đến gần kỳ thi đại học, nhưng bốn người bọn họ không có một người nào có ý thức nguy cơ.

Mặc dù tất cả mọi người quanh mình đều hướng thư viện mà chạy, nhưng bốn người bọn họ người vẫn chơi như cũ,mặc dù bốn người có nguyên nhân khác nhau, nhưng bọn hắn không đem kỳ thi là việc quan trọng.

“Đi chơi golf,như thế nào?” Mã Kỳ Vĩ cực kỳ hứng thú đề nghị,lâu rồi không có biểu diễn kỹ thuật cao siêu,tay đã bắt đầu có chút ngứa.

“Cũng tốt,dù sao lâu rồi không có đi.” Lâm Minh Phong tán thành nói.

Ba người bọn họ đi theo nhìn về Phương Vật Viễn trầm mặc không nói.

“Viễn,đi không?”

“Cũng có thể.” Phương Vật Viễn phun ra nhàn nhạt vòng khói,đáp lại.

Ba người bọn họ nhìn lẫn nhau,sau đó, mới đến Mã Kỳ Vĩ mở miệng.”Viễn,cậu hôm nay thật đi tìm niên đệ kia sao?”

“Ừ.” Phương Vật Viễn không tập trung trả lời.

“Cậu thật đúng đến đó? Sau đó thì sao?” Trần Chí Minh hỏi tới.

“Chẳng qua đem bóp da trả lại cho hắn mà thôi.” Phương Vật Viễn miễn cưỡng trả lời, không có ý định nhiều lời.

“Chỉ vậy thôi?” Lâm Minh Phong không dám tin hỏi. Đánh chết hắn cũng không tin Phương Vật Viễn sẽ chỉ vì trả bóp da,lại chạy riêng đến trường học năm thứ hai tìm một người niên đệ.

“Tớ nhớ được cậu không phải nói cậu đối với hắn cảm thấy hứng thú sao?” Mã Kỳ Vĩ cũng hoài nghi hỏi.

Phương Vật Viễn nhìn chăm chú điều thuốc trong tay, trí nhớ trở lại buổi trưa hôm nay,không thể phủ nhận Lý Tinh Dao đúng là con mồi tốt nhất hắn gặp.

Bất kể là thân thể của hắn,phản ứng của hắn, còn có ngọn lửa trong mắt hắn cũng làm cho Phương Vật Viễn cảm giác vô cùng hứng thú.

Song,trò chơi này đến cuối cùng có chút biến chất,vốn là hắn tinh táo điều khiển tất cả, đùa bỡn thân thể Lý Tinh Dao,gợi lên phản ứng bản năng của hắn,để cho Lý Tinh Dao hoàn toàn hiểu,thân thể của hắn phong tình đến cỡ nào.

Đây vốn là trò chơi,nhưng chính hắn đánh mất không chế.

Hắn cho là bản thân tỉnh táo,khi hắn lấy lại tinh thần,phát giác hắn đã chìm ngimm ở trong thân thể Lý Tĩnh Dao, đắm chìm ở trong mềm mại vây quanh,phóng túng dục vọng của mình.

Sau khi hắn biết không chế dục vọng chính mình,đây là lần đầu tiên hắn lại để cho dục vọng bao trùm lý trí.

Nhưng đối với Lý Tĩnh Dao, Phương Vật Viễn không tính buông tay,đối với hắn mà nói trò chơi này chưa đến lúc kết thúc.

Huống chi hắn muốn xác nhận, Lý Tĩnh Dao có thể ảnh hưởng hắn tới trình độ nào.

Cho nên vẫn chưa tới lúc.

“Ồ,Viễn,cậu lại đang nghĩ gì?” Mã Kỳ Vĩ thật lâu không chiếm được hưởng của ứng Phương Vật Viễn,cho nên đẩy hắn.

“Không có chuyện gì. Đi thôi, không phải là muốn đánh golf sao?” Phương Vật Viễn nhàn nhạt cười,đứng lên dẫn đầu rời khỏi cửa hàng này.

Sau khi tan lớp,Lý Tĩnh Dao từ trường học đón xe buýt đến bệnh viện,chừng hai mươi phầndường xe, khi hắn bước ra xe buýt,sắc trời đã hoàn toàn tối sầm xuống.

Mặc đồng phục học sinh,mang lên mắt kiếng,cũng không phải là đặc biệt thấy được,hắn đi tới bệnh viện,vào thang máy đến tầng lầu hắn muốn.

Lặng lẽ đẩy cửa phòng ra,trên giường bệnh,có một người phụ nữ yên tĩnh ngủ,Lý Tĩnh Dao vút đi tức giận,mới phát giác ***g ngực người phụ nữ phập phồng,cẩn thận đi về phía trước đến bên giường bệnh.

Sắc mặt người phụ nữ cực kỳ tái nhợt,trên đầu đeo khăn vải,đầu tóc sớm bởi vì quanh năm trị liệu hóa học mà rụng sạch,khuôn mặt tiêu tụy,gióng như là mất đi ánh sang sự sống,tái nhợt đến phảng phất tùy thời sẽ biến mất trên thế giới này.

Thời gian chỉ hơn một năm mà thôi,người mẹ xinh đẹp trong trí nhớ do bệnh hành hạ trở nên suy yếu xơ xác.

Người trên giường đột nhiên giật giật,sau đó liền mở ra mắt.

“Tĩnh Dao.” Người phụ nữ thấy được con của mình,lộ ra nụ cười,muốn ngồi dậy.”Mẹ biết con sẽ tới,vốn chỉ

muốn nghỉ một chút, không nghĩ tới thật ngủ thiếp đi.”

“Ngủ cũng không sao, ngày mai con lại đến.” Lý Tĩnh Dao vội vàng đi đến giúp, dịu dàng đỡ mẹ ngồi dậy.

“Một ngày chỉ thấy mặt một lần, mẹ làm sao có thể bỏ qua đây.” Mẹ Lý cười nói.

Mặc dù mẹ nói rất dịu dàng nhưng Lý Tĩnh Dao biết mẹ đang suy nghĩ gì, bởi vì ai cũng không hiểu được, mẹ lần này nhắm hai mắt lại, lần sau không biết có thể mở ra không, mỗi một lần mỗi một lần đều để bọn họ gặp mặt một lần.

Lý Tĩnh Dao cắn răng bắt buộc mình cười nói: “Hôm nay bệnh viện có xảy ra chuyện gì sao?” Lý Tĩnh Dao ngồi xuống chiếc ghế bên giường.

“Có đấy, cách vách phòng Vương lão tiên sinh vừa cùng vợ ổng cãi nhau, ổng hoài nghi vợ mình ở bên ngoài có đàn ông khác, hai người không ai nhường ai, suýt nữa đánh nhau ——” Lý mẫu cười miêu tả cuộc hỗn loạn khi đó.” Mẹ nghe cô gái y tá nói, cuối cùng phải điều động nhiều y tá và bác sĩ cản bọn họ lại.”

Lý Tĩnh Dao gọt trái cây hăng mang đến, vừa nói chuyện phiếm với mẹ, đây là thời gian duy nhất hăng và mẹ có thể chung đụng .

“Tĩnh Dao, cha con ông ấy..... vẫn không có tin tức sao?”

“Không có.” Lý Tĩnh Dao lắc đầu, vẻ mặt vô cùng lạnh lẽo, giống như người mẹ hăng hỏi không phải là cha hăng.

“Không biết ổng ra sao.....” Mẹ Lý thở dài, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Lý Tĩnh Dao đứng đứng dậy.” Thời gian không còn sớm, mẹ, con phải đi làm.”

“Tĩnh Dao, cẩn thận một chút.” Mẹ Lý dặn dò.

“Con sẽ chú ý.”

Nhìn bóng lưng con trai, bà nằm bệnh viện này hơn một năm, con trai trưởng thành rất nhanh, thoáng cái cao chừng mười centimet, hiện tại so với bà cao hơn một cái đầu, chẳng qua thân thể lại không trưởng cường tráng bao nhiêu.

Mặc dù con trai từ trước đến giờ đều làm bà rất yên tâm, nhưng không hiểu được tại sao, trong lòng bà thủy chung có cảm giác bất an.

Tình cảm của bà và chồng không tốt lắm,mấy năm trước bị công ty làm hơn mười năm giảm biên chế,sau lại bắt đầu say rượu,cộng thêm nhiều lần tìm không được công việc,nên tính tình trở nên khó chịu,thỉnh thoảng thậm chí còn ra tay đánh bà, nhưng vì con trai bà vẫn nhịn xuống.

Nhưng ước chừng hai năm trước,chồng của bà lại đột nhiên mất tích,không có để lại gì,chỉ để lại bà và con trai sống nương tựa lẫn nhau. Mặc dù như thế nhưng thật ra trong lòng bà thở phào nhẹ nhõm,chồng bà không có ngày ngày uống rượu,bà và con trai ngược lại trôi qua bình tĩnh hơn.

Chẳng qua sau khi chồng bà mất tích không bao lâu,thậm chí có người đến cửa đòi nợ,cho đến khi đó bà mới biết được,chồng bà lấy nhiễm thói quen đánh bạc, vì đánh để có tiền đánh bạc ông đã thế chân nhà bọn họ,bởi không mượn được tiền,bà và con trai liền bị đuổi ra khỏi.

Mặc dù đến ngân hàng tư nhân cầm đi phòng ốc,nhưng vẫn không đủ tiền để trả nợ của chồng,vì bù vào khoảng nợ bà không thể làm gì khác hơn là ban đêm kiêm thêm nhiều công việc,cũng vào lúc này bà sinh bệnh suy sụp.

Nhưng có lẽ coi như là nhân họa đắc phúc sao,bị bệnh ung thư,tiền bảo hiểm để cho bà có thể trả hết nợ, nhưng nhiều lần trị liệu hóa học xong,bà thủy chung không cách nào khôi phục người cuộc sống bình thường .

Bà không biết mình cuối cùng có thể sống tới khi nào,hóa học trị liệu rất đau khổ,làm cho bà cơ hồ sắp không cách nào tiếp tục.Nếu không phải vì con trai, có lẽ bà đã sớm mất đi ý chí cầu sinh.

Con trai là người quan trọng thương yêu nhất của bà,bà không cách nào buông ra nó.Nhưng bà còn có thể nhịn bao lâu nữa đây?

Bà thở dài chậm rãi nhắm hai mắt lại.

8. Chương 7

Mã Kỳ Vĩ ngấm trúng cầu trắng,mục tiêu là cầu số bốn vào túi.

Muốn làm được Mã Kỳ Vĩ thực vào quả cầu ngoài,hai cầu chạm vào nhau,phát ra tiếng vang thanh thúy .

Gậy gẩy đầu tóc,cho dù không cần nhìn hấn cũng biết mình nhất định đánh trúng, hừ hừ,đợi lát nữa, sẽ để bọn họ thấy kỹ thuật cao siêu dẫn bóng.

Nhưng tiếng vang tiếp theo,không phải là Mã Kỳ Vĩ dự đoán tiếng vang cầu dễ dàng vào túi,mà là cầu số bốn cọ sát mép bàn, bắn ra.

“Há!” Mã Kỳ Vĩ nhìn chăm chăm tấm biển đã dừng chuyển động,rất giống số bốn cầu đang cười nhạo hần, thiếu chút nữa không có mắng ra nhiều lần.

“Cậu đùa à!” Đối thủ Mã Kỳ Vĩ—— Trần Chí Minh bắt đầu cười nói: “Kế tiếp là mình.”

“Cậu thử một chút nhìn, mẫu cầu cùng số bốn cách xa cầu số sáu,tớ xem cậu làm sao đánh.” Mã Kỳ Vĩ nhìn rõ tình huống cả mặt bàn, đi theo há miệng —— thật là tái ông mất ngựa,làm sao biết không phải là phúc.

Lấy Trần Chí Minh chỉ biết đẩy can tay đi đánh viên cầu của hần.

Buông lỏng tâm tình,Mã Kỳ Vĩ quay đầu nhìn cách vách bàn tình hình chiến đấu của Lâm Minh Phong và Phương Vật Viễn,nhìn Lâm Minh Phong ngồi ở một bên, vẻ mặt đau khổ,không cần đoán cũng biết Lâm Minh Phong thua rất thảm.

Còn dư lại một viên cầu số chín cuối cùng,Phương Vật Viễn cúi người xuống,như hắc báo tràn đầy lực đạo động tác ưu nhã,lúc đánh bida hấp dẫn không ít cô gái vây xem.

Đang lúc Phương Vật Viễn muốn đánh mẫu cầu,hần lại đột nhiên phân tâm, gậy golf mất đi lực đạo.

Hần thấy người ngoài cửa thủy tinh.

Thủy tinh màu sắc tối tăm,từ bên ngoài nhìn không quá rõ ràng bên trong, nhưng đang đánh bóng có thể thấy rõ người đi qua.

Đó là Lý Tĩnh Dao,nhìn trang phục xem ra đó là “Tiểu Dao” ban đêm.

Đi ở bên cạnh hần là một người đàn ông,tuổi cơ hồ già đủ làm cha hần,nhưng còn thân mật ôm bả vai tiểu Dao.

Phương Vật Viễn đứng đứng dậy,bàn tay cầm lấy gậy golf đột nhiên căng thẳng.

Vốn nắm chắc một bóng nhưng ngược lại quanh người phát ra thanh âm thất vọng,nhưng Lâm Minh Phong vốn đã sớm tuyệt vọng,giờ giống như đột nhiên sống lại chạy tới,tự cao kêu gào.

“Cái này đều là của ta!” Cùng Phương Vật Viễn chơi đánh bóng lâu còn chưa có thắng quá một lần,hôm nay hần nhất định phải chuyển vận.

Nhưng Phương Vật Viễn giống như căn bản không thèm để ý kết quả,hần liền nhìn cũng không nhìn quả bóng kia,hần nhú ầu đường,đột nhiên nhìn Lâm Minh Phong nói:

“Tớ đi ra ngoài một chút.”

“Ồ,cậu đi đâu. Khó được để cho tớ thắng một lần,cậu thua một ván không được sao?” Lâm Minh Phong sững sốt một chút,tiếp theo liền kêu lên.

Nếu không làm trò đánh quả bóng số chín trước mặt Phương Vật Viễn vào túi,vậy làm sao có niềm vui đánh thắng!

Nhưng Phương Vật Viễn lại không để ý đến hắn, đem gậy golf gác lại ở một bên, hắn đẩy ra đám người trước cửa đi ra ngoài.

Đẩy cửa ra,còn mang theo gió đêm lạnh lẽo, giống như là muốn thổi đi không khí vẫn đục đập vào mặt.

Phương Vật Viễn quay đầu nhìn người đi đường —— cửa ở một nơi khác, cho nên hắn biết mình ngăn được Lý Tĩnh Dao.

Quả nhiên, Lý Tĩnh Dao sau khi nhìn thấy Phương Vật Viễn, ở khoảng cách ba bước xa đột nhiên dừng bước.

“Tiểu Dao? Người này quen biết sao?”

Người đàn ông này không tính là cao,có bụng rượu,trên tay mang lờ sáng lên đồng hồ vàng nhãn hiệu nổi tiếng,nhìn là biết người trung niên này nhà giàu tiêu chuẩn tầm thường.

Phương Vật Viễn lạnh lùng đánh giá người đàn ông,sau mới đưa tầm mắt sang Lý Tĩnh Dao.

Lý Tĩnh Dao mặc dù không có tránh tầm mắt Phương Vật Viễn,nhưng sắc mặt hắn so với mới vừa rồi tái nhợt hơn.

“Không có, không có.” Lý Tĩnh Dao lắc đầu, trả lời câu hỏi người đàn ông kia.”Chúng ta đi thôi.”

“Tại sao? Thấy người quen sao?” Nhân rồi không có chuyện gì Mã Kỳ Vĩ tò mò đuổi theo ra.

Khi gặp Lý Tĩnh Dao,hắn đi theo thổi một vang dội một cái huyết sáo.

“Người này thật đẹp——” Đợi Lý Tĩnh Dao và người đàn ông kia đi xa, Mã Kỳ Vĩ mới đáng tiếc nói tiếp: “Đáng tiếc bị dừng rồi.”

Mã Kỳ Vĩ một tay đặt lên bả vai Phương Vật Viễn,tiếp theo hỏi: “Cậu có hứng thú với hắn? Bất quá,người

kia đẹp thì có đẹp,nhưng nhìn dáng dấp,hắn là đã bán .” Bằng không cũng sẽ không cùng cái người”Âu Cát Tang” ở cùng một chỗ.

Mặc dù đối tượng niên đệ bình thường kia,bất quá người này nói như thế nào cũng là bán,Phương Vật Viễn đối với người như vậy có hứng thú sao?

Phương Vật Viễn không có trả lời, trầm mặt đẩy ra bàn tay Mã Kỳ Vĩ,đi thẳng trở về đánh bóng.

“Mới vừa không phải rất tốt sao? Tại sao thoáng tâm tình liền khó chịu?”

Mã Kỳ Vĩ lẩm bẩm tự nói.Bất quá dù sao Phương Vật Viễn bực bội không chỉ có hôm nay hắn làm bạn lâu vậy đã sớm thành thói quen.

Mã Kỳ Vĩ nhún vai đi theo cũng đi vào cửa.

.....

Trên bảng đen,thầy toán học đang cố gắng viết một công thức,giảng giải ứng dụng công thức nước miếng tung bay,học sinh phía dưới không phải là cố gắng ghi chép sợ bỏ lỡ công thức.

Lý Tĩnh Dao chờ đến trống rỗng nhìn phía trước,trên bàn mở ra sách giáo khoa,trong tay cầm bút nhưng thủy chung không nhúc nhích.

Tâm tư của hắn không ở trên lớp học.

Mấy ngày qua,trước mắt thủy chung đuổi đi không được ánh mắt miệt thị đêm trước của Phương Vật Viễn.

Hơn một năm qua,hắn cho bản thân quen với ánh mắt như vậy,ban đêm đi trên đường với đàn ông, người đi đường phóng cho hắn chính là ánh mắt khinh thường.

Nhưng ánh mắt Phương Vật Viễn,ngoại trừ khinh miệt phảng phất còn thêm cái gì đó——

Giống như lột tất cả nguy trang của hắn,ánh mắt sắc bén kia cơ hồ xé bỏ mặt nạ”Tiểu Dao”,để cho một đêm kia thiếu chút nữa phá hủy giao dịch.

Chỉ là ánh mắt mà thôi,tại sao hắn để ý như vậy?

Chẳng qua—— ánh mắt như vậy mà thôi.....

Tiếng chuông tan học vang lên, thầy trên bục giảng còn đang làm tổng kết cuối cùng, học sinh phía dưới đã sớm bắt đầu đưa tay dọn dẹp sách giáo khoa trên mặt bàn, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Vẫn còn chìm nghĩ trong suy nghĩ của mình Lý Tĩnh Dao không có chú ý tới đã tan lớp, cho đến có người bên cạnh kêu hắn một tiếng.

“Tĩnh Dao, mới vừa có vị niên trưởng truyền lời cho cậu. Hắn nói! Gặp ở chỗ cũ.” Tên bạn học kia gãi gãi đầu, đi theo lại tò mò hỏi: “Lời truyền thật là kỳ quái Cậu biết là nơi nào sao?”

Sắc mặt khê biến thành trắng bệch, Lý Tĩnh Dao ngẩn ngơ nói cảm ơn hắn, lại như cũ ngồi ở vị trí.

Hắn biết lời đó là ý gì, nhưng hắn một chút cũng không muốn gặp hắn, hắn không muốn ——

“Tĩnh Dao, cậu không đi sao?” Bạn học thấy hắn không có ý đứng dậy, hỏi: “Nếu cậu không đi, đợi lát nữa đến giờ lên lớp sẽ đi không kịp.”

“..... Tớ..... Tớ biết.” Lý Tĩnh Dao miễn cưỡng nói: “Không có chuyện gấp gáp, cho nên, không sao.”

Bạn học kia mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng không nói gì nữa.

Lý Tĩnh Dao cúi đầu, mặc dù hắn biết mình hành động rất nhát gan, cũng biết cho dù tránh được lần này, Phương Vật Viễn cũng không dễ dàng bỏ qua cho hắn.

Nhưng lần này, hắn vẫn quyết định chạy trốn —— trước khi hắn trang bị tốt.

Không khí sáng sớm mang theo chút trong mát và thoáng lạnh.

Lý Tĩnh Dao đang muốn đi đến lớp năm hai, một tiếng nói trầm thấp gọi hắn lại.

“Cậu đã quên giao dịch giữa chúng ta sao? Tiểu Dao?” Âm điệu nhàn nhạt không có chút nào phập phồng, lộ ra một chút châm chọc.

Lý Tĩnh Dao phút chốc quay đầu lại, đứng ở trước mặt hắn là Phương Vật Viễn.

Khóe miệng của hắn chứa đựng nụ cười lạnh lẽo, trong mắt Lý Tĩnh Dao tràn ngập băng hàn.

Hít một hơi thật sâu, Lý Tĩnh Dao bắt buộc mình tỉnh táo lại.

“Mau lên khóa,lời của anh chút nữa nói——”

“Cậu cho rằng cậu có quyền lựa chọn sao?” Phương Vật Viễn cắt đứt lời hắn.

“Anh——”

Phương Vật Viễn từ túi quần lấy ra một cái cà vạt,ném cho Lý Tĩnh Dao. Lý Tĩnh Dao đầu tiên là sửng sốt,theo tính phản xạ tiếp được.

“Biết cà vạt này của ai không?”

“Tôi không có hứng thú biết.” Trong tay chính là một cà vạt cực kỳ bình thường,cái kia cà vạt có thể có là bất kỳ một học sinh nào.

“Cho dù đó là người cậu quan tâm nhất,cậu cũng không muốn biết đúng không?” Phương Vật Viễn nhướng lông mày, cười.

Trong lời Phương Vật Viễn sơ ý tiết lộ khiếnLý Tĩnh Dao không tự chủ siết chặt cà vạt trong tay.

“Đây là của tiểu Phong? Nó tại sao nằm trong tay anh!” Ngực khí của hắn mất đi tĩnh táo,bước đến gần Phương Vật Viễn,hỏi.

“Muốn biết sao,vậy đi theo tôi.”

Biết rõ đây là một bẫy rập, mục đích Phương Vật Viễn là gì, hắn biết vô cùng rõ ràng,nhưng hắn không biết Phương Vật Viễn đã làm gì Kỷ Phong!

Mất thấy Phương Vật Viễn đã rời đi trước, Lý Tĩnh Dao chỉ do dự chỉ chốc lát,liền đi theo.

Phương Vật Viễn bước chân dừng ở phòng chứa đồ thể dục, bởi vì còn chưa tới thời gian lên lớp,mà lớp thể dục đến chiều mới tới,lúc này cũng không có người nào.

“Anh rốt cuộc muốn làm cái gì?” Lý Tĩnh Dao trừng mắt người phía trước,tức giận cũng không che dấu được nữa.

“Mục đích của tôi rất đơn giản,chỉ cần cậu mà thôi. Chẳng qua khi cãi lời tôi, nên biết sau đó sẽ bị trừng phạt.” Xoay đầu lại, Phương Vật Viễn trên mặt không có chút nụ cười nào.

“Anh đến tột cùng muốn nói cái gì?”

“Bởi vì ngày hôm qua cậu lỡ hẹn, cho nên tôi chỉ tìm một người thay thế.”

Thay..... Thay thế?

Thấy lạnh cả người từ dưới lòng bàn chân xông lên, cả vật trong tay giống như là đột nhiên biến thành trách nhiệm vô cùng nặng nề——

“Anh làm gì tiểu Phong?”

“Tôi không phải đã nói rồi sao? Tôi chỉ là muốn hấn thay thế cậu kết thúc việc chưa hết trách nhiệm mà thôi.”

“Anh —— cường bạo tiểu Phong!?” Phun ra hai chữ kia, Lý Tĩnh Dao hô hấp đột nhiên cứng lại.

Ánh nắng ấm áp chiếu vào trên người hấn, nhưng máu cả người Lý Tĩnh Dao giống như đột nhiên bị người rút đi, cả người lạnh băng.

Từ ngày hôm qua bắt đầu, vì có bạn gái, Quý Phong đã không còn cùng Kỷ Phong cùng đi cùng về, cho nên tan học ngày hôm, Kỷ Phong bị ——

“Cường bạo? Tôi không biết dùng từ ngữ kịch liệt như vậy. Ít nhất, có thể khẳng định chính là, bảo bối Kỷ Phong của cậu cảm nhận được không phải chỉ có thống khổ.” Phương Vật Viễn cười nhẹ nhàng. “Bất quá, thật là rất khiến người ngoài ý, không phải sao, tôi còn tưởng rằng Quý Phong đã hưởng qua mùi vị của hấn, không nghĩ tới hấn vẫn còn ngây ngô vậy, chỉ cần vành tai của hấn mà thôi, thân thể của hấn đã có phản ứng ——”

“Câm mồm!” Lý Tĩnh Dao nghe không vô nữa, hấn níu lấy vạt áo Phương Vật Viễn, chết chắc quả đấm, nhanh chóng hung ác đánh lên mặt hấn.

Phương Vật Viễn bị hấn đánh vào mặt bên trái, trong miệng nếm nhàn nhạt mùi máu tươi, môi của hấn giác bởi vì Lý Tĩnh Dao đấm một cú mà thấy máu.

Buông ra Phương Vật Viễn, Lý Tĩnh Dao đột nhiên xoay người, hấn muốn đi tìm Kỷ Phong, hấn phải xác nhận Kỷ Phong có bình yên vô sự hay không, hấn không thể để cho Kỷ Phong bị hấn liên lụy.....

“Cậu còn muốn rời đi sao? Cho dù chuyện ngày hôm qua xảy ra lần nữa cũng không sao phải không?” Phun ra máu trong miệng, giống như đông lại dưới ánh mặt trời ấm áp, Phương Vật Viễn lạnh lùng uy hiếp.

Lời Phương Vật Viễn thành công ngăn cản Lý Tĩnh Dao, hấn chán nản thu hồi lại.

Nắm chắc cà vạt trong tay,Lý Tĩnh Dao bỗng dừng quay đầu lại, hần nhìn thẳng vào Phương Vật Viễn, trong mắt lửa giận cơ hồ ngay cả cửa thủy tinh dày cũng chống đỡ không được.

“Tại sao tìm tới hần,hần không liên quan đến giao dịch giữa chúng ta!”

“Đây chỉ là cảnh cáo ” Đối mặt với Lý Tĩnh Dao tức giận, Phương Vật Viễn vẻ mặt vẫn lạnh lẽo.”Chỉ cần tôi muốn,cậu không có quyền nói không .”

“Anh ——” Lý Tĩnh Dao trừng mắt trước người đàn ông nguy hiểm này, một cổ hận ý ở trong lòng đang sôi trào. Hần cường bạo Kỷ Phong chỉ vì muốn cảnh cáo mình!

“Tôi sẽ không cự tuyệt anh nữa, nhưng anh không được đến gần tiểu Phong.” Lý Tĩnh Dao đứng ở tại chỗ nhìn thẳng hần,kiên quyết nói.

“Tôi đã nói rồi,ngày hôm qua chỉ là cảnh cáo mà thôi. Cho nên tôi buông tha Kỷ Phong,nhưng không có tiếp theo.”

Hần buông tha Kỷ Phong? Sự thật này để cho hần thở phào nhẹ nhõm,nhưng điều này cũng đại biểu,không để cho Phương Vật Viễn đến gần Kỷ Phong nữa, hần cũng không thể cãi lời bất kỳ yêu cầu của Phương Vật Viễn.

“Tới đây,Tĩnh Dao. Hay là cậu muốn cự tuyệt?”

Nghe câu nói sau cùng của hần,khóe miệng Lý Tĩnh Dao giễu cợt vung lên: hần có quyền cự tuyệt sao?

Phương Vật Viễn ôm người trong ngực,nhẹ nhàng cười.

Đưa Lý Tĩnh Dao vào phòng thể dục,hần xoay người khóa lại cửa.

Phương Vật Viễn lấy mắt kiếng trên mặt Lý Tĩnh Dao, con ngươi trong suốt của Lý Tĩnh Dao không có sợ hãi, hần nhìn thẳng Phương Vật Viễn, cho dù mơ hồ có thể đoán được hành động kế tiếp của Phương Vật Viễn, hần cũng không lùi bước.

Ánh mắt trong vắt không sợ hãi để cho khóe môi Phương Vật Viễn nhếch lên.

Mặc dù ngày hôm qua Kỷ Phong mang theo sợ hãi,tròng mắt phiếm nước mắt làm người yêu mến, nhưng ánh mắt Lý Tĩnh Dao lại có thể gọi lên thú tính và chinh phục trong cơ thể hần.

Lấy cà vạt trong tay Lý Tĩnh Dao,hần đem nó buộc chặt ở trên cổ tay Lý Tĩnh Dao,trói lại thật chặt.

“Trừng phạt cậu mới bắt đầu thôi.” Hấn ở bên tai Lý Tĩnh Dao nhỏ giọng lẩm bẩm.

Mang theo tiếng cười ác ý, làm cho cả người Lý Tĩnh Dao xông lên một trận ác hàn.

Hấn biết, lần này Phương Vật Viễn tuyệt sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hấn....

Chậm rãi mở mắt ra, ánh vào trong mắt là màu xám tro nước bùn trần nhà, mặt sàn xi măng lạnh lẽo dần dần thấm vào thân thể trần truồng.

Hấn không nhớ rõ mình mất đi ý thức bao nhiêu lần, khi tỉnh lại Phương Vật Viễn chẳng biết lúc nào rời đi, trong kho chông chất rất nhiều thể dục đồ dùng giờ chỉ còn lại có một mình hấn.

Hấn kéo thân thể mệt mỏi, dựa vách tường để cho mình ngồi dậy.

Chỉ một động tác dễ dàng, thân thể tứ chi da thịt tất cả đều kháng nghị, cảm giác chua đau cơ hồ khiến hấn không nhịn được muốn lên tiếng rên rỉ.

Lưng vì dựa vào vách tường mà truyền đến đau nhói, mặc dù nhìn không thấy, nhưng Lý Tĩnh Dao biết, lưng hấn bị thương bởi vì một lần lại một lần đụng nhau, cùng mặt sàn xi măng thô đá sỏi ma sát sinh ra vết thương.

Lưu lại dịch trong cơ thể hấn, theo động tác của hấn mà chậm rãi chảy ra chất lỏng sệt màu trắng, hỗn hợp có màu đỏ của máu, quanh co trên mặt đất, tạo thành mảnh liệt châm biếm.

Lần đầu tiên Phương Vật Viễn mạnh mẽ tiến vào tạo vết rách, không có bất kỳ chất bôi trơn, không có bất kỳ màn dạo đầu, giống như thuần túy vì trừng phạt hấn, không chút lưu tình xỏ xuyên qua hấn, thân thể xé rách đau đớn như bị chôn sống chạy thẳng đến ót.

Phương Vật Viễn mỗi một lần ra vào, đều mang theo vết bỏng đau đớn, da thịt bị xé mở, một lần lại một lần quấy lật, quyết liệt đau khổ, dần dần tê dại thần kinh của hấn.

Cũng không phải lần đầu tiên bị đối đãi như vậy, bởi vì tiểu Dao không chọn khách, chỉ cần trả tiền cao hấn liền phụng bồi, hấn từng nhiều lần gặp gỡ đàn đồng thích ngược đãi, thủ đoạn còn tàn bạo hơn Phương Vật Viễn, cho nên mặc dù thân thể đau khổ, ánh mắt của hấn thủy chung chưa từng khuất phục.

Thân thể thống khổ hấn có thể nhịn, nhưng đây chỉ mới bắt đầu trừng phạt——

Mục đích Phương Vật Viễn vừa mới bắt đầu, cũng không phải chỉ để cho hấn thống khổ mà thôi.

Ở cảm giác thống khổ theo thời gian dần dần tê dại, trong cơ thể hấn bắt đầu thay đổi. Máu hấn làm trơn

con đường vốn khô khốc, theo hấn kéo ra đưa vào, thành trong chắc trất cũng chậm chậm buông lỏng, từ kháng cự cơ hồ giống như thật chắc hấp thụ phân thân Phương Vật Viễn.

Thân thể của hấn biến chuyển, lửa không được Phương Vật Viễn.

“Có cảm giác sao? Nhìn dáng dấp cho dù ta mạnh một chút nữa, thân thể của cậu vẫn có thể nhận được khoái cảm.”

Phương Vật Viễn khẽ cười, thân thể đột nhiên không chút nào báo động trước dùng sức đâm vào, động tác thô bạo, ngoại trừ đau đớn còn có chút khoái cảm ngay cả Lý Tĩnh Dao cũng không thể phủ nhận.

Đó là hấn muốn chạy trốn cũng trốn không thoát, muốn phủ nhận cũng phủ nhận không được, thân thể cảm giác trực tiếp nhất ——

Để cho hấn mê man, không phải là thân thể đau khổ, mà là động tác thô bạo của Phương Vật Viễn dẫn dắt khoái cảm mãnh liệt trào lên.

Thân thể nổi lên lạnh lẽo, Lý Tĩnh Dao ôm chặt lấy hai cánh tay mình, ngón tay cũng bấm thật sâu vào da.

Trên phần bụng còn lưu lại mình mấy bận dịch đạt tới cao trào, theo thời gian dần dần lạnh như băng, nhắc nhở đây là thân thể hấn, bất kể hấn phủ nhận như thế nào, thân thể bản thủ hấn chỉ cần có đàn ông đụng đến sẽ rên rỉ đóng đưa.

Cho dù là cường bạo thân thể hạ tiện cũng có thể đạt được khoái cảm.

Đó chính là Phương Vật Viễn nói cho hấn biết.

Sau khi bị đàn ông đùa bỡn thỏa thích thân thể điêu tàn, giống như hấn lần nữa bị xé nát tự ái, làm sao cũng không khâu lại được.

Lý Tĩnh Dao đem mặt chôn ở giữa đầu gối, tim của hấn đen tối lạnh lẽo tựa như chỗ ngồi này ngay cả ánh mặt trời cũng không chiếu vào tới.

Trong mắt của hấn không có nước mắt.

9. Chương 8

Lúc tan học, bên cạnh trạm trường học, chen chúc một đồng người ngồi chờ xe bus.

Từng chiếc xe bus ngừng lại,một đám lại một đám học sinh khẩn cấp như gió chạy lên,chen chúc trong xe đến nước chảy không lọt,cho đến nhét không được nữa, xe buýt mới chậm chạp lăn bánh rời đi.

“Tiểu Phong, xe của cậu tới kìa.” Cùng Kỷ Phong chờ xe buýt Lý Tĩnh Dao nhắc nhở Kỷ Phong tinh thần có chút hoảng hốt.

Lý Tĩnh Dao trước khi Kỷ Phong lấy lại tinh thần giơ tay lên,đợi xe buýt sau khi dừng lại,hắn mới đẩy Kỷ Phong lên xe bus

“Phải nhớ,cậu lên đó tìm chỗ ngồi,đừng quá sức....” Lý Tĩnh Dao dặn dò.

“Ừ.” Kỷ Phong gật đầu,trên mặt có chút tiều tụy cô gắng nở nụ cười trấn an Lý Tĩnh Dao.

Đưa mắt nhìn xe bus từ từ đi xa,Lý Tĩnh Dao mới đi từ từ đi đến chờ xe mình.

Mặc dù đã giao hẹn với Phương Vật Viễn,nhưng bắt đầu từ ngày đó,Lý Tĩnh Dao bắt đầu phụng bồi Kỷ Phong cùng nhau chờ xe buýt.

Ngoại trừ không yên lòng Phương Vật Viễn,còn có một nguyên nhân,Kỷ Phong ngày đầu ngồi xe buýt vì tranh đám người lên xe mà đến trễ.Nếu Quý Phong đã không thể lúc nào cũng bên cạnh Kỷ Phong,vậy bây giờ người có năng lực bên cạnh Kỷ Phong chỉ có mình mình.

Mặc dù bản thân bởi vì chuyện Phương Vật Viễn kết giao qua lại,nhưng hắn vẫn không bỏ xuống được Kỷ Phong —— cho dù Kỷ Phong cho tới bây giờ lòng vẫn không ở trên người hắn.

Hắn nhận thấy được, gần đây Kỷ Phong luôn né tránh Quý Phong,trong lòng Lý Tĩnh Dao hiểu,Kỷ Phong so với Quý Phong trước phát hiện tình cảm của mình.

Trong lòng không phải là không có đau,nhưng từ vừa mới bắt đầu đã buông tha mình,trừ canh giữ ở bên cạnh hắn ngoài ra còn có thể làm gì?

Lý Tĩnh Dao lên xe buýt, tìm vị trí gần cửa sổ ngồi xuống.

Qua không bao lâu, Lý Tĩnh Dao nhìn ngoài cửa sổ cảm giác được có người ngồi bên cạnh vị trí hắn.

“Mỗi ngày phụng bồi hắn cùng nhau chờ xe buýt,cậu không tin lời tôi sao?”

Đột nhiên vang lên thanh âm làm cho Lý Tĩnh Dao cả người cứng lại,hắn từ từ quay đầu nhìn người ngồi bên cạnh hắn.

Phương Vật Viễn miệng cười toe toét giống như nói chuyện với người quen biết,tựa như hai người là bạn tốt nhiều năm.

“Anh tại sao ở chỗ này?” Lý Tĩnh Dao mím môi,trong giọng nói lộ ra tức giận.

Ngay cả sau khi tan lớp cũng không bỏ qua cho hắn sao?

Kể từ khi ngày đó,cơ hồ chỉ cần Phương Vật Viễn cao hứng,bất kể thời gian và địa điểm, Lý Tĩnh Dao phải phụng bồi hắn.

Song,chưa bao giờ một lần ngoại lệ,là mỗi lần sau khi Phương Vật Viễn rời đi,cảm giác của hắn —— là cả người rửa không đi dơ bẩn.

Là Phương Vật Viễn đem tiểu Dao thuộc về bóng tối lấy sang Lý Tĩnh Dao thuần khiết.

Hắn cảm hận tên kia,nhưng không có biện pháp,chỉ có thể tiêu cực mong đợi có một ngày Phương Vật Viễn có thể chán ghét thân thể hắn.

“Đây là xe bus,không có quy định người nào có thể ngồi,ai không thể ngồi đi.”

Nắm chắc quyền,Lý Tĩnh Dao sau khi quay đầu, không có ý định để ý đến hắn.

Hắn tin tưởng ở trên xe buýt tên đó sẽ không dám làm gì hắn.

“Tìm hắn không có ở trên người cậu,cậu cần gì phải đau khổ dùm hắn vậy?”

Lý Tĩnh Dao sững sốt một chút,mới hiểu Phương Vật Viễn nói tới ai,hắn nghiêm mặt,cứng rắn nói: “Không liên quan đến anh!”

“Hay là nói..... Cậu cảm thấy chỉ cần canh giữ ở bên cạnh hắn đã thấy hạnh phúc? Cho dù chấp tay đem hắn cho người ta cũng được?”

Lý Tĩnh Dao không có trả lời, nhưng cũng không có phủ nhận.

“Không nghĩ tới cậu ngây thơ như thế, tất cả lý luận đều là vô dụng,muốn đồ nào chỉ có nắm ở trong tay dục vọng của cậu mới có thể nhận được thỏa mãn! Chỉ cần là đồ tôi muốn,tôi sẽ bắt kẻ thủ đoạn thật nhiều thu vào tay.”

“Tôi không giống anh.” Lý Tĩnh Dao thản nhiên nói.

Trong lòng anh cuồng vọng ích kỷ, chỉ muốn nhận được đồ của mình.

“Nếu như tôi nhớ không sai, lộ tuyến xe buýt này hẳn là hoàn toàn ngược lại nhà cậu,cậu muốn đi đâu?”
Phương Vật Viễn nhún vai không tiếp tục đề tài kè.

“Tôi cảm thấy không cần thiết trả lời.”

Phương Vật Viễn cũng không kỳ vọng Lý Tĩnh Dao có thể trả lời dàng dàng.Hắn đón xe bus này là lưu ý đến Lý Tĩnh Dao ngồi xe tuyến đường khác ngày thường, bởi vì tò mò hắn mới đuổi theo.

Hắn không có chú ý tới mình bỏ lại bọn người Mã Kỳ Vĩ đã vội vã chạy lên xe bus, về mặt bọn họ kinh ngạc cũng hoàn toàn không có lưu ý đến,hắn đối với Lý Tĩnh Dao hứng thú vượt qua dự tính ban đầu.

Từ khi bắt đầu trò chơi này, thời điểm hắn không chú ý đã lặng lẽ biến chất, từ từ —— ra ngoài khống chế của hắn.

Xe buýt ngừng lại trước một bệnh viện.

Lý Tĩnh Dao đứng dậy,Phương Vật Viễn thấy thế cũng đi theo hắn xuống xe bus.

Nhìn trước mắt kiến trúc màu xanh thoải mái,Phương Vật Viễn có chút kinh ngạc,làm sao cũng không có nghĩ đến mục đích Lý Tĩnh Dao đến nơi này.

Lý Tĩnh Dao bắt buộc mình không chú ý sự tồn tại của Phương Vật Viễn,hắn thẳng đi lên bệnh viện.

Phương Vật Viễn cước bộ cũng không từng do dự,hắn đi theo phía sau Lý Tĩnh Dao,không khỏi bắt đầu tò mò Lý Tĩnh Dao tới thăm người nào,có quan hệ gì với hắn.

Nhìn thang máy dừng lại trước tầng lầu,Phương Vật Viễn chú ý tới tầng lầu thuộc về người bệnh ung thư.

Lý Tĩnh Dao đẩy ra cửa một phòng bệnh,trên giường bệnh có một người phụ nữ đang nằm.

Tiếng động mở cửa tựa hồ đánh thức người phụ nữ đó,chạm rãi mở mắt ra,quay đầu nhìn về trước.

Lý Tĩnh Dao xoay người,đang muốn nhốt Phương Vật Viễn lại ngoài cửa,người phụ nữ đã mở miệng.

“Tĩnh Dao,con đã đến rồi à,người ngoài cửa là bạn học con sao?”

“Mẹ——”

Lý Tĩnh Dao đang muốn phủ nhận, Phương Vật Viễn đã trước mở miệng.

“Đúng vậy. Bác gái khỏe chứ.”

“Khó được con mang bạn đến.” Mẹ Lý cười cười, dùng cánh tay gầy gò đỡ thân thể mình.

Lý Tĩnh Dao thấy thế cũng không kịp muốn nhốt Phương Vật Viễn tại ngoài cửa, vội vàng đi đến phía trước đỡ mẫu thân ngồi dậy.

Phương Vật Viễn không đếm xỉa đến Lý Tĩnh Dao tức giận, cũng đi theo vào phòng bệnh.

“Tĩnh Dao, không giới thiệu một chút sao?” Có lẽ là khó được nhìn thấy những người khác ngoài bác sĩ và y tá, mẹ Lý tinh thần có vẻ rất tốt.

“Mẹ ——” Lý Tĩnh Dao có chút khó mở miệng, rồi lại không hiểu được làm sao giải thích hấn và Phương Vật Viễn căn bản ngay cả bạn bè cũng không phải.

“Có chuyện gì sao?” Mẹ Lý hoài nghi nhìn con trai.

“Không, không có, mẹ, hấn là —— Phương Vật Viễn.” Lý Tĩnh Dao đành phải miễn cưỡng nói.

“Chào, bác gái.” Phương Vật Viễn thay đổi xưa nay vô lễ cuồng vọng, rất chân thành chào hỏi.

“Ừm, Tĩnh Dao là lần đầu tiên đưa bạn đến thăm bác.” Mẹ Lý vui mừng mỉm cười. “Tới đây ngồi bên này.”

Phương Vật Viễn cũng không có từ chối, ngồi vào bên cạnh Mẹ Lý, hai người rất nhanh nói cười.

Khó thấy dáng vẻ mẹ vui vẻ như vậy, Lý Tĩnh Dao trong lòng thở dài, cái gì cũng không nói.

Bóng đêm bao phủ phía chân trời, ánh mặt trời đã bị màn đêm hoàn toàn nuốt hết.

Lý Tĩnh Dao móc ra chìa khóa, cảm giác được ánh mắt phía sau đang đánh giá, hấn rốt cục không thể nhịn được nữa quay đầu lại, nhìn chằm chằm người đứng phía sau hấn.

“Anh đến tột cùng muốn làm cái gì!”

Đi theo hấn đến bệnh viện còn chưa tính,sau khi rời bệnh viện Phương Vật Viễn lại một đường theo hấn về đến nhà!

Lý Tĩnh Dao không biết Phương Vật Viễn đang suy nghĩ gì,hấn cũng không muốn biết,chẳng qua hấn không muốn bị quấy rầy nữa.

Nghe vậy Phương Vật Viễn thu hồi tầm mắt từ nhà trệt xi măng.

“Cậu nghĩ tôi muốn làm gì với cậu?” Phương Vật Viễn hai tay mở ra, trong giọng nói tràn đầy ám hiệu mập mờ.

Vốn nắm chìa khóa tay đột nhiên căng thẳng,trong lúc bất chợt hiểu,tại sao Phương Vật Viễn có thể từ trường học một đường theo tới nơi này.

Có lẽ là chơi chán ở trường học ——

Lý Tĩnh Dao không hề nói tiếp,hấn chẳng qua chờ dẫn đem cái chìa khóa cắm vào ổ khóa,mở ra cửa sắt.

Ánh đèn sáng lên,trong nhà trệt đơn sơ không bài biện dư thừa thứ gì,trong phòng khách, chỉ có một bàn mộc một ghế, một bàn trà,phía dưới đặt một cái TV có lịch sử lâu đời.

Có lẽ là bởi vì mặt sàn xi măng cùng vách tường ẩm ướt, cho dù ở đèn huỳnh quang chiếu xuống, cả phòng khách vẫn lộ ra vẻ có chút mờ mờ.

Trừ phòng khách,ngoài phòng bếp,nhà trệt này chỉ có hai phòng .

Đơn sơ hoàn toàn khác với cuộc sống của Phương Vật Viễn,Phương Vật Viễn hoàn toàn không có nghĩ tới, Lý Tĩnh Dao ở tại nơi này.

Phương Vật Viễn ngăn người,đi theo phía sau Lý Tĩnh Dao vào.

Trừ một cái giường ván gỗ,tủ quần áo,và một cái bàn gỗ để học,ngoài ra trong phòng trống rỗng.

Đứng ở trong phòng, Lý Tĩnh Dao buông xuống túi sách, sau đó bắt đầu đưa tay cởi nút áo mình.

Hấn không muốn lãng phí nhiều thời gian,nếu không nhanh kết thúc,những người đó tùy thời có thể đến

“Khẩn cấp như vậy sao?” Phương Vật Viễn đem nghi vấn trong đầu bỏ ra xa,mang theo ý cười.

Hắn cảm thấy hứng thú chẳng qua là thân thể Lý Tĩnh Dao, những thứ khác cuộc sống Lý Tĩnh Dao như thế nào không liên quan đến hắn!

Lý Tĩnh Dao không có mở miệng, chẳng qua trần truồng đi tới trong lòng ngực hắn.

10. Chương 9

Trong căn nhà nhỏ nhỏ, vẫn lưu lại hơi thở sau khi hoan ái.

Phương Vật Viễn đốt điều thuốc, phun ra nhàn nhạt sương khói màu trắng.

Trong không khí bay tới nồng nặc mùi thơm, Phương Vật Viễn từ trên giường đứng dậy, mặc lên quần dài, đi về phía bên cửa sổ.

Từ cửa sổ nhìn ra ngoài, cách đó không xa là một bụi hoa sơn chi, trong đêm trăng sâu lắng tản ra mùi thơm ngát.

Nghe được thanh âm tay cầm ở cửa chuyển động, Phương Vật Viễn vẫn không có quay đầu.

Lý Tĩnh Dao lau chùi nước ướt, nhìn đến người bên cửa sổ, cước bộ của hắn ngừng lại.

Trong khoảnh khắc đó, Phương Vật Viễn nhìn bóng người ngoài cửa sổ, giống như bao phủ một loại cô tịch, mặt nghiêng phảng phất cô đơn lạnh lẽo.

Là ảo giác sao, là người cuồng ngạo không thể dính đến nổi sao.

“Tôi nghĩ anh nên đi về.”

Một cảm giác kỳ lạ lướt qua, hắn có chút cứng ngắc nói.

“Không hoan nghênh tôi lưu lại? Hay cậu muốn nhanh đến cuộc sống về đêm?”

“Anh——”

Tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên, Lý Tĩnh Dao sắc mặt khẽ thay đổi.

“Không được ra.”

Lý Tĩnh Dao bỏ lại lời cảnh cáo, vội vã sải bước ra ngoài cửa.

Phương Vật Viễn đối với ai tới bái phỏng cũng không có hứng, hắn từ trong túi xách lấy điện thoại di động, đang muốn gọi cho Mã Kỳ Vi, đột nhiên hắn nghe được cách vách tường thật mỏng truyền tới tiếng nói chuyện.

“Tiền tháng này đâu, chuẩn bị xong chưa đó?”

Tiếng nói thô ách, giọng nước ngoài nói tiếng Đài không khách khí hỏi.

“Các người đợi ở chỗ này, tôi vào phòng lấy.”

Lời của Lý Tĩnh Dao nói xong không bao lâu, hắn liền đi vào phòng, từ trong túi xách lấy ra một chồng tiền giấy rồi ra khỏi phòng, hắn thủy chung không có nhìn Phương Vật Viễn một cái.

Phương Vật Viễn nhìn động tác của hắn, đang nhớ lại trên đường về nhà, hắn từng ở máy rút tiền dừng lại thật lâu, không nghĩ tới hắn có nhiều tiền như vậy.

Thanh âm đếm tiền mặt vang lên.

“Số lượng không có sai.” Thanh âm thô tục vang lên.

“Xem cậu mỗi tháng có một khoản tiền, thân thể của cậu thật đúng có thể kiếm tiền.”

“Người làm cái gì! Buông tay!” Lý Tĩnh Dao giận dữ mắng mỗ, mang theo chán ghét và tức giận.

“Chẳng qua sờ một chút sẽ thiếu thịt sao? Dù sao thân thể của người không biết bị bao nhiêu đàn ông chạm qua.” Một tiếng cười bỉ ổi tiếng vang lên.

“Nếu như rảnh rồi, xin rời đi!”

Một tràng pháo tay thanh thúy vang lên. “Ông đây vui tự nhiên sẽ đi! Còn cần mạng cậu sao?”

Phương Vật Viễn nhăn lại lông mày, đột nhiên mở cửa đi ra ngoài.

Trong phòng khách, đứng hai gã mặc áo sơ mi hoa văn, cổ áo mở lộ ra dây chuyền thô to trên cổ, trong miệng

còn nhai quả cau.

Bọn họ sau khi nhìn đến Phương Vật Viễn,lộ ra nụ cười khinh thường.”Thì ra cậu có khách ở nhà, vậy chúng ta không quấy rầy ha ha.”

“Hai người kia là ai? Tại sao cậu phải trả tiền cho bọn hắn?”

Nhìn sừng đỏ trên mặt Lý Tĩnh Dao,Phương Vật Viễn trong lúc vô tình nhíu chặt mày lại.

“Không liên quan đến anh.” Lý Tĩnh Dao nói gió mát: “Mục đích đã đạt,anh cũng nên rời đi.”

Chuyện đúng không liên quan đến hắn,chuyện Lý Tĩnh Dao nợ nần là chuyện của hắn không liên quan mình,mình không cần thiết quản,cũng không cần thiết quan tâm

Mặc dù rõ ràng nghĩ vậy,nhưng lời của hắn không bị khổng chế chạy ra khỏi miệng.

“Bọn họ chính là nguyên nhân cậu ban đêm bán thân sao?”

“Tôi đã nói rồi không liên quan đến anh! Mời rời đi!” Trong thanh âm mang theo tức giận.

“Nợ nần ai thiếu? Một mình cậu ở trong nhà? Nhìn dáng dấp hắn là một khoản tiền lớn,nếu không cậu cũng sẽ không vì trả nợ ra bán mình ——”

“Đủ rồi!” Lý trí giống như đột nhiên kéo căng,Lý Tĩnh Dao thất khổng quát:

“Anh muốn biết,tôi sẽ cho anh biết,là người cha không chịu trách nhiệm kia,sau khi thiếu nợ liền biến mất không biết đi đâu.Năm trăm vạn tiền mượn,lợi tức tựa như quả cầu tuyết,ngay cả trả cũng không nổi,phòng ốc bán,ngay cả tiền bảo hiểm của mẹ cũng đưa cho bọn họ, trái hay là vĩnh viễn cũng bồi thường không được ——”

Vì không để cho mẹ biết hắn bán xuân,hắn lừa gạt mẹ mình,nói cho bà biết đã dùng tiền bảo hiểm trả hết nợ.

Vì không để cho mẹ ngã bệnh, bị đám ngân hàng tư nhân hung ác quấy rầy,bắt đầu từ khi đó hắn độc lập đeo lên lưng món nợ kia.

Song,bất kể dù hắn cố gắng thế nào cũng không hoàn được.

Mẹ bệnh,nợ nần khổng lồ,từ một đêm đầu tiên bán đứng thân thể của mình bắt đầu,hắn biết mình chỉ có

thể kiên cường, trốn tránh căn bản không làm nên chuyện gì —— nhưng hẳn dù sao chỉ là thiếu niên mười bảy tuổi, nặng nề trên vai cơ hồ muốn đánh tan hẳn.

Sau khi Lý Tĩnh Dao quyết liệt kể rõ, trong phòng khách nặng nề cơ hồ khiến người hít thở không thông.

Vấn đề Phương Vật Viễn thắc mắc đã được giải đáp nhưng trong lòng giống như có tảng đá nặng đè lên.

Đó là tình cảm hẳn chưa từng có, đối với sẵn mồi, mục đích của hẳn chỉ ở cho thân thể bọn hẳn, đối với thân thể bối cảnh, cho tới bây giờ hẳn không có hứng thú, cũng không muốn biết.

Cho nên hẳn không hiểu, trong lòng hẳn suy nghĩ cảm giác khác thường kia đến tột cùng là gì ——

Đưa mắt nhìn chăm chú khuôn mặt Lý Tĩnh Dao quật cường bất khuất, thì tình cảm càng thêm xôn xao không dứt.....

Chợt quay đầu đi chỗ khác, cho là Lý Tĩnh Dao chỉ đùa bỡn hẳn, bất kể hẳn có gia thế, gánh vác gánh nặng gì, toàn bộ đều không liên quan đến hẳn.

Lý Tĩnh Dao và hẳn gặp nhau không có gì khác, chỉ cần hẳn thấy mất đi hứng thú, thì không lưu luyến một cước đá văng ra.

Hẳn đối với tên kia mà nói, đây chỉ là một trò chơi không hơn không kém.

11. Chương 10

Trên chiếc giường màu trắng một thân thể đầm mồ hôi đỏ hồng động lòng người cố gắng đóng đưa thất lưng, nghênh đón mỗi một lần xâm nhập.

Tiếng thở gấp ngọt ngào giống như bị đè nén, hoặc không cách nào ngăn chặn bật ra khỏi miệng.

“A..... Sâu hơn một chút..... Cho ta.....”

Tiếng than nhẹ nức nở, thiếu niên đã kề bên ranh giới.

Phương Vật Viễn thật sâu đưa mắt nhìn khuôn mặt thiếu niên bởi vì *** mà mê muội, trong tròng mắt mê ly không có mang theo ngọn lửa không khuất phục, không có một tia hối hận —— người kia bởi vì thân thể đắm chìm trong khoái cảm vô cùng hối hận.....

Mặc dù đường viên có mấy phần tương tự,nhưng hần dù sao cũng không phải là người kia——

Phát hiện mình nghĩ cái gì, Phương Vật Viễn chán ghét mím môi,động tác chợt trở nên thô bạo,kịch liệt kéo ra đưa vào,nhanh chóng đã tới cao trào.

Phương Vật Viễn rút ra mình từ trong cơ thể thiếu niên kia ra,thiếu niên vẫn còn thở hổn hển mang theo vẻ mặt hoảng hốt,giống như là còn đắm chìm trong dư âm vừa rồi.

Nhưng Phương Vật Viễn không có nhìn lại thiếu niên đó một lần,hắn đứng dậy mặc vào quần dài,lạnh lùng nói:

“Người tốt nhất nhanh một chút, thầy y tế gần đến rồi.”

Thiếu niên rốt cục đứng dậy, mang theo vẻ mặt quyến rũ hỏi.”Lần sau,chúng ta lúc nào ——”

“Tôi tự nhiên sẽ tìm cậu.” Phương Vật Viễn giọng nói lộ ra không kiên nhẫn.

Thiếu niên nghe,trên mặt hiện lên vẻ thất vọng,không nói gì đứng dậy,yên lặng dọn dẹp thân thể,mặc quần áo.

Kéo ra rèm màu trắng,thiếu niên lưu luyến quay đầu lại còn người lạnh lùng kia,thấy hắn nhìn cũng không nhìn mình một cái,mất mát rồi đi.

Thiếu niên kéo ra cửa phòng y tế,thầy y tế vừa lúc đi tới,hắn nhìn qua thiếu niên đi xẹt qua bên người,rồi thấy Phương Vật Viễn trong phòng,mắt sau kính liền hiểu rõ.

Mặc một thân áo bào trắng,sống mũi người đàn ông ngay thẳng mang theo mắt kiếng,trên trán có mấy lọn tóc buồn lông,trần đầy phong độ của người trí thức trên khuôn mặt vĩnh viễn nở nụ cười dịu dàng,mặc dù hắn mới đến một tháng, nhưng ở trong trường đã tạo nên một cơn gió lốc,trừ thầy dạy Anh văn Khang Dật Nam, đại khái không có một người nào có mị lực so với hắn.

“Không phải đã nói với cậu,đừng đem phòng y tế thành khách sạn?” Trong lời nói dịu dàng mang theo trách cứ.

Dương Vũ Duệ đóng cửa lại, đi tới trước chỗ ngồi của mình.

“Chuyện mình làm không được,đừng yêu cầu người khác làm được,anh là lang sói đội lớp thầy giáo.” Phương Vật Viễn khẩu khí không phải là rất tốt cãi lại.

Hắn giờ phút này đang khó chịu,tâm tình rất ác liệt.

“Tôi chỉ là dẫn người lạc đường mà thôi.” Dương Vũ Duệ lộ ra nụ cười vô tội.”Khi bọn họ có khó khăn tới tìm tôi, thân là thầy giáo,tôi đương nhiên là đem hết khả năng giúp đỡ.”

“Nói dễ nghe là vậy,kết quả không phải là tới trên giường sao.” Phương Vật Viễn lục lợi miệng túi, móc ra một bao thuốc.

“Ở phòng y tế không được hút thuốc lá.” Dương Vũ Duệ cười cười ngăn cản.Phương Vật Viễn khẽ nhú ần đường nhưng vẫn nhét trở lại.

“Hỏa khí lớn như vậy,thiếu niên vừa rồi không phải lấp đầy cậu sao?” Dương Vũ Duệ nhướng cao lông mày.

Phương Vật Viễn cho dù thân thể đạt được thỏa mãn,nhưng trong cơ thể hắn trống rỗng như cũ.

Đêm hôm đó sau khi rời khỏi nhà Lý Tĩnh Dao,hắn vẫn không tính dừng lại trò chơi,vì chứng minh mình không cần,hắn càng thêm chà đạp thân thể Lý Tĩnh Dao,nhưng hắn rốt cuộc không có khoái cảm như lúc ban đầu.

Hắn cho bản thân trải qua mấy ngày cho nên chán ghét trò chơi,cùng Lý Tĩnh Dao chơi lâu như vậy đã đến lúc hắn nên chán.

Cho nên hắn tìm đối tượng khác,người thiếu niên kia là con mồi hắn lần này bắt được .

Học sinh mới năm nhất, nhập học năm ngoái đạt thành tích ưu tú,dung mạo xuất sắc,phẩm cách đoan chánh,ngay cả thầy giáo và bạn học đều khen nhân phẩm tốt lại học giỏi.

Vừa bắt đầu,Phương Vật Viễn hết sức đắm chìm trong dụ dỗ người ngoan ngoãn kháng cự kia,bất cớ lừa gạt lại thêm một chút cường ngạnh,hắn không có hưởng qua ***,lần đầu ném thử trái cấm,từ vừa mới bắt đầu bài xích,cho đến đến bây giờ chủ động yêu cầu,người thiếu niên kia hắn chỉ tốn hắn thời gian 2 tuần lễ đã làm hắn hoàn toàn đắm chìm.

Hắn không nghĩ tới bản thân nhanh chán ghét thiếu niên kia vậy,cũng không có nghĩ đến sẽ chọn hắn,chọn hắn bởi vì dung mạo hắn có mấy phần tương tự Lý Tĩnh Dao!

Thân thể Lý Tĩnh Dao,không phải đã sớm đùa bỡn đủ? Như vậy vì cái gì, mình mình..... không quên được hắn?

“Khó thấy được cậu phiền não vậy.Có tâm sự gì, có muốn thương lượng với thầy không?” Dương Vũ Duệ ôn nhu cười hỏi.Về mặt hiền từ giống như có thể bao dung tất cả,làm cho người ta cơ hồ không nhìn được thô lộ tất cả tâm sự với hắn.

“Dùng dùng chiêu cậu đối phó các học sinh khác đối với tôi.” Phương Vật Viễn giọng nói tràn đầy ghét.

“Cậu cảm thấy tôi sẽ ăn cậu sao?” Dương Vũ Duệ lộ ra nụ cười ôn hòa vô hại.

“Cho dù thật muốn tìm người thương lượng,tôi cũng sẽ không tìm anh.”

Mặc dù Dương Vũ Duệ cười dịu dàng hơn nữa,Phương Vật Viễn từ trong lòng vẫn cảm thấy người này nguy hiểm.

“Ai, cậu thật là đả thương lòng thầy.” Dương Vũ Duệ khoa trương đặt tay chỗ tim,cố gắng làm vẻ mặt khổ sở nói.

“Hừ,tôi đi đây.” Mặc lên áo sơ mi ném ở một bên,Phương Vật Viễn cũng không quay đầu lại nói.

“Giường làm loạn vậy cũng không chịu dọn dẹp lại,thật xem nơi này thành khách sạn sao?”

Dương Vũ Duệ vừa lẩm bẩm oán trách,vừa dọn dẹp chăn giường vừa nhìn thôi cũng biết xảy ra chuyện gì.

12. Chương 11

Đèn đường mờ mờ chiếu rọi mặt đường,trong ngõ hẻm tối đen chỉ có Lý Tĩnh Dao đeo bọc sách,một mình một người đi tới.

Trong bóng tối,một đôi con ngươi hiện đầy tia máu nhìn trộm bóng người cô đơn kia,cổ họng khàn khàn lộ ra vẻ mặt khác thường.

Liếm liếm môi trong bóng tối,bóng người lặng lẽ đến gần Lý Tĩnh Dao.

Miệng đột nhiên bị người phía sau che lại,Lý Tĩnh Dao cho đến lúc này mới giật mình,nhưng người kia đã ôm chết chặt người hấn,mặc cho hấn giãy dụa thế nào,cũng không cách nào tránh thoát kiềm chế người kia.

“Tiểu Dao, còn nhớ rõ tôi?” Người đàn ông nói nhỏ bên tai hấn,kèm theo lời của hấn,trong miệng hấn phun ra nồng đậm mùi rượu thối.

Lý Tĩnh Dao nhìn không thấy tới người phía sau,bằng vào thanh âm căn bản không thể nào phân biệt người tập kích hấn đến tột cùng là người nào.

Nhưng người kia tại sao biết hấn là”Tiểu Dao”? Hấn hiện tại mặc đồng phục học sinh,và”Tiểu Dao” căn bản hoàn toàn không có chỗ nào giống!

“Cậu ngụy trang thành dáng vẻ này, nếu không phải theo dõi cậu lâu,tôi thật nhận không ra ——” Người đàn ông cười đắc ý.

Không nhìn Lý Tĩnh Dao chống cự,người đàn ông lôi kéo Lý Tĩnh Dao đi tới,cho đến sau bụi cây,dừng ở bụi hoa sơn chi,dùng sức đẩy ngã hắn xuống.

Thân thể đung mạnh,Lý Tĩnh Dao thống khổ kêu rên lên tiếng.

Người đàn ông rất nhanh phủ lên phía trước,xé rách áo sơ mi của hắn,Lý Tĩnh Dao biết hắn muốn làm cái gì,cho nên kịch liệt phản kháng, lại bị người đàn ông kia quăng một cái tát,mặt nghiêng qua,đầu đập phải thân cây,đầu một trận choáng váng.

“Cậu có biết,mấy tháng này,tôi rất khát vọng thân thể cậu không? Trừ cậu ra, không có một thân thể nào có thể thỏa mãn tôi ——”

Một trận kịch liệt đau đớn,người đàn ông đã xỏ xuyên qua hắn,bắt đầu cuồn cuộn kéo ra đưa vào.

“Quả nhiên,vẫn là thân thể của cậu —— a —— tiểu Dao ——” Người đàn ông say mê nói.

“Buông!” Lý Tĩnh Dao chịu đựng đau đớn trong cơ thể,cố gắng đẩy thân thể người đàn ông ra.

“Tại sao cậu dám cự tuyệt tôi,tại sao cậu dám ——” Người đàn ông nghe khuôn mặt biến đổi, như phát cuồng hét: “Bởi vì cậu cự tuyệt tôi, mới hại tôi đang làm việc phân tâm,mới có thể phạm phải sai lầm không thể đền bù,bằng không tôi làm sao sẽ bị công ty giảm biên chế.Cho tới bây giờ,cậu còn dám cự tuyệt tôi!” Tay của hắn oán hận vút hướng Lý Tĩnh Dao, cho đến Lý Tĩnh Dao không hề phản kháng nữa.

Đúng vậy,tất cả đều là lỗi tiểu Dao,nếu không phải hắn,bản thân lại làm hỏng một vụ làm ăn, bị công ty đuổi việc!

Lý Tĩnh Dao rốt cục biết người đàn ông đó là ai,hắn là người mấy tháng trước, bởi vì hôn hắn mà bị hắn cự tuyệt —— Cao Vệ Di.

Sau lần đó, Lý Tĩnh Dao không bao giờ ... chịu đồng ý với hắn,làm sao cũng không nghĩ ra, Cao Vệ Di thể nhưng chấp nhất với hắn!

“Chỉ vì một nụ hôn,nụ hôn của cậu có cái gì đáng quý? Bất quá chỉ là nam kỹ mà thôi!” Người đàn ông oán hận nói, đột nhiên cúi đầu áp mạnh lên môi Lý Tĩnh Dao.

Cảm giác buồn nôn đánh úp về phía Lý Tĩnh Dao,hắn theo bản năng hắt đầu,né tránh môi người đàn ông.

Người đàn tay lấy tay nắm được cằm của hắn, bắt buộc hắn mở to miệng, môi và lưỡi cùng dơ vào trong miệng.

“Ừm——”

Cảm giác buồn nôn từ từ chạy lên cổ họng, đang ở Lý Tĩnh Dao sắp không cách nào nhịn được, thân thể đột nhiên bay ra ngoài, hắn ôm thắt lưng trặc thống khổ rên rỉ, trên hạ thể còn dính vết máu vừa rồi xé rách Lý Tĩnh Dao.

Lý Tĩnh Dao mờ mịt nhìn nam nhân bay ra ngoài người mình, đầu mất đi năng lực suy tư, hoàn toàn không thể hiểu xảy ra chuyện gì. Tim của hắn trống rỗng giống như là tất cả tri giác cũng bị kéo ra.

Một cái áo rơi vào trên người hắn, che thân thể thân thể lỏa lồ, hắn kinh ngạc níu lấy áo, nhìn người đàn ông đi qua trước mặt hắn, đi về phía người đàn ông cường bạo hắn.

Người đột nhiên xuất hiện đánh người trên mặt đất lui vào một góc, mặc cho người đàn ông phát ra khóc thét thê lương vẫn chưa từng dừng lại.

Cho đến người đàn ông như một bãi bùn lầy lội, co quắp lại mới không tiếp tục.

“Cậu không sao chứ?” Một người ở ngồi chồm hổm xuống bên cạnh hắn.

Cho đến lúc này, khuôn mặt nam tử kia mới ánh vào trong mắt Lý Tĩnh Dao, nhưng, nhưng người đó không thể... xuất hiện ở nơi này —— Phương Vật Viễn!

Phương vật bên giờ phút này đang nhú lại lông mày nhìn hắn, trên mặt không có lạnh lùng như thường ngày, mà có một tia quan tâm xen lẫn lo lắng.

Nhưng Lý Tĩnh Dao phân biệt không được, Phương Vật Viễn đưa tay ra nhưng hắn né tránh.

“Đừng đụng tôi!”

Lý Tĩnh Dao gào thét, đột nhiên chuyển hướng bên kia, ôm bụng bắt đầu cuồng nôn.....

Cho đến khó chịu trong bụng đi qua, Lý Tĩnh Dao chậm rãi vịn thân cây đứng lên.

“Cậu đi được không?” Phương Vật Viễn đi ra phía trước, thấy hắn bước chân loạng choạng, vội vàng muốn đỡ lấy hắn.

Nhưng Lý Tĩnh Dao hất tay hấn ra.

“Tôi không sao, chuyện như vậy tôi sớm đã quen. Huống chi, hấn làm, và anh làm, có cái gì khác biệt?” Lý Tĩnh Dao giọng nói lạnh lẽo, vịn vách tường, từ từ đi về phía trước.

Phương Vật Viễn mím môi, không thể phủ nhận lời nói chính xác của Lý Tĩnh Dao.

Nhưng đối với hành động của mình, Phương Vật Viễn chưa từng hối hận qua, cũng không thấy cần thiết hối hận, hấn đã nói, chỉ cần hấn muốn, hấn sẽ nhận được.

Mà hấn phát hiện, hấn muốn Lý Tĩnh Dao.

Không đơn thuần chỉ là thân thể mà thôi, hấn muốn Lý Tĩnh Dao người này!

Bắt đầu trò chơi này chính là hấn, mặc dù bị Lý Tĩnh Dao hấp dẫn là chuyện ngoài dự tính, nhưng hấn không có ý định buông tha.

Trò chơi sẽ chỉ kết thúc lúc hấn có được Lý Tĩnh Dao.

Hấn đi ra phía trước, đột nhiên ôm lấy Lý Tĩnh Dao suy yếu.

“Anh muốn làm cái gì!” Lý Tĩnh Dao nhìn chằm chằm hấn, giận giữ nói. Cho dù thân thể lúc này suy yếu, ngọn lửa trong mắt hấn vẫn chưa từng yếu bớt.

“Đưa cậu về nhà mà thôi.”

Biết giấy dựa cũng phí công, Lý Tĩnh Dao bỏ qua, mặc cho hấn ôm hấn đi về phía chỗ ở của hấn, cả người đều mệt hấn không có chú ý tới động tác ôm của Phương Vật Viễn dịu dàng hơn so với trước đó.

Hấn thật mệt mỏi quá, mệt mỏi quá, mặc dù sớm đã thành thói quen như vậy, nhưng hấn vẫn cảm giác thân thể mình..... Thật bấn.....

Hấn còn có thể chống đỡ đến bao lâu?

Bắt đầu từ khi Phương Vật Viễn xé rách nguy trang của hấn, hấn đã càng ngày càng không cách nào phân biệt ban ngày và đêm tối —— từ khi đó bắt đầu, ban đêm đối với hấn mà nói, chẳng qua không ngừng hành hạ, bởi vì hấn dần không thể nào phân biệt “Tiểu Dao” bán đứng thân thể và mình ban ngày.....

Nhưng hấn có thể dừng lại cuộc sống như vậy sao?

Đáp án,vẫn là không thể nào ——

13. Chương 12

Đám người không tiếng động sải bước qua thiếu niên ngồi ở bên đường,ánh mắt thiếu niên trống rỗng nhìn phía trước.

Trong đầu Lý Tĩnh Dao thủy chung quanh quẩn lời bác sĩ nói,mẹ hắn bị ung thư,thế giới của hắn phẳng phất trong khoảnh khắc đó vỡ vụn.

Lưng bọn họ đeo đầy nợ nần,cuộc sống vốn không dư dả,hôm nay tin tức mẹ bị bệnh đúng là họa vô đơn chí.

Hắn không thấy tương lai của mình,hắn thật không hiểu được bản thân nên làm gì,mẹ bị bệnh lại gánh tiền nợ, người ngân hàng tư nhân sẽ không bởi vì mẹ sinh bệnh mà buông tha,đến lúc đó bản thân làm sao đối mặt những người đó?

Lý Tĩnh Dao đứng dậy,đi không mục đích trong đám đông,hắn không muốn trở về căn nhà trống rỗng kia.....

Đêm dần dần tối,Lý Tĩnh Dao không có chú ý tới,đám người chuyển động bên cạnh hắn đã từ từ giảm bớt.

Cổ tay của hắn đột nhiên bị kéo lấy,một người đàn ông trung niên người đầy mùi rượu thoắt đang cười toe toét miệng,ánh mắt mập mờ nhìn hắn.

“Một buổi tối bao nhiêu? Tôi mua cậu——”

Sợ run một hồi lâu, Lý Tĩnh Dao mới hiểu được ý người đàn ông kia,hắn kinh hoảng hất tay người đàn ông ra.

“Tôi không phải là..... ông hiểu lầm rồi.....”

Cho đến lúc này hắn mới phát giác thời gian không ngờ trễ như thế,lúc này hắn còn đi dạo chơi ngoài đường,tự nhiên sẽ bị người hiểu lầm.

Người đàn ông ngược lại nhích tới gần hắn,nắm được cằm của hắn,mắt say lơ đãng xem kỹ hắn.

“Không cần làm bộ làm tịch,muốn cao giá đúng không,mau nói ra, ông đây có tiền, nói đi,cậu muốn bao

nhiều?”

Tiền.....

Chữ kia để cho Lý Tĩnh Dao giãy dụa trở nên yếu ớt,nếu có tiền không phải tất cả vấn đề có thể giải quyết sao ——

Phát hiện ý nghĩ của mình,Lý Tĩnh Dao bắt giắc cả kinh,hắn đang suy nghĩ gì, trong nháy mắt đó hắn lại suy nghĩ bán đứng thân thể mình, đổi lấy tiền!

Hắn bắt đầu kịch liệt chống cự người đàn ông đó,trong ngực người đàn ông tránh thoát —— hắn sợ mình kháng cự không được hấp dẫn của tiền, đồng ý bán thân thể mình cho người đàn ông kia.

“Ông muốn làm gì cậu nhóc kia?”

Người trẻ tuổi nắm lấy bả vai người đàn ông trung niên,ông nhìn người kia,có lẽ biết mình đuối lý hậm hực xoay người rời đi.

“Đã trẻ thế này,cậu không nên đi dạo nơi này?” Người giúp đỡ hắn trên mặt mang theo nụ cười dịu dàng.

“Tôi.....” Chỉ nói một chữ mà thôi,Lý Tĩnh Dao cũng rớt cuộc nói không ra lời.Nước mắt không tiếng động chảy xuống gương mặt.

Giọng người kia dịu dàng đến khiến cho Lý Tĩnh Dao phát tiết,từ khi nghe được tin tức bác sĩ, tuyệt vọng đã hoàn toàn chiếm cứ cả người hắn,rốt cục đổ vỡ ra.

“Cậu có gì phiền não sao?”

Lý Tĩnh Dao lắc đầu,nước mắt vẫn không nghe lời rơi xuống.

Người đàn ông nhẹ nhàng thở dài một tiếng.”Hao tâm tổn trí,cũng không thể bỏ lại cậu. Hay là cậu rước đến chỗ tôi ở.”

Có lẽ tuyệt vọng muốn tìm được người dựa vào,Lý Tĩnh Dao thể nhưng không có phản kháng rời đi cùng người đàn ông xa lạ.

Người đàn ông đưa hắn đến một khách sạn năm sao,hắn để cho mình ngồi ở trên ghế sa lon phòng khách,sau khi rót một chén trà nóng cho hắn, mới ngồi xuống đối diện.

“Nếu cậu có gì muốn nói có thể nói tôi biết.” Mặc dù Lý Tĩnh Dao chỉ đứng phải người xa lạ này trên đường, nhưng giọng của hắn dịu dàng lạ lùng—— phảng phất có thể bao dung tất cả đau khổ, để cho tâm hồn vốn yếu ớt của Lý Tĩnh Dao hoàn toàn tan rã.

Khi hắn phát hiện, hắn đã hướng trước mặt người đàn ông xa lạ nói sáng tỏ hết thấy.

“Sau này cậu nghĩ làm gì?”

“Tôi..... Không biết.”

“Thử nghĩ đến mẹ cậu, cậu muốn bỏ lại bà ấy sao?”

“Không ——” Hắn nghĩ đến người mẹ còn chưa biết mình bị ôn thư, người luôn vì hắn, đem tất cả đau khổ một mình gánh chịu, hắn biết mình tuyệt đối không bỏ xuống được.

Nhưng hắn có thể làm gì? Ai có thể nói cho hắn biết, hắn nên làm thế nào cho phải!

“Như vậy, cậu có thể vì mẹ làm mọi chuyện sao?” Tề nói người đàn ông ôn hòa mang theo an ủi.

Hắn có thể vì mẫu thân làm gì?

Cho dù đi làm, nhiều lắm cũng chỉ có thể ứng phó cuộc sống của mình, tiền nợ hắn làm sao có năng lực hoàn lại?

Hắn làm sao có năng lực kiếm được một khoản tiền lớn.....

Lời của nam nhân trung niên vừa rồi lại xoẹt qua lỗ tai hắn, một lần lại một lần, cho đến trong tim của hắn một mảnh băng hàn.

Chẳng lẽ nói, hắn thật chỉ có thể bán đứng thân thể của mình mới có thể sống tiếp sao?

Thay vì như thế hắn chẳng thà lựa chọn kết thúc tánh mạng mình, nhưng hắn làm không được, hắn làm sao có thể ích kỷ bỏ lại mẹ mắc bệnh?

Bất kể ra sao cũng là lựa chọn thống khổ, nghĩ tới mẹ còn nằm trên giường bệnh, Lý Tĩnh Dao biết, bản thân không có lựa chọn nào khác.

Lý Tĩnh Dao đột nhiên đưa tay cởi nút áo của mình, hắn nhìn chăm chú người đàn ông kia, ánh mắt nhu hòa kia để cho hắn có dũng khí mở miệng.

“Xin..... Mua tôi đi.....” Giọng nói yếu ớt khẽ run.

Về mặt người đàn ông có chút kinh ngạc,nhưng rồi lại giống như hiểu ra chuyện gì.

“Đây là quyết định của cậu sao?”

“Đây là việc duy nhất tôi có thể làm ——” Lý Tĩnh Dao cắn môi dưới,hắn nhìn người đàn ông không nói gì,nhưng không biết,hắn đến tận cùng là sợ hắn đồng ý hay là sợ hắn cự tuyệt.

Hắn biết một khi người kia cự tuyệt,hắn sẽ hoàn toàn tuyệt vọng sao,nhưng một khi người kia đồng ý, vậy cũng đại biểu cuộc sống tương lai của hắn vĩnh viễn là bóng tối vô tận.

“Tôi đã hiểu.” Trong mắt của người đó không có đồng tình,có chẳng qua là hiểu rõ và bao dung,giờ khắc này, Lý Tĩnh Dao vô cùng cảm kích hắn, nếu trên mặt hắn xuất hiện vẻ đồng tình,hắn chỉ sợ sẽ không cách nào nhận được mở cửa chạy đi.

Người đó đi về phía trước,ôm thân khẽ run vào trong ngực.

Lý Tĩnh Dao hai mắt nhắm nghiền, hắn biết mình lựa chọn con đường gì,nhưng hắn đã không cách nào lui về sau.

Nước mắt lần nữa chảy xuống, bất kể người đó dịu dàng với hắn như thế nào,nhưng cũng ngăn không được nước mắt vỡ đê tràn ra.....

Đêm hôm đó,nước mắt của hắn thủy chung không có ngừng qua ——

Vịn đầu có chút choáng váng,Lý Tĩnh Dao từ từ ngồi dậy.

Thật lâu không có nằm thấy giấc mộng kia.

Hai năm trước hắn lần đầu tiên bán đứng thân thể mình vào buổi tối đó.

Người đàn ông đầu tiên đó ngay cả tên hắn cũng không biết,hôm sau khi hắn khi tỉnh lại,người đó đã rời đi,bên gối hắn để một khoản tiền đối với hắn mà nói không ít.

Nhưng từ sau đêm hôm đó,hắn cũng chưa từng thấy lại người đàn ông dịu dàng đó lần nào.

Vượt gương mặt của mình,cảnh trong mơ quá mức chân thật cơ hồ muốn làm hắn thật rơi lệ,nhưng trên má hắn không có nước mắt.

Sau đêm hôm đó hắn giống như không khóc được, bất kể đau khổ thế nào đi nữa, hắn ngay cả một giọt nước mắt chảy không ra.

Nghe được bên cạnh truyền đến tiếng hít thở trầm ổn, Lý Tĩnh Dao đến lúc này mới phát giác, có một người nằm bên mép giường, mà tay trái của mình đang bị hắn nắm trong tay.

Từ thân hình xem ra, người kia hình như là..... Phương Vật Viễn?

Lặng lẽ rút tay về, Lý Tĩnh Dao rốt cục bắt đầu hồi tưởng xảy ra chuyện gì.

Trên mặt đau đớn nhắc nhở chuyện mình bị cưỡng bạo, khi đó là Phương Vật Viễn đột nhiên xuất hiện cứu hắn.

Hắn không để ý lời mình, mạnh mẽ đưa mình về nhà.

Hắn nhớ được, sau khi về đến nhà, hắn liền chạy vào phòng tắm tẩy trần, nhưng mặc cho nước nóng một lần lại một lần dùng sức cọ rửa, hắn thủy chung cảm thấy bẩn thỉu.

Thân thể bị vô số đàn ông ôm qua, vô luận hắn tẩy rửa như thế nào, cũng rửa không được chuyện xấu hổ.....

Chuyện sau đó hắn hoàn toàn không nhớ.

Hắn hình như té xỉu ở phòng tắm, vậy Phương Vật Viễn ôm hắn lên giường sao?

Hắn vuốt gương mặt, bởi vì bị đánh nên mặt sưng đau, nhưng vết thương tựa hồ được xử lý rồi, đắp vải ướt lên, phớt mát mẻ, trĩu hoán đau đớn trên mặt.

Ngay vết thương nửa người dưới cũng ...không hề đau nữa.

Đây tất cả do Phương Vật Viễn làm sao?

Lý Tĩnh Dao nhú lại lông mày, không giải thích được nhìn người ngủ bên giường.

Hắn biết Phương Vật Viễn là người kiêu ngạo buông thả bốc đồng không biết làm chuyện như vậy, chỉ biết tổn thương người theo ý thích của mình, hắn..... có thể tử tử chăm sóc mình sao?

Không tự chủ lắc đầu, từ khi biết Phương Vật Viễn, hắn cho người kia chỉ có thương hại, hắn không cho Phương Vật Viễn đột nhiên thay đổi tính tình.

Nhưng biến mất lâu vậy,tại sao lại xuất hiện bên cạnh hắn?

Thậm chí khi thấy hắn bị cường bạo,hắn chẳng những không có rời đi,ngược lại còn ra tay cứu,bản thân nhớ được khi đó trong mắt Phương Vật Viễn không có khinh miệt và chán ghét hắn quen thuộc—— ngược lại lộ ra cảm xúc hắn không cách nào hiểu.....

Mi tâm bắt giác ninh càng sâu,vào hôm trước,hắn cho hắn và Phương Vật Viễn sẽ không bao giờ ... có bất kỳ liên quan.

Hôm nay hắn lần nữa xuất hiện,có phải muốn tỏ vẻ,muốn bắt đầu tiếp tục cuộc sống đau khổ một tháng trước?

Lý Tĩnh Dao đem mặt vùi sâu vào giữa đầu gối, dùng sức đem thân thể của mình lui vào một góc,hắn không thể lui đến hoàn toàn biến mất.

Cho dù hai cánh tay hoàn toàn trên người,hắn vẫn không cảm giác được bất kỳ ấm áp

Động tác Lý Tĩnh Dao mặc dù rất nhẹ,vẫn đánh thức Phương Vật Viễn ngủ không ngon,hắn ngồi thẳng người liền thấy trong bóng tối,có bóng người lui vào trong góc.

Hắn..... Đang khóc sao?

Trong nháy mắt đó,Phương Vật Viễn chỉ cảm thấy người hắn thoát nhìn thật nhỏ, nhỏ đến giống như tùy thời cũng có thể biến mất trước mắt hắn.

Phương Vật Viễn cử động theo bản năng ngồi ở bên cạnh hắn,ôm người hắn vào trong ngực.

Làm sao như vậy..... Giống như không có chút hơi ấm,rõ ràng là thời tiết nóng bức,ôm hắn vào trong ngực lại lạnh băng.

Lý Tĩnh Dao thấy cử động của hắn,cả người cứng đờ,cố gắng đẩy người ôm lấy hắn,nhưng Phương Vật Viễn chỉ càng ôm chặt hắn.

Ngoài thời điểm thân mật,Phương Vật Viễn lần đầu tiên ôm một người,nhưng cái gì cũng không làm,chỉ đơn thuần ôm lấy người trong ngực —— hắn đến tận cùng muốn làm cái gì đây.....

Nhưng hắn lại không nghĩ ra bất kỳ lý do buông ra thân thể lạnh băng trong ngực,có lẽ do hắn không muốn buông ra mà thôi.

Lý Tĩnh Dao bỏ đi suy nghĩ đẩy ra Phương Vật Viễn,hắn thật mệt mỏi quá,mệt mỏi quá,mệt đến không

muốn cử động nữa, không muốn suy tư nữa.

Bên tai phảng phất nghe được tiếng thở trầm ổn, dần dần để cho Lý Tĩnh Dao bình tĩnh trở lại, hơi nóng từ người Phương Vật Viễn từ từ ngấm vào người Lý Tĩnh Dao.

Trước khi Lý Tĩnh Dao nhắm mắt lại, hần mơ mơ hồ hồ nhận thấy, tiếng tim đập theo quy luật đến của người kia——

Mùa hè rực rỡ, lá cây xanh biết rơi xuống, dịu dàng rơi xuống hai người dưới bóng cây.

Lý Tĩnh Dao cúi thấp đầu tựa vào đầu gối hần tựa hồ ngủ rất yên ổn.

Ánh mắt long lánh bình thường tràn đầy tính xâm lược, dung mạo Phương Vật Viễn giờ không còn cuồng ngạo, thoát nhìn tựa như một thiếu niên bình thường mười tám tuổi.

Từ bên cạnh hần biến mất một khoảng thời gian, đang lúc hần cho là Phương Vật Viễn đã biến mất trong cuộc đời hần, rồi lại không hiểu sao xuất hiện như lúc nào cũng ở đây.

Hần vẫn cuồng vọng tùy hứng không thay đổi, bất kỳ lúc nào chỉ cần hần muốn tìm đến mình, cùng không thể mình cự tuyệt, nhưng —— Phương Vật Viễn rốt cuộc không có chạm qua hần.

Giống như..... Hần tìm mình ra ngoài chẳng qua thuận túy làm bạn, tựa như hiện tại, vào buổi trưa hần đến tìm mình, chỉ vì —— muốn mình ngủ trưa với hần?

Khe khẽ thở dài, Lý Tĩnh Dao càng ngày càng không hiểu nổi Phương Vật Viễn đang suy nghĩ gì.

Lúc trước hần còn có thể hiểu, Phương Vật Viễn tìm hần vì muốn được thân thể hần, nhưng hiện tại Phương Vật Viễn dường như cái gì cũng không muốn, như vậy, hần tại sao còn không buông tha mình?

Đêm hôm đó, hần ở trong ngực Phương Vật Viễn ngủ —— cho đến hần khi tỉnh lại, hần mới phát hiện sự thật này.

Mở mắt ra, ánh vào trong mắt hần là ***g ngực Phương Vật Viễn, hần nháy mắt rất nhiều lần, mới xác định đây không phải là ảo giác của mình.

Mà cả người mình thì cơ hồ dựa vào trong ngực hần, tay hần choàng qua thân thể y, tạo thành tư thế cực kỳ thân mật.

Chợt ngồi dậy, Lý Tĩnh Dao suy nghĩ thật lâu, mới nhớ lại rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Hắn dĩ nhiên nghe tiếng tim Phương Vật Viễn!

Mà gần đây hắn không dám tin chính là Phương Vật Viễn lại chăm sóc hắn, cho dù sau khi hắn tỉnh lại, người kia cũng không có phản ứng gì, tựa như tình trạng rất bình thường này ngày nào xảy ra.

Nếu đoán không ra Phương Vật Viễn đang suy nghĩ gì, Lý Tĩnh Dao cũng chỉ đành bỏ qua, ít nhất hiện tại ở bên cạnh Phương Vật Viễn..... không đau khổ giống như trước đây.

Chẳng qua ngày đó bị Cao Vệ Di cường bạo đã qua một tuần lễ, đến bây giờ hắn vẫn không cách nào khôi phục “Tiểu Dao” ban đêm, hắn sợ đàn ông đụng chạm, chỉ cần vừa nghĩ tới hắn liền cảm thấy buồn nôn.

Hắn đã không cách nào đeo lên mặt nạ “Tiểu Dao”, một chiều kia, ở một bụi cây sơn chi, Cao Vệ Di xé bỏ mặt nạ của hắn.

Hắn không hiểu được mình còn có thể làm gì, mặc dù ngân hàng tư nhân sắp tới trong nhà vẫn không đủ tiền, nếu tiếp tục như vậy, lần sau bọn họ lại đến.

Lý Tĩnh Dao không dám nghĩ nữa.

“Reng——”

Tiếng chuông tiết đầu vào lớp vang lên, nhắc nhở thời gian Lý Tĩnh Dao.

Hắn cúi đầu nhìn người trên gối vẫn không có dấu hiệu mở mắt, nhú lại mày.

Mặc dù Phương Vật Viễn là người hay trốn học, nhưng bởi vì hắn thân phận đặc biệt, cho nên dù không đi học đều, thầy giáo cũng không dám làm gì hắn.

Yêu cầu trước đó của Phương Vật Viễn đúng vào lúc hắn học, mặc dù hắn cũng từng nói dối thân thể không khỏe muốn xuống phòng y tế nghỉ ngơi, nhưng chiêu này không thể dùng mãi.

“Phương Vật Viễn, tôi muốn trở về phòng học.” Lý Tĩnh Dao cúi đầu nhìn Phương Vật Viễn đang ngủ.

Nếu hắn buồn ngủ thì cũng có thể ngủ ở đây.

“A, Phương Vật Viễn! Dậy đi!” Dáng vẻ Phương Vật Viễn tựa hồ vẫn không có tỉnh lại, Lý Tĩnh Dao lông mày vất chắc hơn, đầu của hắn cúi thấp hơn, cơ hồ hướng về phía bên tai Phương Vật Viễn hét to.

Có lẽ là khoảng cách quá gần, thanh âm Lý Tĩnh Dao cuối cùng nổi lên tác dụng, Phương Vật Viễn rốt cục

giật mình,đôi mắt lim dim còn có chút mờ mịt ngồi dậy.

Phương Vật Viễn không báo động trước động tác,để cho Lý Tình Dao vốn cúi đầu xuống tránh né không kịp,môi hai người va chạm một chút giống như bị phồng,Lý Tình Dao phản xạ dùng sức hất ra sau,bởi vì quá mức dùng sức,đầu của hắn mạnh mẽ đụng vào thân cây,đau đến hắn rên rĩ.

Mới vừa tỉnh ngủ Phương Vật Viễn còn không hiểu rõ xảy ra chuyện gì,hắn gãi lấy đầu ngồi dậy,căn bản không nhớ rõ đôi mềm mại của Lý Tình Dao, chỉ cảm thấy miệng đụng phải thứ gì ——

Lý Tình Dao ôm đầu đau đớn,hắn cắn môi mình,đợi cảm giác buồn nôn không một lần ngoại lệ

Nhưng đợi lâu,trừ trên môi truyền đến chút đau nhói ngoài ra hắn không có những cảm giác khác.

Chẳng lẽ vì ngoài ý muốn chạm phải sao? Bởi vì kia không tính là nụ hôn,cho nên hắn mới không có cảm giác buồn nôn? Lý Tình Dao lo lắng nghĩ.

“Tại sao đánh thức ta?” Phương Vật Viễn gãi đầu tóc, trên mặt còn lưu lại buồn ngủ cho nên giọng nói có chút không vui. Mang theo tùy hứng giống tiểu hài tử.

“Tôi muốn lên đọc tiết một.” Lý Tình Dao không suy nghĩ chuyện ngoài ý muốn vừa rồi,hắn giải nói rồi đứng lên.

“Chắc,học tiết đó thật nhàm chán.”Phương Vật Viễn cũng đi theo đứng lên.Mặc dù trong miệng nói như vậy,nhưng không có ý ngăn cản Lý Tình Dao.

“VẬY..... Tôi đi.”

14. Chương 13

Trước kia luôn là Phương Vật Viễn bỏ lại hắn đi trước,nhưng gần đây đều là Lý Tình Dao vì đi học mà rời đi,làm hại hắn mỗi lần nhìn thấy người kia rời đi lúng túng không biết nên nói cái gì.

Cho đến Lý Tình Dao sau khi rời đi,Phương Vật Viễn đang suy nghĩ lát nữa phải đi đâu,ba người Mã Kỳ Vĩ không biết từ nơi nào xông ra.

“Ồ ơ,Viễn,cậu không phải thật lòng với tên tiểu tử kia chứ?” Mã Kỳ Vĩ thấy quái lạ nói.

“Cái gì thật hay không thật.” Phương Vật Viễn nhàn nhạt liếc hắn một cái.

“Lại ở trước mặt tên tiểu tử kia ngủ thiếp đi! Vậy còn chưa đủ nghiêm trọng sao?” Lâm Minh Phong vẻ mặt kinh sợ.

“Đúng vậy,nhớ ngày đó,chúng ta tốn bao nhiêu sức mới để cho người tiếp nhận chúng ta,người và tên tiểu tử kia bất quá chỉ mới biết mấy tháng thôi a!” Trần Chí Minh bị đả kích lớn.

Phương Vật Viễn rất phòng bị,nếu không phải người hấn thật lòng tin cậy,hắn căn bản không thể quen ngủ trước mặt người đó.

Biết Phương Vật Viễn đã lâu như vậy,bọn họ còn chưa từng thấy Phương Vật Viễn ngủ qua trên gối bất cứ mỹ thiếu niên nào gặp gỡ,con gái xinh đẹp,tất cả đều chưa từng.

Hôm nay,hắn thế nhưng ngủ say trên gối một cậu nhóc dung mạo bình thường,hỏi sao ba người bọn họ làm sao không nôn.

Nhớ ngày đó,ba người bọn họ kháng chiến lâu dài vì cái gì! Vì đạt được Phương Vật Viễn tín nhiệm,bọn họ tốn gần một năm thời gian!

“Vậy,niên đệ năm nhất trước đó thì sao?” Nhớ ngày đó Phương Vật Viễn dời mục tiêu,đuổi theo tên mỹ thiếu niên kia,bọn họ còn đang may mắn Phương Vật Viễn rốt cục khôi phục bình thường,tại sao mới chỉ chớp mắt liền thay đổi.

“Không còn hứng thú.” Phương Vật Viễn nhún vai,từ vừa bắt đầu tên kia chỉ là người thay thế thôi,hôm nay đã không cần.

“KHông..... còn hứng thú?” Chỉ mới ba tuần thôi mà!

“Vậy..... niên đệ năm thứ hai thì sao?”

“Hắn là của ta.”

Ngắn gọn nhưng kiên định không giống như đang nói đùa,để cho ba người bọn họ phát giác Phương Vật Viễn thật lòng.

Không sai,Lý Tĩnh Dao là của hắn.

Nhìn phương hướng Lý Tĩnh Dao rời đi, Phương Vật Viễn tin chắc như thế.

Mặc dù hắn vẫn không rõ tình cảm trong lòng ra sao nhưng không sao hết,hắn chỉ biết là,hắn muốn tên nhóc đó,hơn nữa ——

Cũng không buông tay!

“Ồ,cậu là Lý Tĩnh Dao sao?”

Một người cao lớn đeo cặp sách,vội vã đi đến phòng học Lý Tĩnh Dao.

Nghe câu hỏi không chút khách khí,Lý Tĩnh Dao tử bất giác nhăn lại lông mày.

“Đúng là tôi,có chuyện gì không?” Lý Tĩnh Dao nhìn người đứng ở hắn trước,hắn có thể xác định mình không biết hắn.

“Khoan hãy nói,mau đi với tôi.”

Vừa nói hắn vừa thô lỗ kéo lấy cánh tay Lý Tĩnh Dao đi về phía trước.

“Thật xin lỗi,tôi không biết anh.”

Lý Tĩnh Dao có chút không vui vùng vẫy tay của hắn.

“Cậu—— tôi là bạn của Viễn, Mã Kỳ Vĩ.”

“Viễn?”

“Chính là Phương Vật Viễn,cậu ta bị thương,hiện tại đang ở phòng y tế,cậu cùng với tôi đến gặp hắn mau.” Mã Kỳ Vĩ giải thích,vốn tưởng rằng Lý Tĩnh Dao sau khi nghe giải thích sẽ đi với hắn,nhưng việc hoàn toàn không giống như dự đoán.

“Hắn bị thương có liên quan gì đến tôi.” Lý Tĩnh Dao vẻ mặt không thay đổi,giọng nói đậm mạc tựa như hắn và Phương Vật Viễn cho tới bây giờ đều không biết nhau.

Hắn và Phương Vật Viễn từ vừa mới bắt đầu cũng chỉ là quan hệ nhục thể,không hơn. Hắn bị thương có liên quan gì đến hắn nha! Bọn họ căn bản ngay cả bạn cũng không phải.

Mã Kỳ Vĩ làm sao cũng không nghĩ Lý Tĩnh Dao lại phản ứng như thế,hắn vốn tưởng rằng Lý Tĩnh Dao nghe tin tức này,tiếp theo lo lắng nghĩ lập tức chạy nhanh đến bên người Phương Vật Viễn,không nghĩ tới hắn lạnh lùng tựa như bọn họ căn bản không có chút nào quan hệ!

Mặc dù Phương Vật Viễn coi trọng Lý Tĩnh Dao ngoài dự liệu của hắn,nhưng cho tới bây giờ hắn cũng không thấy dễ chịu tình cảm bọn họ,nay phản ứng của Lý Tĩnh Dao lại càng làm cho hắn vô cùng không

vui.

Mắt thấy Lý Tĩnh Dao sắp rời đi, Mã Kỳ Vĩ đột nhiên nói: “Cho dù hấn bị thương liên quan đến cậu,cậu cũng không lo sao?”

Lý Tĩnh Dao sững sốt một chút, Phương Vật Viễn bị thương,tại sao liên quan đến hấn?

Thấy Lý Tĩnh Dao ngây dại, Mã Kỳ Vĩ bắt được tay hấn.

“Đi theo tôi,tôi liền nói cho cậu biết.”

Lý Tĩnh Dao bị Mã Kỳ Vĩ kéo đi, mắt thấy không cách nào thoát thân,Lý Tĩnh Dao không thể làm gì khác hơn là đi theo hấn.

“Cậu có thể buông,tôi sẽ không trốn. Nói cho tôi biết đã chuyện gì xảy ra.”

Mã Kỳ Vĩ mặc dù có chút hoài nghi cam đoan của hấn,bất quá vẫn buông lỏng ra hấn,tiếp theo mới bắt đầu giải thích.

“Là học sinh mới năm nhất gặp gỡ một chút trước kia,hấn không cam lòng bị vứt bỏ,lại không biết từ nơi nào biết được cậu thay thế vị trí của hấn,cho nên hấn tìm mấy thiếu niên bất lương nói muốn đánh cậu.Mấy thiếu niên bất lương có một số giao tình không tệ với chúng tôi,bọn họ chạy tới nói cho chúng tôi biết,Viễn vừa nghe đến bọn họ sẽ hạ thủ với cậu,đã phát cuồng chạy tính sổ với bọn họ,chúng ta ngay cả cản cũng ngăn không được.”

Cũng là đến khi đó,Mã Kỳ Vĩ mới phát hiện,Phương Vật Viễn rất coi trọng Lý Tĩnh Dao không chút thu hút trước mắt này.

Nhưng thấy tình cảm bạn tốt giao ra,mà Lý Tĩnh Dao lạnh nhạt cực độ để cho hấn ghét.

Lời của Mã Kỳ Vĩ khiến cho Lý Tĩnh Dao trầm mặc không nói,trong lời nói sơ ý tiết lộ dường như Phương Vật Viễn rất quan tâm hấn,quan tâm đến muốn bảo vệ hấn, nhưng——đầu óc hiện lên chính là quá khứ Phương Vật Viễn tàn bạo,hấn không tự chủ lắc đầu,Phương Vật Viễn không thể nào vì hấn mà đi đánh người.

Mã Kỳ Vĩ quan sát vẻ mặt Lý Tĩnh Dao,phát giác hấn cho dù ở nghe được Phương Vật Viễn bị thương vì hấn,nhưng vẻ mặt cũng không có thay đổi,hỏa khí bất giác dâng trào, hấn thốt ra: “Vì người như cậu bị thương, thật không đáng giá!”

“Tôi cũng vậy không có bảo hấn làm ra chuyện như vậy!” Lý Tĩnh Dao cũng nổi nóng.Hấn cũng không làm gì,không đáng bị mắng như thế.

Phương Vật Viễn có bị thương,rõ ràng là gieo gió gặt bão lại đổ lỗi cho người khác.

Nói xong Lý Tĩnh Dao bước nhanh hơn,đi ở trước người Mã Kỳ Vĩ.

Mã Kỳ Vĩ bị ngăn một câu, á khẩu không trả lời được,vẫn cho là tên niên đệ này tính tình lạnh lùng sợ hãi rụt rè, không nghĩ tới hắn còn có cá tính như vậy.

Lý Tĩnh Dao mặc dù trong lòng không khó chịu, nhưng vẫn không có rời đi,hắn kéo ra cửa phòng y tế liền thấy hắn ngồi ở trên ghế, thầy y tế đang bôi thuốc cho Phương Vật Viễn.

Phương Vật Viễn ở trần,trên ***g ngực có hai vết dao khó coi đáng sợ,mặc dù máu đã sớm đông lại,nhưng vẫn thấy vết máu dọc theo da ngực chảy xuống,không khó tưởng tượng con dao kia đâm khá sâu.

Vốn tưởng rằng Phương Vật Viễn bị chẳng qua là vết thương nhỏ, nhưng thấy vết thương,Lý Tĩnh Dao dừng bước đứng im ở cửa, trong nháy mắt đó,tình cảm đầu tiên xông lên, dĩ nhiên là —— lo lắng.

Mình tại sao có thể lo lắng cho hắn! Cho tới nay tồn tại giữa hắn với Phương Vật Viễn cũng chỉ có giao dịch, không vượt vào bất kỳ tình cảm,cho dù thật sự có,cũng chỉ có hận, không phải sao?

Là Phương Vật Viễn xé bỏ mặt nạ của hắn,là hắn để mình không thể lừa gạt bản thân bán đứng thân thể không phải là tiểu Dao ban đêm mà chính là mình,hắn còn luôn đâm chọc tự ái của hắn,một lần lại một lần để cho hắn cảm thấy thân thể của mình bản thủ không chịu nổi ——

Nên hận hắn,hận hắn luôn lấy tôn nghiêm mình chà đạp ở dưới chân,cho dù hắn thật vì mình bị thương,vậy thì như thế nào?

Lo lắng kia bất quá là người bình thường nhìn thấy vết thương đều có phản ứng —— hắn làm sao có thể có lo lắng Phương Vật Viễn đây?

“Nếu tới,tại sao không vào đi.”

Vừa mới bị Lý Tĩnh Dao đâm chọc một chút Mã Kỳ Vĩ giọng rất không vui nói.

“Ồ,thầy,vết thương ngực hắn tương đối nghiêm trọng,tại sao thầy không để ý nó.” Đứng ở bên cạnh Phương Vật Viễn, thủy chung không nói chuyện Lâm Minh Phong mở miệng.

“Đúng vậy,thầy,vết dao kia nghiêm trọng như vậy,nếu vết thương lần nữa chảy máu thì làm sao bây giờ?” Trần Chí Minh cũng nói.

Hắn mới vừa rồi sợ dĩ không nói nói,là bởi vì tín nhiệm chuyên nghiệp của thầy y tế,nhưng nhìn thật

lâu,thấy nơi bôi thuốc của thầy y tế cũng là....,không để ý tới hai vết thương lớn, bọn họ không khỏi hoài nghi.

“Nếu hấn có nhiều tinh lực đi đánh nhau,chảy chút máu,tiêu hao một chút tinh lực không sao.” Dương Vũ Duệ khẽ mỉm cười,tay bôi thuốc vẫn không ngừng.

“Thầy! Thầy không phải cố ý chứ!”

Trần Chí Minh và Lâm Minh Phong nghe ra ý của hấn,thầy sợ dĩ không xử lý trước hai vết thương kia,là vì trừng phạt Phương Vật Viễn đánh nhau!

Phương Vật Viễn đã sớm nhận thấy được dụng ý của Dương Vũ Duệ,cũng không lên tiếng,dù sao máu đã ngừng chảy vết đao cũng không có rất sâu,cho nên hấn cũng không để ý.

Nghe được thanh âm Mã Kỳ Vi,Phương Vật Viễn mới quay đầu đi,lúc này mới phát hiện Lý Tĩnh Dao đang bị Mã Kỳ Vi đẩy mạnh vào trong phòng Y tế.

“Người ta dẫn người tới cho cậu,hiện tại cậu yên tâm chưa.” Mã kỳ Vi sau khi đẩy Lý Tĩnh Dao vào phòng y tế,tiếp theo người cũng theo đi vào.

Những thiếu niên bất lương kia tất cả đều bị Phương Vật Viễn đánh đến hấp hối, toàn bộ kêu xe cứu thương đưa đến bệnh viện,cũng không biết hấn còn lo lắng cái gì, bảo hấn đi xem tình trạng Lý Tĩnh Dao,hiện tại hấn đưa Phật đến tây thiên.

Ánh mắt của Lý Tĩnh Dao và Phương Vật Viễn ở giữa không trung lần lượt thay đổi,trước đó trong con người Phương Vật Viễn cường ngạnh tàn khốc,cũng chưa từng để cho hấn lùi bước,nhưng giờ phút,trông mắt thâm thúy mê người lại làm cho Lý Tĩnh Dao không tự chủ muốn tránh mắt hấn.

Phương Vật Viễn quang chú ý Lý Tĩnh Dao, không có phát hiện đến động tác Dương Vũ Duệ trên ngực đột nhiên truyền đến đau nhức để cho hấn không khỏi kêu rên thành tiếng.

Hấn quay đầu lại,liền thấy Dương Vũ Duệ đang cầm lấy một tấm vải lau máu đọng lại trước ngực hấn,bởi vì động tác không chút dịu dàng,tấm vải còn cố ý xoẹt qua vết thương hấn,đau đến hấn cơ hồ cắn môi.

Phương Vật Viễn trợn mắt nhìn Dương Vũ Duệ một cái,Dương Vũ Duệ đáp lại hấn bằng vẻ mặt vô tội.

“Ồ, tại sao lại chảy máu, không phải rất giỏi sao?”

Khuôn mặt Dương Vũ Duệ ra vẻ kinh ngạc.

Lâm Minh Phong và Trần Chí Minh nhìn thoáng lẫn nhau, trong lòng thấy may mắn mình không phải người ngồi trên ghế để thầy y tế tùy ý mổ xẻ. Đồng thời yên lặng quyết định —— cho dù thật bị thương, cũng tuyệt đối không đến phòng y tế.

Bị loại thầy y tế này bằng bó vết thương, vết thương không nặng thêm mới là lạ!

Dương Vũ Duệ rốt cục trừng phạt đủ, sau mới bắt đầu giúp Phương Vật Viễn xử lý vết thương, sau khi hẩn lau sạch vết máu, bắt đầu trừ độc vết thương.

“Vết thương không sâu, cho nên không cần vá lại, tôi giúp cậu bôi thuốc, nhớ ngày mai đến đây bôi thuốc.”

Dương Vũ Duệ băng bó xong, ở trên ***g ngực Phương Vật Viễn quấn thật dày một tầng băng vải, chỉ nhìn thôi, người ta sẽ không biết còn cho Phương Vật Viễn bị thương nghiêm trọng.

Sau khi cố định băng vải, Dương Vũ Duệ cố ý vỗ một cái lên vết thương hẩn.

“Có thể.”

Phương Vật Viễn cắn răng nhin rên rỉ, đưa tay cầm đồng phục vừa mới cởi xuống, trên đồng phục còn lưu lại vết máu.

“Chậm đã, vết thương của cậu trước khi đóng vảy phải cẩn thận, chuyện như vậy nên nhờ người giúp.”

Dương Vũ Duệ làm hẩn dừng lại động tác.

“Chẳng qua mặc áo mà thôi.....” Phương Vật Viễn cau mày. Lúc trước không phải chưa từng bị thương nặng qua, vết thương này căn bản không cần cẩn thận như vậy.

“Cậu chỉ cần tác động da thịt nơi đó, vết thương có thể vỡ ra, nếu cậu muốn vết thương lâu lành, vậy cũng không sao cả.” Dương Vũ Duệ vẫn cười dịu dàng.

“Tớ giúp cậu, chúng ta là bạn bè mà ——” Lâm Minh Phong lập tức xung phong nhận việc cầm lấy áo trong tay Phương Vật Viễn.

Mã Kỳ Vĩ đảo cặp mắt trắng dã, tên kia thật ngu ngốc, ngay cả trường hợp nào cũng không nhìn. Thật là —— đi ra phía trước, gõ vào đầu Lâm Minh Phong, cũng ngăn trở hành động của Lâm Minh Phong.

“Cậu làm gì ——” Lâm Minh Phong giận giữ nói.

Mã Kỳ Vĩ không để ý tới hắn.

“Viễn, chúng tôi còn có những chuyện khác, đi trước, vết thương của cậu..... tự mình chú ý.” Nói xong kéo tay hai người khác đi, thoáng cái rời khỏi phòng y tế.

“Ồ, xử lý xong nhiều vết thương thật là mệt mỏi, tôi đi trước một bước.” Dương Vũ Duệ giả bộ dấm bả vai, đi về phía cửa.

Lý Tĩnh Dao rất cục bởi vì thanh âm Dương Vũ Duệ mà ngẩng đầu, song, nhìn Dương Vũ Duệ đi tới hướng hắn, hắn bất giác ngây ngẩn cả người.

Gương mặt đó —— cách đây hai năm, chưa bao giờ quên.....

Là hắn, đêm hôm đó, người đàn ông dịu dàng ôm hắn! Hắn.....là người đàn ông đầu tiên.....

15. Chương 14

Làm sao cũng không nghĩ đến, hắn lại xuất hiện ở trường học, thậm chí còn trở thành thầy y tế!

Mất thấy hắn sắp rời đi, Lý Tĩnh Dao bất tri bất giác lên tiếng.

“Thầy——”

“Có chuyện gì sao?” Dương Vũ Duệ dừng bước lại, hỏi thăm. Khi chăm chú nhìn Lý Tĩnh Dao, đồng thời trong tim của hắn đột nhiên hiện lên một loại cảm giác quen thuộc.

Trong sân trường có rất nhiều học sinh như vậy, nhưng..... thiếu niên trước mắt này, không biết tại sao để cho hắn cảm thấy..... dường như từng đã gặp nhau ở nơi nào.....

Nhưng là ở đâu? Người giống như hắn tại sao có thể để cho hắn ấn tượng sâu sắc đây?

“Không, không có gì.....”

Cho dù gọi hắn lại, bản thân có thể nói gì?

Mặc dù bản thân thủy chung chưa từng quên mất hắn, nhưng dạng không thể nói ra không chừng hắn đã sớm quên mình!

Lý Tĩnh Dao lắc đầu, đi về phía Phương Vật Viễn.

Dương Vũ Duệ nhún vai, cảm giác mình có thể nghĩ quả nhiều, giống như hắn là học sinh, bọn họ hẳn chưa từng gặp mặt.

Đi tới cửa ngoài, Dương Vũ Duệ quay người đóng cửa, nhìn bóng lưng thiếu niên, trí nhớ dường như ở một nơi nào đó khuấy động——

Buổi tối mùa hè năm đó, một cuộc gặp gỡ ngắn ngủi, thiếu niên giọng nói run rẩy yêu cầu hắn mua bản thân

Lý Tĩnh Dao trầm mặc nhận lấy áo trong tay Phương Vật Viễn, mặc dù hắn cảm thấy mình không cần thiết làm chuyện này, nhưng nhìn ***g ngực hắn bị băng bó lại thật kỹ, hắn không còn cách nào rời đi.

Phương Vật Viễn ngẩng đầu nhìn Lý Tĩnh Dao đang giúp hắn cài nút áo, mặc dù đồng phục Phương Vật Viễn mặc từng được gài chỉnh tề, nhưng hắn không có mở miệng ngăn cản Lý Tĩnh Dao.

Lý Tĩnh Dao buông lỏng mắt, tầm mắt thủy chung rơi vào rên nút áo, ngay cả nhìn về phía Phương Vật Viễn cũng chưa từng.

Phương Vật Viễn chăm chú nhìn hắn, ngay cả chính hắn cũng không hiểu nổi, khi đó tại sao mình xúc động như vậy.

Nhưng khi hắn nghe được những người đó muốn thương tổn Lý Tĩnh Dao, một cổ lửa giận trong nháy mắt thay thế tất cả, tức giận để cho hắn mất đi tất cả lý trí. Nhưng tại sao? Tại sao hắn có phản ứng?

Lý Tĩnh Dao đối với hắn có ý nghĩa gì? Không phải chỉ là trò chơi thôi sao?

Hắn chưa từng đi suy nghĩ sâu xa, cũng không suy nghĩ qua mình chấp nhất với Lý Tĩnh Dao trước nay chưa có đến tột cùng xuất phát nơi nào, nhưng giờ khắc này, hắn lại có chút nghi hoặc.

Hắn không nghi ngờ dự vọng mong muốn Lý Tĩnh Dao, nhưng hắn đối với Lý Tĩnh Dao tựa hồ đã sớm vượt ra dự tính.

Lý Tĩnh Dao cài lại tất cả nút áo, rút tay trở về, Phương Vật Viễn theo bản năng bắt được hai tay của hắn.

“Anh còn muốn làm cái gì!” Lý Tĩnh Dao cau mày.

“Cậu chỉ muốn như vậy thôi ư?”

“Vết thương của anh là tự mình làm, không liên quan đến tôi.”

“Đúng là không liên quan không.....”

Nghe lời lạnh lẽo của Lý Tĩnh Dao, một tia giận dâm tới, Phương Vật Viễn nín lấy cổ tay hắn thật chặt .

“Như vậy tôi sẽ làm cho nó trở thành có liên quan. Trước khi vết thương của tôi khỏi hẳn, xin cậu ủy khuất chăm sóc tôi.”

“Đó không có ở bên trong giao dịch của chúng ta.” Lý Tĩnh Dao cắn răng nhìn chăm chăm hắn.

“Tôi đã nói rồi, tôi muốn cậu. Mà giờ khắc này, yêu cầu của tôi chẳng qua bảo cậu chăm sóc vết thương mà thôi. Hay là cậu thà rằng để tôi ôm cậu?”

Phương Vật Viễn nhếch môi gian tà, cười thật lớn, một tay ôm Lý Tĩnh Dao vào lòng.

“Anh ——”

Lý Tĩnh Dao mặc dù không muốn có bất kỳ tiếp xúc với Phương Vật Viễn, nhưng so với bị Phương Vật Viễn ôm, hắn thà rằng lựa chọn chăm sóc vết thương của hắn.

“Buông, tôi đồng ý với anh!”

Có lẽ là sợ đụng vết thương của Phương Vật Viễn, Lý Tĩnh Dao mặc dù chán ghét ngực hắn, nhưng không có giấy dựa quá mạnh.

“Như vậy thì đi.” Phương Vật Viễn dứt khoát buông ra Lý Tĩnh Dao.

“Đi nơi nào?” Lý Tĩnh Dao mới đứng thẳng người, nghe được lời của Phương Vật Viễn bất giác hỏi ngược lại.

“Nếu muốn chăm sóc tôi, vậy không phải nên đến nhà tôi sao. Mấy ngày tới phải làm phiền cậu rồi.”

Thấy vẻ mặt Lý Tĩnh Dao kinh ngạc, Phương Vật Viễn nhàn nhạt nhếch môi cười.

Ngồi bên trong Mercedes rộng rãi, trên tay Lý Tĩnh Dao ngoại trừ ôm túi sách, bên cạnh còn đặt một du

lịch đựng quần áo.

Ngồi bên cạnh túi du lịch chính là Phương Vật Viễn người bắt buộc hấn đến nhà.

Phương Vật Viễn bình thường đi xe Motorcycles đi học —— mặc dù chưa đầy mười tám tuổi,ngay cả hộ chiếu cũng không có,nhưng nghe nói hấn từ mấy năm đã bắt đầu làm như vậy,lái ba năm vẫn không chuyện gì. Nhưng hấn hôm nay bị thương, vì để cho Lý Tĩnh Dao tin chắc hấn không có bất kỳ ” năng lực hành động “,cho nên riêng gọi điện thoại bảo tài xế tới đây đón hấn.

Lý Tĩnh Dao nói yêu cầu muốn đi một chuyến đến bệnh viện,ngoài ý muốn chính là Phương Vật Viễn không nói gì,chẳng qua ra lệnh tài xế đưa bọn họ đến bệnh viện.

Mặc dù không hiểu được tại sao,nhưng Phương Vật Viễn đến làm mẹ hấn vô cùng vui mừng,tên kia trước mặt mẹ hấn cũng bớt đùa giỡn tựa như bọn họ bất quá chỉ là bạn học thân thiết.

Sau khi rời bệnh viện,Phương Vật Viễn chỉ cho thời gian mấy phút đồng hồ đến hấn lấy quần áo tựa như không để cho hấn bất kỳ thời gian đổi ý.

Nhìn xuyên qua cửa sổ xe,Lý Tĩnh Dao biết xe đang chạy đến vùng ngoại thành,theo hấn biết vùng này thuộc về khu dân cư cao cấp,người ở chỗ này không phú thì quý, sớm biết gia cảnh Phương Vật Viễn,nên Lý Tĩnh Dao cũng không sợ.

Xe quẹo qua đường riêng biệt,chỉ chốc lát ngừng lại trước cánh cửa sắt,sau khi xác nhận qua thân phận,xe mới lái vào này nhà họ Phương.

Giờ phút này mặc dù đã là ban đêm,nhưng vẫn nhìn ra được kiến trúc nhà này theo phong cách Châu Âu,chiếm diện tích ước chừng mấy trăm bãi,tất nhiên tràn đầy hoa lệ và trang nghiêm.

Mặc dù hấn biết nhà Phương Vật Viễn có tiền, nhưng không nghĩ đến đến trình độ này.

Xe vòng qua suối phun,cuối cùng dừng lại trước cửa lớn.

“Xuống xe.”

Sau khi xuống xe,Phương Vật Viễn đẩy cửa ra,một người quản gia chính thức tiến lên đón.

“Thiếu gia,nghe nói ngài bị thương,vết thương không sao chứ?” Lão quản gia quan tâm hỏi.

“Không có chuyện gì. Vị này là bạn tôi,mấy ngày tiếp theo sẽ ở chỗ này.”

“Tôi lập tức bảo người chuẩn bị phòng ——” Lão quản gia mặc dù trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng bình tĩnh đáp.

Thiếu gia là ông từ nhỏ coi chừng đến lớn, sau khi lên trung học đệ nhị cấp, mặc dù thỉnh thoảng có ba người bạn tới chơi, nhưng thiếu gia chưa từng cho bất cứ người nào ngủ lại qua.

Người phía sau ngài ấy không biết là thân phận gì, có thể để cho thiếu gia phá lệ ——

“Không cần.” Phương Vật Viễn cắt đứt lời của lão quản gia. “Hắn và ta ngủ cùng một phòng là được.”

“Cùng..... Cùng phòng?” Nghe những lời này, lão quản gia nghe xong giấu không được vẻ mặt kinh ngạc, thất thanh lặp lại.

Đây là thiếu gia ông biết sao? Theo ông biết, thiếu gia mặc dù quen không ít bạn gái, nhưng lại chưa bao giờ ở bên ngoài qua đêm, có thể nói thiếu gia chẳng bao giờ cho người nào ngủ qua, nhưng bây giờ ——

Lão quản gia ho một tiếng, che dấu lúng túng của mình, ánh mắt vẫn không tự chủ được nhìn người phía sau thiếu gia, người đó không chút thu hút.

Người thiếu niên kia là người nào đây?

16. Chương 15

Lý Tĩnh Dao đi theo phía sau Phương Vật Viễn và lão quản gia, bên trong Phương gia trang hoàng xa hoa đến làm người ta chặc lưỡi hít hà, ngay cả hành lang thông ra phòng ăn, trên mặt đất cũng lót thảm mềm mại, trên tường treo bức tranh xinh đẹp, cơ hồ khiến người có loại cảm giác đang sống trong Âu Châu xưa.

Quản gia đẩy ra một cửa gỗ khắc hoa, phòng ăn to lớn có thể để hai mươi người ăn, nhưng góc bàn trước mắt có bày hai bộ đồ ăn.

“Phu nhân nửa giờ trước mới rời đi nói muốn tham gia một yến hội, lão gia còn đang công ty, tối nay có thể không trở lại.” Lão quản gia báo cáo.

Đối với lời của lão quản gia, Phương Vật Viễn không có vẻ mặt đặc biệt, cũng không nói gì, chẳng qua nhìn Lý Tĩnh Dao nói: “Ngồi đi.”

Vốn cho rằng gặp được cha mẹ Phương Vật Viễn, giờ nghe được lời của lão quản gia, Lý Tĩnh Dao bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi dùng cơm xong,từ phòng ăn về gian phòng Phương Vật Viễn,Lý Tĩnh Dao đầu tiên nhìn chính là chiếc giường size lớn,lông mây của hắn nhất thời nhận chung một chỗ.

Mặc dù hắn đến nơi đây chỉ vì chăm sóc vết thương cho Phương Vật Viễn,nhưng vừa nghĩ tới phải cùng người kia ngủ chung trên giường lớn,hắn đã cảm thấy không thoải mái.

“Nhanh như vậy đã muốn nghỉ ngơi sao?” Phương Vật Viễn thấy hắn vừa rồi ở phòng ăn trầm mặc ít nói giờ nhìn chăm chăm xem ra giường,cổ ý cười hỏi.

Lý Tĩnh Dao phất chốc quay đầu trừng hắn.”Nơi này hắn không thiếu phòng,huống chi muốn chăm sóc vết thương của anh không nhất định phải ngủ cùng anh chung một phòng!” Về điểm này hắn đã nhận nhin lâu rồi, vừa rồi nếu không phải còn có những người khác ở đó,hắn đã sớm kháng nghị.

“Phòng đúng không thiếu,bất quá anh chỉ muốn cậu ngủ nơi này.”

Phương Vật Viễn vô lại bốc đồng trả lời cực nhanh, để cho Lý Tĩnh Dao vừa ảo não vừa cảm giác vô lực.

“Tôi muốn tắm.”

Phương Vật Viễn đột nhiên nói,sau đó không để ý đến Lý Tĩnh Dao.

Một lát sau Lý Tĩnh Dao mới hiểu ý của hắn,hắn cảm giận nhìn chăm chăm người kia.”Chuyện như vậy anh có thể tự làm chứ!”

“Cậu quên rồi sao? Thầy y tế từng nói,không thể động đến vết thương.Chỉ cần vết thương của tôi một ngày không tốt thì cậu phải ở đây.”

Cho đến giờ phút này,trong lòng Phương Vật Viễn mới bắt đầu hơi có chút cảm kích Dương Vũ Duệ, về phần dám làm loạn vết thương hắn,hắn sẽ tính sau.

“Anh——”

“Như thế nào?” Bất được nhượng điểm người khác lại lấy uy hiếp.

Lý Tĩnh Dao buông ra một tiếng thấp nguyên rửa,nhưng vẫn vội vả cúi đầu trước tình thế.

“Anh muốn tôi làm cái gì?” Hắn đi tới trước mặt Phương Vật Viễn,hỏi.

“Cởi quần áo.” Phương Vật Viễn nhếch miệng cười một tiếng, rất khoái trá nói.

Cởi quần áo!

Lý Tĩnh Dao nắm chắc quả đấm, khắc chế suy nghĩ xoá sạch nụ cười mãnh liệt dục vọng trên mặt hắn.

Bất quá chỉ cởi áo thôi mà —— Lý Tĩnh Dao bắt buộc mình tỉnh táo.

Tay của hắn nắm chặt lại nơi lỏng, nơi lỏng lại cầm, qua mấy lần, sau hắn mới gơ tay lên cởi nút áo sơ mi Phương Vật Viễn.

Sau khi cởi áo sơ mi của Phương Vật Viễn, Lý Tĩnh Dao liền dừng tay. Nhưng Phương Vật Viễn vẫn tiếp tục nói: “Còn có quần.”

Còn quần nữa sao.....

Lý Tĩnh Dao giận nhìn chằm chằm Phương Vật Viễn, nhưng khi thấy đến bộ vết thương nhìn như nghiêm trọng, rất cực vẫn phải nén giận.

Hắn cắn chặt răng, miễn cưỡng đưa tay mình về phía dây nịt trên hông Phương Vật Viễn.

Mặc dù đối với chuyện “Tiểu Dao” ban đêm cởi áo giúp đàn ông tuyệt không xa lạ, nhưng Lý Tĩnh Dao vẫn thấy không thích ứng.

Sau khi rút ra dây nịt, trong nháy mắt lúc mở nút, Lý Tĩnh Dao có chút do dự, nhưng nếu trốn tránh không được, Lý Tĩnh Dao cũng chỉ có thể kiên trì giúp Phương Vật Viễn cởi đi.

Giờ phút này, Phương Vật Viễn toàn thân cao thấp chỉ còn lại có một cái quần lót che đậy, đang muốn tiếp tục công việc cuối cùng Lý Tĩnh Dao bất giác ngẩn ngơ.

Thấy Lý Tĩnh Dao ngừng tay, Phương Vật Viễn lên tiếng thúc dục nói: “Cậu không phải khi tắm vẫn mặc quần lót chứ?”

Nghe được giễu cợt Phương Vật Viễn, Lý Tĩnh Dao cắn răng một cái, một hơi kéo xuống quần lót của Phương Vật Viễn, phân thân của Phương Vật Viễn đã sớm đứng thẳng nhảy xông ngoài. Lý Tĩnh Dao thấy thể vợi vàng lui một bước, sắc mặt đã có chút ít trắng bệch.

“Như vậy..... Có thể đi.” Ánh mắt không hiểu được nhìn vào nơi kia, Lý Tĩnh Dao không thể làm gì khác hơn cúi mặt xuống đất.

“Còn cậu nữa. Cậu muốn mặc quần áo vào tắm sao?” Phương Vật Viễn hoàn toàn không quan tâm mình đang lỏa lồ.

“Người muốn tắm không phải là anh sao?” Chuyện này liên quan gì đến hấn?

“Cậu cảm thấy tôi bây giờ có thể tự mình tắm sao?” Phương Vật Viễn hỏi ngược lại, cố gắng sắm nhân vật yếu ớt bị thương.

“Như vậy, ý của anh là ——”

“Đồng ý chăm sóc tôi không phải là cậu à.”

Khó có thể, ý của hấn là —— muốn hấn vào tắm!?

Lý Tĩnh Dao hoảng sợ mở to hai mắt nhìn.

17. Chương 16

Kết quả Lý Tĩnh Dao không thể lựa chọn.

Hấn đột nhiên bắt đầu thấy hối hận, giúp Phương Vật Viễn tắm và lên giường với hấn, đến cuối cùng người lỗ vẫn là hấn?

Nhìn Phương Vật Viễn bóng lưng trần truồng, vừa nghĩ tới mình cũng là cả người trần truồng, Lý Tĩnh Dao đột nhiên có loại vọng động muốn chạy. Hấn xoay người, dường như muốn đưa tay mở cửa.

Một cánh tay chắn ngang đường hấn, chặn khóa cửa, thuận đường kéo hấn đi tới bồn tắm cực lớn.

“Anh muốn làm gì?” Lý Tĩnh Dao giận giữ nói, cố gắng hất tay hấn ra.

“Cậu vừa rồi muốn chạy trốn phải không?”

“Anh——” Bị nhìn thấu tâm tư, Lý Tĩnh Dao vừa tức vừa giận.

“Đừng quên cậu đã đồng ý với tôi. Nếu muốn trái lời, tôi sẽ không ngần ngại ở nơi này muốn cậu.” Phương Vật Viễn nhún vai, nhưng trong lời ẩn chứa uy hiếp quá rõ ràng.

“Tôi biết!” Lý Tĩnh Dao nuốt xuống tràn ngập lửa giận, bởi vì đã lấy xuống mắt kiếng trước khi vào phòng tắm, giờ phút này Phương Vật Viễn có thể thấy rõ ngọn lửa nóng rực trong con ngươi kia.

“Vậy thì mời cậu bắt đầu đi.”

Lý Tĩnh Dao mở vòi nước nóng,nhìn Phương Vật Viễn nói: “Cúi đầu,tôi sẽ giúp cậu gội đầu.”

Phương Vật Viễn theo lời cúi đầu,Lý Tĩnh Dao tận lực tránh đi vết thương trước ngực Phương Vật Viễn,sau khi thấm ướt tóc Phương Vật Viễn,hắn đem dầu gội đầu đổ lên trên tay, bắt đầu xoa bóp mái tóc Phương Vật Viễn .

“Ồ, mẹ của cậu từng gội đầu cho cậu sao?” Phương Vật Viễn đột nhiên mở miệng.

Đây là vấn đề gì nha!

Nói nhảm!”Lúc nhỏ đương nhiên là có. Anh hẳn là cũng có.” Lý Tĩnh Dao tức giận trả lời, lực đạo trên tay bởi vì tâm tình khó chịu nên càng ngày càng mạnh.

Lực đạo của hắn mặc dù thô lỗ,nhưng Phương Vật Viễn không có kháng nghị.

“Tôi? Chưa từng có.”

Trong thanh âm Phương Vật Viễn có chút khổ sở khiến cho Lý Tĩnh Dao bất giác dừng lại động tác, hắn nghĩ đến phòng ăn trống rỗng đêm nay,còn có báo cáo của lão quản gia cha mẹ hắn tối nay không dung bữa tối,về mặt Phương Vật Viễn hứa hững —— hẳn,có phải đã quen một mình dung bữa tối không?

Đột nhiên phát hiện suy nghĩ của mình,Lý Tĩnh Dao vội vàng vút đi ý nghĩ đó,bản thân tại sao bắt đầu đồng tình Phương Vật Viễn? Dù thế nào hắn cũng là thiếu gia nhà giàu hư hỏng,cần gì phải đồng tình hắn?

Mặc dù lý trí tự nói với mình, nhưng lực đạo của Lý Tĩnh Dao bất tri bất giác dịu dàng hơn.

Xối đi lớp bọt trên tóc Phương Vật Viễn,rót cục phải tiến hành nơi khó xử nhất.

“Sợ sao?”Giọng Phương Vật Viễn mang theo khiêu khích hỏi.

“Người nào sợ!” Lý Tĩnh Dao cãi lại. Bất quá chỉ giúp hắn tắm thôi ——

Lý Tĩnh Dao hít vào một hơi thật nhanh đưa tay,bắt đầu bôi trét lên thân thể Phương Vật Viễn.

Mặc dù bị Phương Vật Viễn ôm qua rất nhiều lần,nhưng Phương Vật Viễn chưa từng bảo hắn đụng mình,cho nên đây là lần đầu tiên,Lý Tĩnh Dao lấy tay của mình chạm vào thân thể hắn.

Giống như trước cũng là thân thể đàn ông, nhưng dưới da thịt trơn nhẵn của Phương Vật Viễn, là tràn đầy bắp thịt đàn hồi, mặc dù thân thể bản thân cũng coi như bền chắc, nhưng so với Phương Vật Viễn quả thật có đoạn chênh lệch.

Lý Tĩnh Dao bắt buộc mình không nên đi suy nghĩ tay hắn giờ phút này đang đặt ở nơi đâu, thậm chí buộc mình không nên có cảm giác

Hắn cơ hồ cho mình làm được, cho đến —— hắn mồ toí nóng bỏng dưới dụng Phương Vật Viễn.

Cảm giác nhiệt thiết trong lòng bàn tay, để cho Lý Tĩnh Dao giống như là phỏng, lập tức rút tay trở về.

“Cậu không phải là hối hận chứ?” Trên mặt Phương Vật Viễn mặc dù lộ ra gian tà như thường, nhưng trời mới biết, thân thể của hắn đã sớm bởi vì Lý Tĩnh Dao vô tâm chạm tới mà cả người nóng hổi, hận không được áp đảo Lý Tĩnh Dao liền bây giờ ——

Nếu không phải Lý Tĩnh Dao rụt rè rút tay đi, hắn có thể đã sớm như ác hổ bỏ nhào dề, nhảy qua hắn.

Phương Vật Viễn hoàn toàn không có lưu ý lòng mình, không biết bắt đầu từ khi nào hắn không giống như lúc trước bắt buộc Lý Tĩnh Dao.

Hối hận? Lý Tĩnh Dao trước khi bước vào phòng tắm đã bắt đầu hối hận. Nhưng hắn đã không còn đường lui.

Hít một hơi thật sâu, Lý Tĩnh Dao thuyết phục mình! Nơi đó đâu có gì bất đồng. Sau khi suy đi nghĩ lại mới đưa bàn tay ra ngoài.

Đem tầm mắt cố định trên vết thương trước ngực Phương Vật Viễn, Lý Tĩnh Dao không dám nhìn tới tay của mình đến tột cùng đang làm gì.

Tay của hắn nắm phân thân của Phương Vật Viễn, trên dưới hoạt động lên, nếu Lý Tĩnh Dao thật tận mắt nhìn thấy động tác này là xoa nhẹ, có thể sẽ liều lĩnh thoát khỏi phòng tắm chứ.

Theo ma sát sinh bọt trơn mịn, ngược lại tạo thành một dòng điện tác động đầu ngón tay, xỏ xuyên qua toàn thân Lý Tĩnh Dao.

Mặt Lý Tĩnh Dao trong nháy mắt đỏ lên, cảm giác khác thường kia như là mình bị vuốt ve.....

Phương Vật Viễn miễn cưỡng đèn nén tiếng rên rỉ, cũng đã từng yêu qua chưa lần nào làm cho mình thất khống qua, nhưng bàn tay Lý Tĩnh Dao quần quanh phân thân hắn, lại làm cho dục vọng của mình vượt giới hạn.

Mặc dù động tác Lý Tĩnh Dao kéo dài không tới ba mươi giây,nhưng đã đủ để cho cả người Phương Vật Viễn bởi vì dục vọng muốn Lý Tĩnh Dao mà thấy đau.

Hắn đột nhiên bắt đầu hoài nghi,trong trò chơi này hắn muốn trừng phạt,nhưng cuối cùng là Lý Tĩnh Dao hay là hắn?

Lý Tĩnh Dao chuyển động bút trong tay,mắt mặc dù nhìn thẳng tấm bảng đen,nhưng thầy giáo trên bục giảng rốt cuộc nói cái gì,từ tai phải đi vào liền từ tai trái ra ngoài.

Mấy ngày qua,hắn đều ở trong nhà Phương Vật Viễn,giống như người hầu của hắn,giúp hắn thay quần áo,còn phải hầu hạ hắn tắm rửa,ngay cả ngủ cũng phải bị hắn ôm lấy —— mỗi lần đều làm cho hắn có cảm giác mình như ôm một cái gối ấm.

Lúc tắm rửa bọn họ từng có nhiều lần tiếp xúc thân thể,có mấy lần hắn cảm thấy Phương Vật Viễn kềm nén không được dục hỏa,nhưng Phương Vật Viễn hết lần này tới lần khác nhịn được. Bởi vì ... như vậy,nên mặc dù bọn họ ở nơi này trong vòng vài ngày,thân thể tiếp xúc so sánh với trước nhiều hơn,nhưng lại thủy chung không có lướt qua đạo phòng tuyến kia.

Tên đó thật kỳ lạ.

Lý Tĩnh Dao nhíu lại mi tâm. Từng cho Phương Vật Viễn mất đi hứng thú với thân thể hắn,nhưng nhìn phản ứng những ngày qua lại thấy không giống. Tuy nói hắn từng nói qua,chỉ cần chăm sóc vết thương của hắn,thì hắn sẽ không ôm mình, nhưng hắn cũng không cho Phương Vật Viễn có thể là hết lòng tuân thủ lời hứa .

Nhớ lại hành động trước đó,Phương Vật Viễn căn bản không phải người có thể dễ nén dục vọng,bất kỳ lúc nào hắn muốn sẽ không quản đến ý nguyện người khác,nhưng bây giờ hắn vì một hứa lời hứa mà đè nén mình, nghĩ lại cũng cảm thấy kỳ quái!

Nếu hắn muốn không phải thân thể của mình,vậy hắn muốn gì đây? Hắn muốn từ trên người mình lấy được thứ gì?

“Tĩnh Dao,cậu đang ở đây nghĩ cái gì?”

Một thanh âm vang lên để cho Lý Tĩnh Dao lấy lại tinh thần.

Người nói chuyện là Kỷ Phong, hắn ngồi ở ghế phía trước Lý Tĩnh Dao,mỉm cười nhìn hắn,hai đầu lông mày đã không hề còn tiêu tụy và bi thương,hắn khẽ nhếch môi,nở nụ cười trước nay Lý Tĩnh Dao vẫn thấy.

Nhưng trước đó không lâu,hắn đem tình cảm hai năm qua chấp tay tặng cho người khác —— tặng cho người duy nhất có thể làm cho Kỷ Phong lần nữa tràn ra nụ cười —— Quý Phong.

Từ khi nhận được tâm ý của mình, Lý Tĩnh Dao liền quyết định đem phần tình cảm vĩnh viễn không thể nói ra giấu trong lòng. Nhưng trong khoảnh khắc đích thân đẩy người mình yêu vào trong ngực người khác, bản thân tựa như bị xé nát đau đớn vô cùng ——

Nhưng ngoài ý muốn chính là, ngoại trừ thống khổ còn có chút ít..... giải thoát.....

Hắn hy vọng có được Kỷ Phong rực rỡ để cứu vớt mình trong bóng tối, nhưng bản thân mình dơ bẩn rơi vào cạm bẫy đồng thời cũng làm cho bản thân rơi xuống vực thẳm. Trong nháy mắt đó, hắn rốt cục giải thoát mình khỏi tình yêu thống khổ.

Đến bây giờ hắn vẫn thích nụ cười Kỷ Phong, thanh khiết và trẻ con —— nhưng tình cảm sâu đậm qua đi, bọn họ bây giờ, chẳng qua là bạn tốt mà thôi.

“Không có gì.” Lý Tĩnh Dao cười. “Bọn cậu không phải là muốn đi nhìn Quý Phong luyện tập sao?”

Đại hội thể dục thể thao trong trường sắp triển khai, các lớp học cũng đang luyện tập tích cực. Bất quá, Lý Tĩnh Dao điểm thể dục từ trước đến giờ không cao, tranh tài đại hội thể dục thể thao hắn không quan tâm lắm.

Về phần Kỷ Phong trình độ với hắn coi như là kẻ tám lạng người nửa cân, đương nhiên cũng chỉ đứng xem.

“Chờ tớ chép xong rồi mới đi.” Trên mặt mặc dù đang xấu hổ, nhưng trong con ngươi Kỷ Phong mang theo nụ cười tràn đầy hạnh phúc.

“Vậy cậu phải cố gắng lên.”

Lý Tĩnh Dao vừa dọn dẹp sách giáo khoa trên bàn vừa cười đáp.

“Tĩnh Dao.....” Kỷ Phong muốn nói lại thôi.

“Hả?”

“Cám ơn cậu.”

Lý Tĩnh Dao ngẩn ra, bất giác hỏi ngược lại: “Tại sao?”

“Cám ơn cậu vì tớ và Quý Phong làm nhiều như vậy.” Khi đó Kỷ Phong không cách nào nói ra khỏi miệng, hôm nay rốt cục có dũng khí mở miệng.

Qua hồi lâu,Lý Tĩnh Dao mới cười.

“Ai bảo chúng ta là bạn tốt.”

18. Chương 17

Ánh mắt chuyên chú nhìn chăm chú quả bóng trước mắt,Lý Tĩnh Dao đang muốn đánh cầu đi,một thân thể ấm áp từ sau lưng nhích lại gần.

“Tư thế của cậu không đúng, khuỷu tay lệch rồi.” Hơi thở nóng rực phả qua lỗ tai Lý Tĩnh Dao,tiếng nói trầm thấp như là trực tiếp xuyên qua màng nhĩ, rung động lòng hân.

Từ sau lưng hân im hơi lặng tiếng nhích tới gần,hôm nay sau khi Phương Vật Viễn từ bệnh viện trở về,đột nhiên đề nghị muốn dạy Lý Tĩnh Dao đánh golf.

Bởi vì tham mới mẻ,cũng bởi vì chính mình tò mò,Lý Tĩnh Dao một bước giẫm vào cạm bẫy của Phương Vật Viễn .

Trên danh nghĩa dạy hân đánh golf không sai, nhưng Phương Vật Viễn mượn tên trường học trêu trọc hân,Lý Tĩnh Dao giận đến nghiến răng,muốn chỉ trích hân xấu xa,rồi hân lại tỏ vẻ mặt vô tội nói hân chẳng qua hướng dẫn tư thế mà thôi.

Mà giờ khắc này,thân thể hân thân mật dán lên lưng Lý Tĩnh Dao,một nắm eo Lý Tĩnh Dao, tay kia thì thân thiết điều chỉnh khuỷu tay cho Lý Tĩnh Dao.

Rõ ràng cùng Phương Vật Viễn cái gì cũng đã làm,nhưng hôm nay,chỉ đơn giản tiếp xúc thân thể lại làm hân khẩn trương không thôi.

Hơn nữa Phương vật Viễn còn nhích tới gần hân,muốn chẳng qua là thân thể của hân, bởi vì từ vừa mới bắt đầu đã biết mục đích người kia,cho nên mặc cho đối phương có bất kỳ hành động gì,hân ngược lại không chút nào sợ hãi.

Ngược lại hôm nay từng cái đụng chạm của Phương Vật Viễn và hân đều giống như mê hoặc người không giải thích được,bởi vì không rõ mục đích Phương Vật Viễn, hân ngược lại càng thêm để ý nhất cử nhất động Phương Vật Viễn đối với hân .

Tựa như hiện tại,Phương Vật Viễn chẳng qua dán lên lưng hân,hai cánh tay cơ hồ ôm hân vào trong ngực, tim của hân lại bắt đầu đập không đúng quy tắc —— đó là cảm giác chưa bao giờ từng có xảy ra mấy tháng trước khi Phương Vật Viễn ôm hân.

Phương Vật Viễn ở bên tai Lý Tĩnh Dao giải thích kỹ xảo đẩy gậy, ngữ điệu hấp dẫn xuyên vào màng nhĩ Lý Tĩnh Dao,giọng nói mập mờ mà tuyệt hảo kia khiến Lý Tĩnh Dao căn bản nghe không vô Phương Vật Viễn giải thích,vành tai đỏ hồng.

“Tôi không có điếc, muốn giải thích..... Không cần dựa vào gần vậy.” Lại càng không cần dùng loại ngữ điệu đó! Nuốt một chút nước miếng, Lý Tĩnh Dao khắc chế suy nghĩ,bắt buộc bản thân bình tĩnh nói.

“Chắc.” Phương Vật Viễn phát ra thanh âm tiếc nuối, Lý Tĩnh Dao chỉ có thể làm bộ như không nghe thấy.

Mặc dù Phương Vật Viễn tìm cơ hội giở trò đối với Lý Tĩnh Dao,nhưng bởi vì hắn “Nhiệt tâm” chỉ đạo,cho nên Lý Tĩnh Dao tiến bộ rất nhanh.

Nhưng lần đầu tiên đánh golf, Lý Tĩnh Dao cũng chỉ có thể miễn cưỡng vận khí tốt đánh cầu vào túi mà thôi, nhưng khi hắn làm động tác đẩy gậy Phương Vật Viễn “Có ý định” soi mói,nhưng luyện được cực kỳ tiêu chuẩn, ngay cả Phương Vật Viễn cũng rất khó tìm ra khuyết điểm.

Tiếng gõ cửa vào lúc này vang lên,cửa phòng đi theo bị mở ra.

“Thiếu gia,lão gia trở về,ông ấy muốn ngài đến thư phòng.” Lão quản gia ở cửa nói.

Phương Vật Viễn nhú mày,một tia vui vẻ nhìn không thấy tới trên mặt của hắn,ngay cả nụ cười treo ở khóe môi cũng đã biến mất.

“Tôi biết rồi,đợi tôi một lát.” Hắn đáp lại,phiên não bỏ lại một câu nói kia,đi qua lão quản gia bên cạnh rồi đi.

Lý Tĩnh Dao không tự chủ đứng thẳng người,mấy ngày qua ở tại Phương gia,hắn chưa từng thấy hai vị nam nữ chủ nhân của Phương gia.

Bố Phương hằng ngày lo cho sự nghiệp,không tới khuya không trở về nhà,mà mẹ Phương lại thường tham gia yến hội lớn nhỏ, để cho hắn không khỏi bắt đầu hoài nghi,Phương Vật Viễn quanh năm suốt tháng rất cuộc thấy được mặt cha mẹ mấy lần?

“Khụ.”

Một tiếng ho khan kéo lại suy nghĩ của Lý Tĩnh Dao,không biết quản gia kia lúc nào đi đến bên cạnh hắn.

“Cổ tiên sinh.” Lúc trước từng nghe các người hầu khác gọi ông như vậy,cho nên hắn mấy ngày qua cũng bắt chước gọi lão quản gia như thế.

“Ngài là bạn thiếu gia sao.” Lão quản gia lộ ra nụ cười hiền lành.

Bọn họ..... Cõi là bạn bè sao? Lý Tĩnh Dao khó xử nghĩ tới, bởi vì không biết nên trả lời như thế nào, cho nên không thể làm gì khác hơn là trầm mặc.

“Khó được thấy thiếu gia vui vẻ như vậy, các người hẳn rất thân.”

“Ừ.” Hẳn biết lão quản gia hoàn toàn hiểu lắm quan hệ của bọn họ, nhưng không biết từ đâu giải thích chỉ đành phải mơ hồ đáp.

“Tôi biết, thiếu gia ngài ấy có thể tùy hứng một chút, nhưng thật ra thiếu gia là người rất cô đơn.....” Vừa nói lão quản gia vừa thở dài một tiếng, một cái thở dài bao hàm vô số sùng nịch và thương yêu.

“Cô đơn?” Tên kia có gì cô đơn?

Nghĩ như thế nào Phương Vật Viễn cũng không thể dính vào hai từ đó.

“Cậu ở đây nhiều nên biết, lão gia và phu nhân ít có thời gian ở nhà.”

Đúng là sự thật. Lý Tĩnh Dao gật đầu.

“Cũng không phải sau khi thiếu gia lớn lên mới bắt đầu, ngay từ lúc thiếu gia mới ra đời, lão gia và phu nhân đã bằng mặt không bằng lòng. Lão gia và phu nhân kết hôn theo lợi ích gia tộc, giữa hai người không có chút nào tình cảm, đối với bọn họ mà nói thiếu gia chỉ là công cụ thừa kế, bọn họ cho tới bây giờ sẽ chưa từng yêu thương thiếu gia.”

Quản gia thở dài mới nói tiếp: “Mặc dù sự nghiệp Phương gia lớn mạnh, thiếu gia muốn cái gì có cái đó, đời sống vật chất chẳng bao giờ thiếu hụt qua, nhưng lão gia và phu nhân ngay cả tình cảm cơ bản nhất cũng không cho thiếu gia. Tôi còn nhớ được, thiếu gia lúc nhỏ luôn một mình ngồi trong phòng ăn, chờ lão gia phu nhân trở lại cùng ăn tối, chẳng qua đợi đến thức ăn cũng nguội, lại như cũ đợi không được người —— tôi đến bây giờ còn nhớ rõ trong phòng ăn lớn như thế, thân thể thiếu gia nho nhỏ, núp trên ghế, hai mắt nhìn đồng hồ trên tường, đếm thời gian từ từ trải qua.....”

Lão quản gia nhớ lại, hốc mắt hơi đỏ lên.

Nghe lão quản gia tự thuật, Lý Tĩnh Dao trong đầu không khỏi hiện lên Phương Vật Viễn đột nhiên hỏi hẳn một câu:

Mẹ cậu, cũng từng gọi đầu cho cậu sao?

Cho tới giờ khắc này,Lý Tĩnh Dao mới rốt cục hiểu,Phương Vật Viễn nói những lời mong ngóng đó.

Cho dù Phương Vật Viễn cái gì cũng có,lại như cũ không chiếm được thứ hấn muốn ——bất kể hấn cố gắng như thế nào cũng không có được tình cảm kia.

“Tôi nói những lời này, chẳng qua là hi vọng cậu có thể bao dung thiếu gia tùy hứng. Tôi thật lâu không có nhìn thấy thiếu gia vui vẻ.”

Lão quản gia nói thế nhưng Lý Tĩnh Dao không có lên tiếng, hấn không biết mình có thể nói cái gì.

“Tôi đây cũng nên đi. Ngài cứ tiếp tục.” Lão quản gia nói xong lời muốn nói, cung kính cúi người chào hấn,xoay người rời đi.

19. Chương 18

Thói quen có khi thật sự rất đáng sợ.

Bất quá ngắn ngủn mấy ngày mà thôi,Lý Tĩnh Dao phát giác bản thân thế nhưng quen nằm trong ngực Phương Vật Viễn.

Đêm sớm về khuya,Lý Tĩnh Dao nhìn trần nhà,Phương Vật Viễn một tay để ngang trước ngực hấn,chân to lớn duỗi qua trên đùi hấn,mặt nghiêng đều đều hô hấp, nhẹ nhàng phả qua tóc hấn,mấy ngày qua bọn họ đều là ngủ như vậy.

Ngày đầu tiên hấn bởi vì sợ Phương Vật Viễn thất tính đột nhiên động thủ với hấn,cả đêm lăn qua lộn lại cơ hồ không ngủ,nhưng mới mấy ngày mà thôi, cho dù Phương Vật Viễn ôm hấn, hấn vẫn có thể đi vào giấc ngủ,an tâm —— tựa như mẹ hấn trước kia.

Hấn biết Phương Vật Viễn đã ngủ,nhưng lý trí hấn vẫn tỉnh táo như cũ.

Quanh quẩn ở trong đầu hấn,quấy nhiễu giấc ngủ của hấn là lời lão quản gia khi đó nói.

Hấn biết mình không nên để ý,cho dù Phương Vật Viễn thiếu tình thân như thế nào,cũng không thể lấy đó thành cớ,càng không thể thay đổi những chuyện hấn đã từng làm với mình,muốn hấn tha thứ đó là chuyện căn bản không thể nào!

Nhưng nỗi hận đối người kia đã từ từ —— tiêu tán, cho dù Lý Tĩnh Dao không muốn thừa nhận,cũng không quên được Phương Vật Viễn từng làm sao vô tình đùa bỡn thân thể hấn,thời khắc tựa vào lòng ngực của hấn, Lý Tĩnh Dao không thể phủ nhận,lúc ban đầu đối với người này chán ghét thống hận,không ngờ

trong lúc vô tình..... biến mất.

Trước đó với Phương Vật Viễn mỗi một lần chung đụng,hắn luôn là đem thần kinh của mình kéo căng thật chắc,cho dù ở ban đêm hắn là Tiểu Dao bị vô số đàn ông ôm,nhưng người hắn đầu tiên ôm là Lý Tĩnh Dao ban ngày,từng cái ôm của hắn làm mình cảm thấy khuất nhục.Nhưng lúc này,nằm ở trong ngực hắn, tại sao mình không cảm thấy thống khổ ghét?

Lý Tĩnh Dao nghiêng mặt qua, nhìn chăm chú gương mặt quen thuộc đang ngủ.Người đàn ông ở trước mắt từng hoàn toàn xé nát tự ái của hắn, nhưng khi bây giờ nhìn người đó,hắn chỉ cảm thấy bình tĩnh ——bình tĩnh đến nỗi làm hắn kinh sợ.

Cảm giác không cách nào nắm trong tay khiến cho Lý Tĩnh Dao cảm thấy bất an,nếu như không có gì ngoài hận ý, như vậy hắn và Phương Vật Viễn lúc này là gì?

Bên cạnh Lý Tĩnh Dao giật mình,cảm giác được hô hấp Phương Vật Viễn lướt qua trên cổ hắn, Lý Tĩnh Dao theo bản năng kéo ra khoảng cách giữa hai người , hắn xoay người,đưa lưng về phía Phương Vật Viễn —— tựa như muốn đem Phương Vật Viễn đẩy ra bên ngoài.

.....

“Vết thương phục hồi như cũ trạng huống không tệ,xem ra cậu chăm sóc không tệ.” Dương Vũ Duệ xem kỹ vết thương đóng vảy, cười nói.

Phương Vật Viễn đối với vết thương phục hồi như cũ một chút cũng không thêm để ý,trên thực tế,hắn ngược lại hi vọng vết thương có thể chậm lành một chút, như vậy hắn có thể để Lý Tĩnh Dao tiếp tục ở lại bên cạnh hắn.

“Lần trước..... Phiên đến anh rồi——”

Phương Vật Viễn ho một cái,có chút khó có thể mở miệng hỏi.

“Không thành vấn đề. Khó được cậu nhờ cậy tôi,thân là thầy,tôi được sẽ hết sức giúp học sinh tôi giải quyết vấn đề.”

Tuy nói là nhờ cậy,nhưng giọng nói Phương Vật Viễn hôm nay,tràn đầy bắt buộc và ra lệnh,rất giống nếu hắn không giúp đỡ,sẽ đánh hắn, đây là lần đầu tiên Dương Vũ Duệ thấy có người nhờ cậy như vậy.

“Cám ơn.....cám ơn.....” Phương Vật Viễn không được tự nhiên nói,nói xong giống như là có người cầm lấy đao kề trên cổ buộc hắn.

Dương Vũ Duệ nhin cười,chỉ có lúc này hắn mới có thể cảm thấy Phương Vật Viễn là thiếu niên mười tám

tuổi,dáng vẻ thoát nhìn rất khả ái.

“Vết thương phải băng bó lại?”

“Hả.”

Bằng không vết thương của hắn làm sao dấu diếm được Lý Tĩnh Dao.

“Vết thương của cậu đã sớm không sao,thật đúng là lãng phí những băng vải này.....” Dương Vũ Duệ có chút tiếc hận nói.

“Đừng nói lời vô ích,thầy băng hay là không băng!”

Dương Vũ Duệ từ vừa mới bắt đầu đã biết hắn cố ý muốn nguy trang thành dáng vẻ nghiêm trọng,mỗi lần bị hắn trêu chọc đều làm cho Phương Vật Viễn thẹn quá thành giận.

“Ồ,được rồi,được rồi. Tại sao phải cần tôi phạm tội với cậu nha?”

Phòng chăm sóc sức khỏe của đột nhiên bị mở ra,Dương Vũ Duệ quay đầu lại, hướng về phía người đó lộ ra nụ cười mê người.

“Vị bạn học này, cần giúp đỡ sao?”

Đứng ở cửa chính là Lý Tĩnh Dao,sắc mặt hắn xanh mét nhìn chằm chằm hai người bên trong cửa.

“Tĩnh Dao,thân thể không thoải mái sao?”

Dương Vũ Duệ phát giác sắc mặt Lý Tĩnh Dao có chút khó coi,cho nên quan tâm hỏi.

Phương Vật Viễn bắt giác trợn mắt nhìn Dương Vũ Duệ một cái, tên kia không có chuyện gì gọi Lý Tĩnh Dao thân thiết vậy làm gì,giống như bọn họ rất quen thuộc

Lý Tĩnh Dao không nghe Dương Vũ Duệ hỏi, càng không phát giác Dương Vũ Duệ dĩ nhiên gọi tên hắn,đầu óc của hắn chỉ còn lời bọn họ vừa mới nói

Hắn đến phòng y tế,vốn chính là muốn hỏi thầy y tế vết thương của Phương Vật khi nào mới lành,không nghĩ rằng,hắn đứng ở ngoài cửa,nghe được hai người bọn họ liên thủ lừa gạt hắn!

“Vết thương của anh có phải đã sớm lành?” Lý Tĩnh Dao lạnh lùng hỏi.

Bởi vì vết thương chỉ mới thuốc vẫn chưa băng bó,cho nên Lý Tĩnh Dao rõ ràng nhìn thấy hai vết sẹo đã đóng vảy,Phương Vật Viễn muốn chối cãi không xong.

“Ack.....”

Chuyện xảy ra đột nhiên,ngay cả Phương Vật Viễn cũng không nghĩ có để giải thích.

“Thầy,vết thương của hần hiện tại không cần người chăm sóc?”

Lý Tĩnh Dao chuyển hướng sang Dương Vũ Duệ, khí thế kinh người để cho Dương Vũ Duệ bất giác gật đầu.

“Rất tốt,hôm nay tôi sẽ chuyển ra.” Bỏ lại lời nói Lý Tĩnh Dao không quay đầu lại rời đi.

Cho đến cửa bị”Rầm”đóng lại,hai người bọn họ mới lấy lại tinh thần.

“Thầy không phải nên lên tiếng giúp tôi một chút chứ!” Phương Vật Viễn nhìn chăm chăm Dương Vũ Duệ lên tiếng mắng.

“Sự việc đã bại lộ,tôi có biện pháp gì.” Dương Vũ Duệ nhún vai,về mặt việc không liên quan đến mình —— dù sao Lý Tĩnh Dao nổi dóa cũng sẽ không nhằm vào hần, hần một chút cũng không phiền não.

“Cậu ngồi chỗ này phiền não thì được cái gì,không bằng nhanh đưa người trở về.” Dương Vũ Duệ rất tốt đưa ra một câu đề nghị.

Ở chỗ này mắng cũng vô dụng,Phương Vật Viễn cầm lấy áo để ở một bên mặc vào,Dương Vũ Duệ còn lạnh lạnh hỏi:

“Hiện tại vết thương còn cần băng bó không?”

Dương Vũ Duệ lấy được đáp án là Phương Vật Viễn trừng mắt nhìn.

Nhìn bóng lưng Phương Vật Viễn vội vàng rời đi,khóe môi Dương Vũ Duệ treo nụ cười nhạt.

Tiểu Dao,khi đó cậu ta chỉ nói tên này cho hần.

Đêm hôm đó từng động tác đầu thấm sâu vào tim hần, để cho hần không khỏi sinh lòng thương tiếc.Nếu

như khi đó hắn có thể ở lại Đài Loan,có lẽ hôm nay tất cả sẽ hoàn toàn thay đổi sao.

Lần nữa gặp lại,Lý Tĩnh Dao vẫn có tính cách đặc biệt hấp dẫn hắn,đồng thời tồn tại nhu nhược và kiên cường,chỉ tiếc chính là bên cạnh hắn đã có người bảo vệ khác.

Ai ya,thân là thầy giáo cũng không thể cùng học sinh đoạt người yêu,huống chi đối với Lý Tĩnh Dao,hắn có chẳng qua là thích mà thôi.

Nếu nói về mức độ,thì cái tên không hiểu được tôn sư trọng đạo Phương Vật Viễn kia,yêu thích Lý Tĩnh Dao so với hắn còn nhiều hơn.

Nếu không phải coi trọng Lý Tĩnh Dao, Phương Vật Viễn làm sao nhờ hắn chuyện kia?

Nếu có Phương Vật Viễn ở bên cạnh,đêm hôm đó tiểu Dao ở trong ngực hắn rơi lệ không ngừng sẽ không xuất hiện nữa.

20. Chương 19

Bước chân nặng nề quanh quẩn trên hành lang,đủ để biểu hiện giờ phút tâm trạng Lý Tĩnh Dao tệ đến cực điểm.

Tên kia lại dám lừa gạt hắn!

Nghĩ đến hắn mấy ngày qua nhẩn nhện,nhìn trong đáy mắt Phương Vật Viễn,hắn chắc chắn rất thích!

Mím môi,biết rõ tên Phương Vật Viễn này đối với đồ hắn muốn sẽ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào,tại sao mình còn phải tức giận như vậy!

Ngoại trừ bị lừa gạt,trong lòng dường như còn có những cảm giác khác,một cổ nồng đậm —— bi ai, bị..... phản bội.

Phản bội?

Đầu óc hiện lên hai chữ kia để cho Lý Tĩnh Dao bất giác dừng bước lại,hắn và Phương Vật Viễn cho tới giờ còn chưa tin tưởng,làm sao gọi là phản bội?

Chẳng lẽ hắn trong lúc vô tình bắt đầu tin tưởng Phương Vật Viễn? Bắt đầu..... Tin tưởng lời hắn nói?

Lý Tĩnh Dao núm lấy ngực,sự thật cơ hồ khiến hắn không cách nào hô hấp ——

Hắn và Phương Vật Viễn cho tới bây giờ không phải là bạn bè,trước không phải,tương lai cũng không phải,như vậy tại sao tin tưởng?

Đáp án cơ hồ rõ ràng trong lòng nhưng Lý Tĩnh Dao không muốn thừa nhận chuyện thực!

Không,không phải như vậy, cảm giác duy nhất hắn đối với Phương Vật Viễn,chỉ có hận mà thôi..... Chỉ có thể là hận.....

Nhưng hắn hận người đó không được,khi Phương Vật Viễn xé bỏ mặt nạ ban ngày của hắn,đồng thời cũng tiến vào chiếm giữ lòng của hắn.

Muốn hận nhưng không thể hận,khi hắn suy nghĩ trong lòng tình cảm phập phồng sôi trào là sao?

Chuông điện thoại di động liên vang lên,khi Lý Tĩnh Dao lấy lại tinh thần,hắn mới phát giác trên trán mình có nhiều mồ hôi lạnh.

Số điện thoại kia chỉ có bác sĩ trưởng và bọn Kỷ Phong biết được, Lý Tĩnh Dao vội vàng mở ra túi sách,thấy gọi tới là bệnh viện,trong lòng Lý Tĩnh Dao trầm xuống.

Trong lòng mãnh liệt dự cảm không tốt,làm cho bàn tay Lý Tĩnh Dao cầm lấy điện thoại di động khẽ run.

“Lý Tĩnh Dao tiên sinh sao?”

Đầu bên kia điện thoại là giọng bác sĩ trưởng.

“Là tôi.”

“Mẫu thân của cậu hiện tại tình trạng rất nguy cấp, phiền cậu nhanh lên tới bệnh viện.”

Lời của bác sĩ cách xa,bàn tay Lý Tĩnh Dao thì lạnh lẽo,lạnh đến đóng băng tim hắn,ngay cả ánh sáng rực rỡ ngoài hành lang chiếu vào cũng không ấm áp.

Hắn biết mình nên phản ứng,nhưng đôi môi nhu động một hồi lâu,vẫn hông có phát ra âm thanh.

“Lý tiên sinh? Lý tiên sinh? Ngài còn đang nghe sao? Phiền cậu nhanh đến bệnh viện!” Không nghe đáp lại, giọng bác sĩ nói có chút gấp gáp.

“Tôi..... Biết rồi.”

Lý Tĩnh Dao miễn cưỡng nặn ra thanh âm từ trong cổ họng.

Mồ mịt nắm điện thoại, trong lòng bối rối khiến hần mất đi năng lực phản ứng.

Ngày hôm trước, hần nhận được ngân hàng tư nhân gọi đến, nói là cha hần đã gửi đến một khoảng tiền trả toàn bộ số nợ, cho nên bắt đầu từ ngày hôm qua, hần đã không cần gánh món nợ nặng nề kia.

Hần từng hận cha mình, hận ông ấy tại sao bỏ rơi bọn họ, thậm chí còn để lại một món nợ khổng lồ, muốn bọn họ trả hết giùm ông số nợ cho dù hiện tại hần vẫn không cách nào tha thứ cha mình, nhưng khi biết ông không có quên hần và mẹ là đủ rồi.

Hần và Phương Vật Viễn đi đến bệnh viện, mẹ còn cười cười nói nói với bọn họ, nụ cười vui vẻ kia để cho hần cho là tương lai sẽ chuyển biến tốt đẹp.

Hần biết mình nên nhanh chạy tới bệnh viện, nhưng sợ hãi sẽ mất đi mẹ lại làm cho hần không thể động đây.

“Tĩnh Dao? Tĩnh Dao?”

Thân thể bị lực mạnh lay động, Lý Tĩnh Dao tính phản xạ nhìn người trước mắt. Qua hồi lâu hần mới ý thức tới, khuôn mặt ánh vào trong mắt là thuộc về Phương Vật Viễn.

“Cậu làm sao vậy? Sắc mặt khó nhìn quá?”

Phương Vật Viễn đuổi theo, gọi Lý Tĩnh Dao rất nhiều lần nhưng Lý Tĩnh Dao nhưng không có phản ứng, hần vốn cho là Lý Tĩnh Dao bởi vì còn đang tức giận cho nên mới không để ý tới hần, nhưng đi tới trước mắt, hần mới phát hiện, sắc mặt Lý Tĩnh Dao tái nhợt.

Thấy Lý Tĩnh Dao trên tay còn cầm lấy điện thoại di động, hần hỏi: “Mới rồi ai gọi điện thoại đến?”

“..... Bệnh viện.”

Bệnh viện? Phương Vật Viễn mặt liền biến sắc ——”Mẹ cậu thế nào rồi?”

Lý Tĩnh Dao đau khổ gật đầu, Phương Vật Viễn thấy thế vội vàng nắm tay hần.

“Vậy cậu còn ở nơi này làm gì, nhanh đến bệnh viện!”

Mẹ rốt cục vẫn phải đi.

Chống cự căn bệnh này hai năm, cho dù trong lòng còn có nhớ thương nhưng cuối cùng bà cũng phải rời đi con trai mình yêu thích nhất, rời đi cái thế giới này.

Được hàng xóm và thầy giáo giúp đỡ, mẹ hấn bị mang đi hỏa táng, trong tay Lý Tĩnh Dao, trừ đi ảnh mâu thuẫn ra không có gì lưu lại cả.

Từ khi hỏa táng trở về, Lý Tĩnh Dao trở về căn nhà trống rỗng, ngồi ở trên ghế mẹ hay ngồi, trên tay ôm đi ảnh, trong tấm ảnh mẹ hấn cười rất dịu dàng, hiền lành từ trước đến giờ hấn quen, không có ốm đau hành hạ, mẹ vẫn xinh đẹp như trong trí nhớ.

Ngày đó sau khi đến bệnh viện, hấn mới biết được, từ hai tháng trước bác sĩ đã nói với mẹ bệnh bà không trị nổi nữa, nhưng bà bảo bác sĩ đừng nói cho hấn biết.

Vì không để cho con trai lo lắng, bà lựa chọn phương thức vượt qua những ngày còn lại để không hối hận. Một buổi tối kia, có con trai bên cạnh, bà nhắm hai mắt lại không còn mở ra.

“Mẹ..... Không thể. Không thể..... ở bên cạnh con..... Tĩnh Dao..... Đó là câu nói sau cùng mẹ nói với Tĩnh Dao, cho đến cuối cùng bà thủy chung không yên lòng đưa con duy nhất, không nỡ để con trai sau này cô đơn một mình.

Dùng sức ôm chặt khung hình trong tay, mặc dù đã qua ba ngày, hấn nhớ được rõ ràng, sau đó, rốt cục từ từ buông lỏng, cho đến mất đi khí lực ——

Lý Tĩnh Dao vươn tay, lòng bàn tay còn rất rõ ràng truyền đến cảm giác mẹ nắm tay hấn, nhưng khi hấn dùng sức nắm chặt, cái gì cũng không có, cái gì..... Cũng không có.

Mẹ rời khỏi hấn, rốt cục chỉ còn lại có một mình hấn.

Trong hai năm qua, mẹ là sức mạnh ủng hộ hấn sống sót, bởi vì mẹ cho dù phải bán đứng thân thể, hấn cũng có thể nhịn bất kể nữa đau khổ thể nào, chỉ cần mẹ luôn ở bên cạnh hấn.

Mẹ hấn đã rời đi, cũng mất đi ý nghĩa sinh tồn của hấn

Trong khoảnh khắc đó Ý niệm chết chóc hiện lên trong đầu hấn, bi thương chiếm cứ hết thấy suy nghĩ của hấn.

Mở ra ngăn kéo dưới tủ, hấn tìm kiếm một món đồ, nhưng ngay cả chính hấn cũng không hiểu được mình tìm cái gì ——

Cho đến món đồ sắc bén,đâm vào lòng bàn tay hấn.

Đưa tay cầm lấy nó,đem nó rút ra.

Đó là con dao gọt trái cây,mặc dù đã lâu không cần,nhưng ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu xuống,thân đao vẫn phát ra tia sáng lạnh lẽo.

Thần trí mê loạn,Lý Tĩnh Dao căn bản không có ý thức được hành vi của mình,hấn chẳng qua cúi đầu,mơ màng nhìn cổ tay mình,thất thần ngưng mắt nhìn dưới làn da trắng nõn,rõ ràng có thể thấy được huyết mạch màu xanh.

Chờ hấn phát hiện con dao đã cắt lên cổ tay hấn,trong nháy mắt chỉ có một đạo dấu vết màu trắng,giống như là một khe hở tinh tế,một giây sau,máu tươi nhanh chóng tràn ra vết thương, theo cổ tay từng giọt nhỏ xuống mặt đất.

Thật..... Thật kỳ quái..... Đờ đẫn nhìn bàn tay chảy dòng máu tươi, nhưng Lý Tĩnh Dao tuyệt không cảm thấy đau.

Chết,thì ra là chuyện đơn giản như vậy.

Giơ lên con dao,lần này Lý Tĩnh Dao không chần chờ cắt xuống cổ tay mình!

“Dừng tay! Cậu đang làm gì đó!”

Hồn hển thét lên,có nhiều là hoảng sợ.

Một người chạy nhanh tới,đoạt lấy con dao trên tay Lý Tĩnh Dao.

Lý Tĩnh Dao mờ mịt ngẩng đầu.

Phương Vật Viễn tức giận trừng mắt nhìn người trước mặt, ***g ngực kịch liệt phập phồng, ngay cả hô hấp cũng trở nên nặng nhọc.

Phương Vật Viễn làm sao cũng không quên được Lý Tĩnh Dao cầm lấy con dao tự hại mình,về mặt phẳng phát mất đi tất cả,nhìn con dao rơi xuống, tim Phương Vật Viễn cũng suyết nửa ngừng đập.

“Tại sao phải làm chuyện như vậy!” Phương Vật Viễn tức giận chất vấn.

“Dao..... Còn tôi.” Lý Tĩnh Dao vươn ra bàn tay không có bị thương,chỉ muốn lấy con dao trở về.

“Tĩnh Dao! Nhìn anh,nhìn anh này!” Phương Vật Viễn lấy đi con dao trong tay Lý Tĩnh Dao,dùng sức lay động hấn.

Phương Vật Viễn không hiểu tình thân,cho nên hấn không rõ,mê chết đi ảnh hưởng đến Lý Tĩnh Dao sâu như vậy —— sâu đến, cơ hồ khiến hấn mất ý chí cầu sinh.

Phương Vật Viễn ôm lấy mặt Lý Tĩnh Dao,bắt buộc Lý Tĩnh Dao nhìn mình,cho đến hai mắt Lý Tĩnh Dao rốt cục không còn rời rạc.

“Phương..... Vật Viễn.....” Lý Tĩnh Dao lẩm bẩm tên hấn.

“Tại sao phải thương tổn tới mình?”

“Không có ai..... trên đời này đã không có cần người tôi.....” Thanh âm Lý Tĩnh Dao tràn đầy đau khổ và nồng đậm cô đơn,nhưng cho dù ở nơi này,viên mắt hấn vẫn khô thốc,không chảy ra một giọt nước mắt.

Câu nói kia thật sâu rung động Phương Vật Viễn,cho đến lúc này hấn mới rốt cục hiểu,tình cảm bản thân đối với Lý Tĩnh Dao đến tột cùng là dạng gì.

Từ vừa mới bắt đầu,trò chơi này đã biến chất,cho tới bây giờ hấn mới rốt cục thừa nhận, từ lúc thoáng gặp được hấn bản thân đã bị Lý Tĩnh Dao hấp dẫn.

Không phải chỉ để ý, không phải chỉ coi trọng,còn muốn giữ lấy Lý Tĩnh Dao ở bên người, hấn..... yêu Lý Tĩnh Dao

Nhưng bởi vì Phương Vật Viễn cho tới bây giờ mới biết yêu, cũng chưa từng có người nào đã dạy hấn, cho nên hấn tốn nhiều thời gian hơn người bình thường,mới hiểu được tình cảm của mình.

“Nếu như em không muốn mạng mình nữa,vậy thì cho anh đi.” Phương Vật Viễn ôm hấn thật chặt.

“..... Cho anh?” Lý Tĩnh Dao kinh ngạc lặp lại.

“Anh muốn..... Em,sau này thuộc về anh.Bất kể là mạng của em, thân thể của em,tất cả của em.” Đó là Phương Vật Viễn một mạch cuồng vọng bốc đồng nói ra, nhưng hình như..... Còn thêm cái gì đó.....

Cơ thể Phương Vật Viễn ấm áp,dần dần thấm vào trong cơ thể lạnh băng của Lý Tĩnh Dao,hấn để mặc Phương Vật Viễn ôm mình,hai mắt có khó xử và mờ mịt, giống như vẫn không thể hiểu lời Phương Vật Viễn nói.

“Tại sao..... Anh muốn em?” Cho dù hấn đã không muốn chết,cũng không cho Phương Vật Viễn biết.

Phương Vật Viễn ôm cánh tay chắc hơn nữa. Đầu của hắn chôn ở cổ Lý Tĩnh Dao,qua hồi lâu mới mở miệng.

“Bởi vì..... Anh.....” Hai chữ sau thấp xuống, trở nên mơ hồ không rõ.

“Cái gì?”

Trên cổ truyền đến liên tiếp mắng mỗ của Phương Vật Viễn,qua hồi lâu,Phương Vật Viễn mới hít sâu một hơi.

“Không phải là không có người cần em, hiểu không? Nơi này có một người cần em!”

“Cần người của tôi?” Lý Tĩnh Dao vẫn không hiểu.

Đã nói xong nhưng người đó không hiểu!TT_TT

“Chính là,anh yêu em——” Phương Vật Viễn rốt cục thất khống ở bên tai Lý Tĩnh Dao điên cuồng hét lên,rống đến Lý Tĩnh Dao muốn làm bộ như không nghe cũng không được.

Phương Vật Viễn đem mặt chôn vào cần cổ Lý Tĩnh Dao,cho nên Lý Tĩnh Dao không nhìn thấy tai của hắn đỏ bừng bộ dáng lúng túng.

Phương Vật Viễn nặng nề ho một tiếng.”Chính là như vậy,cho nên,anh cần em—— sau này,em không còn một mình nữa,anh sẽ..... ở bên cạnh em.” Hoàn toàn không quen nói lời như thế, Phương Vật Viễn nói cực kỳ không được tự nhiên.

Phương Vật Viễn mất hết mặt mũi nói những lời này, nhưng không chiếm được Lý Tĩnh Dao bất kỳ hưởng ứng.

Phương Vật Viễn nghi ngờ đẩy ra Lý Tĩnh Dao,Lý Tĩnh Dao chẳng qua bình tĩnh nhìm chăm chăm vào hắn,giống như từng câu từng chữ thủy chung chưa từng nhấn nhủ đến trong lòng Lý Tĩnh Dao.

“Tĩnh Dao!” Phương Vật Viễn nóng nảy,vì để cho Lý Tĩnh Dao có phản ứng,hắn không suy tư hôn lên môi Lý Tĩnh Dao.

Cánh môi chạm nhẹ trong nháy mắt,Phương Vật Viễn mới nhớ đến yêu cầu của Lý Tĩnh Dao,mặc dù ôm qua người đó rất nhiều lần,nhưng hắn còn chưa từng hôn qua hắn.

Môi mềm mại mang theo chút lạnh lẽo,giống như không mang theo bất kỳ hơi ấm,Phương Vật Viễn nhẹ nhàng cọ sát môi hắn,đầu lưỡi dịu dàng miêu tả liếm láp, giống như là muốn làm ấm môi hắn,không mang

theo bất kỳ dự vọng, dịu dàng như muốn hòa tan.

Lý Tĩnh Dao biết Phương Vật Viễn đang hôn mình, nhưng không có đẩy ra hẳn.

Đối với bất kỳ một người đàn ông nào hẳn đều cảm thấy buồn nôn, còn Phương Vật Viễn hẳn không ghét nụ hôn đó.

Thật ra thì sớm nên phát giác đến, buổi trưa hôm ấy, ở đây dưới gốc cây môi hai người bọn họ từng chạm qua, hẳn nên phát giác —— thân thể của hẳn, so với lòng của hẳn đã sớm tiếp nhận Phương Vật Viễn.

Chẳng qua hẳn thủy chung không muốn thừa nhận mình yêu con người hẳn từng giận đến cực điểm.

Cảm giác nụ hôn trên môi ấm áp dịu dàng, nhẹ như liềm láp, để cho hẳn cảm thấy bản thân được cưng chiều.

Bất giác nhắm mắt lại, bên tai tựa hồ vừa vang lên lời của Phương Vật Viễn —— một chút cũng không giống như lời hẳn có thể nói:

Chính là như vậy, cho nên, anh cần em —— sau này, em không phải chỉ có một người, anh sẽ..... Ở bên cạnh em.

Trên trán truyền đến cảm giác ấm áp, từ khóe mắt theo gương mặt, từ từ rơi xuống.

Hắn tự tay lau chùi, nhưng lau thế nào cũng không hết, hẳn nhìn đầu ngón tay lưu lại chất lỏng trong suốt

Là nước mắt, hẳn rốt cuộc hiểu rõ mọi chuyện.

Khi Phương Vật Viễn dịu dàng hôn, phóng thích tất cả đau khổ và nước mắt của hẳn.

Đầu lưỡi Phương Vật Viễn nếm đến vị mặn, hẳn buông ra Lý Tĩnh Dao.

Nước mắt Lý Tĩnh Dao lại làm cho Phương Vật Viễn chân tay luống cuống.

Trước đó bất kể Phương Vật Viễn đối xử hẳn thế nào, Lý Tĩnh Dao chẳng bao giờ từng khóc qua, cho dù ở tang lễ mẹ mình, hẳn cũng chưa từng nhìn thấy Lý Tĩnh Dao rơi lệ.

Nhưng lúc này, nước mắt Lý Tĩnh Dao một giọt nối tiếp một giọt như giọt sương trong suốt, không ngừng lăn xuống gương mặt —— giống như vĩnh viễn sẽ không dừng lại.

Phương Vật Viễn không biết an ủi, chỉ có thể ôm hân thật chặt, sau đó hân nghe Lý Tĩnh Dao nói

“Anh thật có thể luôn ở bên cạnh tôi sao?”

Phương Vật Viễn giật mình đẩy người trong ngực ra một khoảng hân nghe được Lý Tĩnh Dao lại câu hỏi một lần nữa.

“Dĩ nhiên.”

“Như vậy, tôi sẽ cho anh. Cho anh mạng của tôi, thân thể của tôi, tất cả của tôi.”

Nước mắt vẫn không ngừng chảy xuống gương mặt, nhưng trên mặt Lý Tĩnh Dao đã không còn nhìn thấy tuyệt vọng.

Phương Vật Viễn nghe vậy, xúc động ôm hân, bởi vì ngoại trừ ôm chặt lấy Lý Tĩnh Dao, hân căn bản nghĩ không ra phương thức khác để diễn tả hân vui sướng.

Bị Phương Vật Viễn ôm đến đau, nhưng Lý Tĩnh Dao nhưng không có kháng cự. Hân quay đầu nhìn di ảnh rớt tại trên ghế.

Nụ cười của mẹ vẫn vẫn dịu dàng như có thể bao dung tất cả.

Lựa chọn hân, mẹ có trách con không? Lý Tĩnh Dao không tiếng động hỏi mẹ mình.

Trong khoảnh khắc đó, Lý Tĩnh Dao phảng phất cảm thấy tay mẹ nhẹ nhàng phất quá gương mặt hân, lau đi nước mắt của hân.

Mẹ mỉm cười như đang chúc phúc, tràn ngập ánh sáng——

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-dien-nam-sung>